TEVHİD BİLİNCİ VE TAĞUT KAVRAMI

Risale derleme

Huneyf El EVSİ

İÇİNDEKİLER

وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَـٰفِرُونَ

"...Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Maide 44)

ÖNSÖZ

TEVHİD BİLİNCİ VE TAĞUT KAVRAMI

AMACIMIZ

Saptırmayan, saptırıcıların şerrinden koruyan Allah'a hamd ederim. O'nun elcisi Hz.Muhammed'e de salat ve selam eder, Allah ve Resulü yolunda gidenlerede selam olsun. Bu eseri hazırlayış amacımız yeryüzünde yaşayan hiç bir şahsı, hiç bir kurum ve kuruluşu ortaya çıkartmak

değildir. Tek amac, yaratan, yoktan var eden Allah'u teala'yı ve Allah'u Teala'nın ilahlığını, İlahlığını ilk uygulayan habibi ve Resulü Muhammed (s.a.v) 'in yolunu, uygulamalarını ortaya koymaktır. Şekillenecek olan insanların, şekillenmelerini Hz. Peygamberin (s.a.v) uygulayışı ile nasıl olmalı onu delilleriyle göstermektir. Ancak ve ancak o zaman bu bulunduğuz hayatta, birbirine kenetlenmiş bir ümmet olma özelliği taşırız.

Bulunduğumuz toplumlarda, İslam nebevi özelliğini yitirmiş ve sadece isim olarak kalmıştır. Bu ismin İçeriğini ise şahısların fikirleri ve düşünceleri doldurmaya başlamış ve bu fikir ve düşünceler akidevi noktada kur'an ve sünnet çizgisinin yerini almıştır. Bulunduğumuz bu durumlardan kurtulmanın yolu, hiç bir şahsı ortaya çıkarmak değil sadece hakkı ortaya çıkarmakla olur. Hiç bir grup ve tarikatı veya lideri değil, Sadece İslamı, sadece Hakkı, sadece Allah'u tealanın ilahlığını ve Allah'u tealanın bu ilahlığının nasıl uygulayacağını bizzat, Allah'u tealanın pratik hayatta Alemlere Rahmet olarak seçtiği ve bizlere gönderdiği Hz.Muhammed (s.a.v) efendimizin sünnet ve uygulamalarını rehber edinmeliyiz. Tek yolumuzda bu olmalıdır.

Günümüzde insanların yaşam tarzlarının Allah (c.c) 'nun kitabına ve Resulüne göre uygulanmadığı görülmektedir. Bu dudumun nedeni başlı başına,iman ve akidenin yani tevhidi düşüncenin içinin boşaltılıp nufuz alanının daraltılmasıdır. Bu iman anlayışı eksikse, uygulamalar da eksik olacaktır elbette. Bu sorundan kurtulmak için imanı kuran ve sünnet çerçevesinde anlamalı ve yeryüzündeki insanlara gücümüz yettiğince hakiki imanı ilmen bilmeleri ve kuran ve sünnet

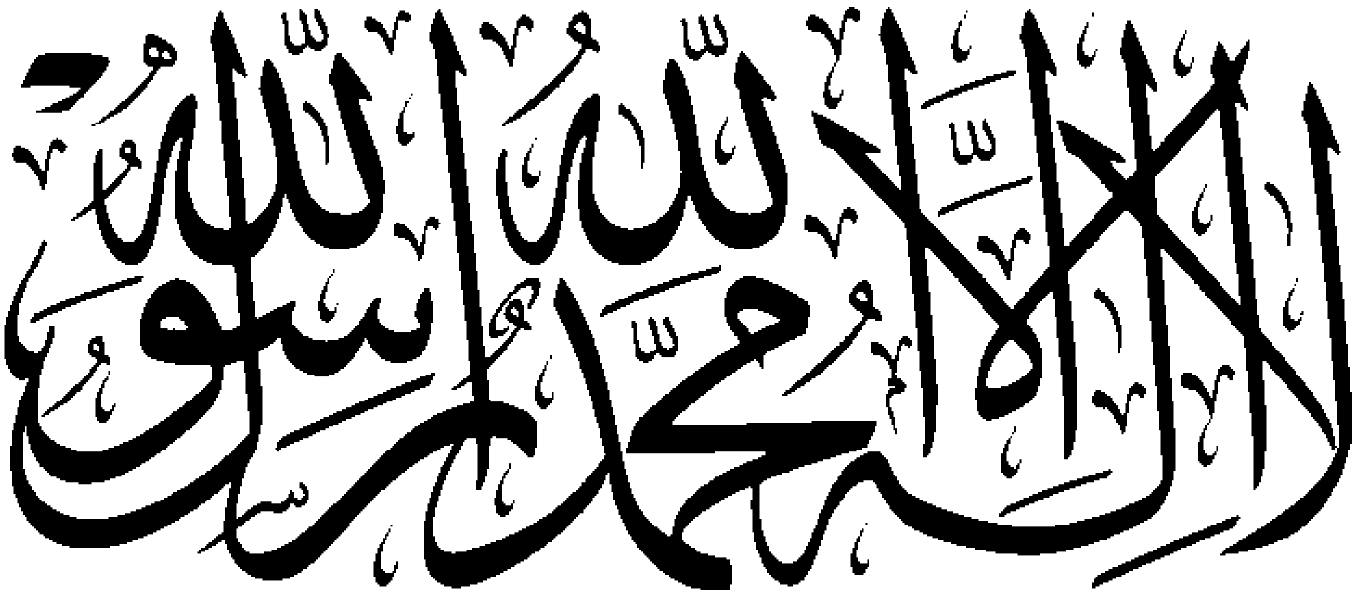
çerçevesinde iman anlayışının yerleştirilmesi için tebliğ edilmesi gerekmektedir.böylece ümmet bilinci tekrar yeşermelidir. Yaşadığımız dünyanın sorunu budur. Bu sorun çözülmeden hiç bir cemaat, hiç bir grup bir olmayacaktır. Halbuki hep söyleriz ya, İman birdir, imanda bir olacağız. Ne yazık ki iman noktasında kuran ve sünnet çizgisi dejenere olmuş,Allah c.c nun varlığına iman edildiği halde sadece ona ait sıfatları (ilahlık,rablik,hakem,v.s.) başka şahıs ve kurumlara bilerek veya bilmeyerek verilmeye başlanmıştır.. Bun hastalığın nedeni çoktur. Biz bu konuya sadece vurgu yapacağız ve nasıl iman anlayışı yıllarca sulandırılmış ve haktan yıllar yılı insanoğlu İslam ve iman adı altında uyutulmuş, bu uyutulmaya ilk önce nasıl başlanmış açıklamaya çalışacağız.

İslam itikadı ve düşüncesini Resulullah (s.a.v.), yaşayarak dünyaya bildirdi. Bütünüyle herşey ortadadır. Ondan sonra ne oldu. Güzide sahabeler akideye ne bir şey eklediler ne de bir şey çıkardılar, peygamber (s.a.v) onlara ne bıraktı ise tam teslim oldular. Yalnız daha sonraki gelen alim kisvesi adındaki insanlar tam tevhid varken , daha sonra çıkan olayları akideye koydular ve tevil üzerine tevil yapa yapa işin suyunu çıkardılar.(örn: mu'tezile ,mürcie v.s.).Daha sonra batıl mezheplerde ortaya çıkmıştır(örn: Bahailik , kadıyanilik v.s.) Her inanış Kur'an ve Sünnet adı altında kendine delil bularak ve gerekirse hadis uydurarak kendi grubunu haklı diğerlerini yanlış göstermeye ve yandaş toplamaya başladılar. Böylece iman anlayışında da bölünmelere varıldı.Bu durumun yansımaları günümüze daha şiddetli yansımış ve insanlara sosyal içtimai ve ibadi hayatlarında

islamı ikinci hatta sonuncu sıralara atma eğilimine girmişlerdir. Böylece net bir biçimde hastalığın ne olduğunu ortaya çıkarmak ve yanlış itikat düşüncelerinin ortadan kaldırıp tek tip itikat anlayışı yani Kur'an ve Sünnete göre olan İslam düşüncesinin yeniden gün ışığına çıkarılması gerekmektedir. O zaman inşaallah o güzel saadet dönemleri yeniden başlayacak. Dünyanın sorunu bu. Başka sorunu yok. Bu sorunlar yıllarca birike birike bu hali almıştır. Bizim amacımız bu eserde kimseleri kötülemek,hedef göstermek veya methetmek değildir. Doğruyu ortaya çıkarmaktır. Elbette ki anlatmak istediğimiz imanı yanlış anlayışlardan kurtarmaktır. Eserimizde kim olursa olsun ön yargı taşımadan Kur'an ve Sünnete uygun bulduğumuz kitaplardan faydalanmaktayız, bu durum o kişileri genelde tasdik ettiğimiz anlamı taşımaz. Bu da böyle bilinmelidir. Bu yazdığımız, anlatmaya çalıştığımız konu iman konusudur. İslamda şucu bucu hiç bir zaman olmaz. İman ancak Kur'an ve Sünnetle ortaya çıkar. Böylece Kur'an ve Sünnete göre tek tip iman anlayışı oldumu hiç bir güç hiç bir kuvvet imanın önüne çıkamamıştır, çıkamazda. Tarihinde hep öyle olmuştur. O zaman ne bekliyoruz, Kur'an ve Sünnete göre iman edelim ve bir ümmet olalım çünkü hakiki iman edenler imanda aynı derecededir, amelde ise takvaya göre derecelenir. O zaman imanda bir olalım ve bütün iman gücümüzle Allah'ın izniyle hep beraber ALLAH'U EKBER diyelim ve yola koyulalım, birde bakarız ki şeytaniler yerle bir olmuştur. Biz müminler olarak işin sonucuyla değil yaşamasıyla mükellefiz.işlerin sonucu Allah'ın (c.c.) elindedir...Hidayete Uyanlara Selam Olsun...

Önemli Not: Günümüz yazarlarından bazılarından alıntı yapmış olmamız onların tevhid ehli olarak kabul ettiğimiz anlamına gelmez. Onların yaptıkları yanlışlar kendilerinedir. Bizler doğruları yansıtma hedefindeyiz. Allah yardımcımız olsun...

Önemli Not: Yazının uzun Olması, konunun daha iyi anlaşılması açısındandır. Lütfen yazının Tamamını okuyun. Her yönden delilleriyle açıklandığından dolayı biraz uzun bir yazı olmuştur...Allah Müminlerden Razı Olsun...

La İlahe illallah (Tevhid nedir?)

Hiç şüphesiz insanoğlunun ilk yaratıldığı günden bu güne kadar Allah'u Teala'nın vahyettiği en muazzam ve en mükemmel kelime, tevhid kelimesi La ilahe illallah'tır. La ilahe illallah kelimesi, küfür ile imanı, kafir ve müşriklerle Müslümanları birbirinden ayıran, Allah'u Teala'nın mü'minlere ilham ettiği bir takva kelimesidir. Kopmak bilmeyen, tutunulacak sağlam bir kulptur. Zikirlerin en faziletlisidir. Nitekim Resulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır.

"Zikirlerin en faziletlisi la ilahe illallah kelimesidir." (Tirmizi, 3383 - İbn Mace, 3800)

Allah'u Teala tevhid için insanı yaratmış, onun için cenneti süslemiş ve onun için cehennemi kızgınlaştırmıştır. Cihadı ve savaşı tevhid kelimesi için meşru kılmıştır.

La ilahe illallah kelimesi öyle bir kelimedir ki, şirk hariç sahibinin bütün günahlarının Allah'u Teala tarafından mağfiret olunmasına bir vesiledir. Bir kimse ne kadar Salih amel işlerse işlesin tevhid kelimesinden ve onun isteklerinden uzak bir yaşam yaşıyorsa bu amellerin kendisine hiçbir faydası olmayacaktır. Ve bir kimse ne kadar çok günah işlerse işlesin şirkten beri olduğu sürece tevhid kelimesi vesilesiyle mutlaka cennetliklerden olacaktır.

Ubade b. Es-Samid (r.a) Resulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Kim la ilahe illallaha şehadet edip Allah'ın tek olup ibadette O'na hiçbir ortak olmadığına, Muhammed (s.a.v)'in O'nun kulu ve Resulü olduğuna, İsa'nın O'nun kulu, resulü ve ondan bir ruh olduğuna, "ol" kelimesinin Meryem'e yöneltildiğine, cennet ve cehennemin hak olduğuna şehadet ederse, ne yaparsa yapsın Allah onu cennete sokar" (Muttefekun Aleyh)

Utban (r.a) diyor ki Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Allah (c.c) kendi rızasını isteyerek "la ilahe illallah" diyen kimseye cehennemi haram kıldı" (Muttefekun Aleyh)

Ebu Said el-Hudri (r.a) şöyle rivayet ediyor. Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Musa (a.s) dedi ki: "Ya Rabbi! Bana, seni hatırlayıp dua edebileceğim bir şey öğret." Allah (c.c) şöyle buyurdu: "Ey Musa! La ilahe illallah, de." Musa (a.s) dedi ki: "Ey Rabbim bütün kulların bunu diyorlar." Bunun üzerine Allah (c.c) şöyle buyurdu: "Ey Musa! Yedi gök ve içinde bulunanlar ile yedi yer bir kefeye konsa "La ilahe illallah" da bir kefeye konsa "La ilahe illallah" ağır gelir." (Hakim ve ibn-i Hibban rivayet etmişler ve sahih demişler)

Tevhid kelimesi La ilahe illallah'ın bu derece fazilet ve önemine rağmen bu gün içerisinde yaşadığımız şu zamanda akide üzerinde gerçekleşen en büyük sapmalardan bir tanesi yine la ilahe illallah kelimesi üzerinde olmuştur. Tüm esasların ve kavramların büyük bir cehalet karanlığı içerisinde gerçek anlamlarını tamamen yitirmeleri ister istemez saf tevhid inancının da zihinlerde ilk günkü berraklığını kaybetmesine neden olmuştur. Öyle ki inanç dünyasında ve pratik hayatta la ilahe illallah tevhid kelimesi hiçbir anlam ifade etmemektedir. Artık la ilahe illallah, sadece dilde tekrar edilen bir kelimeden öteye geçmemektedir. Dilleri ile defalarca la ilahe illallah diyen ama bu söylemleri ile neleri reddetmeleri gerektiğini ve neleri kabul etmeleri gerektiğini bilmeyen insan toplulukları meydana gelmiş, diğer taraftan da bu bilgisizliği ve cehaleti mazeret kabul eden sözde alimler ve hoca efendiler türemiştir. Bu

cehaletin doğal bir sonucu olarak da bir taraftan Allah'tan başka ilah olmadığını devamlı surette tekrar etmelerine karşın, günlük yaşamda Allah'tan başka her şeyi ilah edinen kitleler zuhur etmiştir.

Biz bu yazımızda Allah'ın izni ile bu konu üzerinde hak olan gerçeği Allah'ın kitabı, Resulullah'ın sünneti ve İslam alimlerinin konu üzerindeki yorumları ışığında izah etmeye çalışacağız. Acaba la ilahe illallah ne demektir? La ilahe illallah kelimesini ikrar eden bir kimseye bu kelimenin yüklediği yükümlülükler nelerdir? Kul la ilahe derken neleri reddetmeli, illallah derken neleri kabul etmelidir? Bir kimsenin Müslüman olarak isimlendirilmesi için sadece mücerred bir şekilde la ilahe illallah demesi yeterlimidir. Yoksa bu kelimeyi söylemekle birlikte bir takım şartları da yerine getirmesi gereklimidir? İşte bizler bu yazımızda tüm bu sorulara cevap bulmaya çalışacağız. Gayret bizden takdir ise hiç şüphesiz yüce Allah'tandır.

Tevhid Kelimesi La İlahe İllallah

La ilahe illallah nefiy (red/inkar) ve ispat (kabul) olmak üzere iki kısımdan meydana gelmektedir. La ilahe, ilahlığı canlı cansız ne varsa her şeyden çekip almak, İllallah ise, uluhiyete (ilahlığa) ait ne varsa sadece ve sadece Allah'u Teala'ya tahsis etmektir. Hiç şüphesiz ki "La ilahe" kelimesinin başında bulunan "La" tevhid ve şirk denizleri arasında bir settir. "La ilahe" demek, kişinin apaçık bir şekilde tüm sahte ilahları, beşeri kanun ve yasaları, Allah'ın şeriatından başka kanun ve hüküm koyan sahte ilahları red ve inkar ettiğinin apaçık beyanıdır. Diğer bir anlamıyla tevhid kelimesinin ilk

kısmı olan "La ilahe" kelimesi, yeryüzünde egemenliğe soyunan sahte rableri diğer bir anlamıyla tüm tağutları inkardır. Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır.

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O halde kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (Bakara 256)

Burada kısaca tağut kavramı hakkında bilgi vermekte fayda vardır.

Arapça bir kelime olan bu tağut kelimesi, "teğa, yetgi,tuğyanen" kelimelerinden türetilmiştir. Lügatta haddini aşmak, azgınlaşmak anlamına gelmektedir. Lisan'ül Arap'ta bu kelime hakkında şu bilgiler yer almaktadır.

"Tağut; küfürde haddini aşan manasına da gelmektedir. Allah'tan başka ibadet edilen her şey tağuttur. Tağut, putlardan olabildiği gibi cin ve insanlardan da olabilir." (Lisan'ül Arap)

İbn-i Cerir Et'Taberi tağut kelimesi hakkında şöyle demektedir: "Tağut; Allah'a karşı isyankâr olup zorla veya gönül rızası ile kendisine tapınılıp mabud tutulan, gerek insan, gerek şeytan, gerek put, gerek dikili taş ve gerekse diğer her hangi bir şey demektir. Bunun tefsirinde şeytan veya sihirbaz, yahut kahin ya da insanların ve cinlerin, inat edip büyüklük taslayanların veya Allah'a karşı mabud tanınıp buna razı olan Firavun ve Nemrud gibiler veya putlar diye çeşitli rivayetlere rastlanır." (Taberi Tefsiri)

Müfessirlerden Kurtubi ise bu kavram hakkında şunları söylemektedir: "Tağutu reddin demek, şeytan, kahin, put ve bunlar gibi Allah'tan başka ibadet edilen ve sapıklığa çağıran her şeyi terk edin demektir." (Kurtubi, El'Camiu Li'Ahkam, 9/10)

Yine Tağut kavramı hakkında mücahid şunları demektedir. "Tağut kendisine muhakeme oldukları ve emirlerine itaat ettikleri insan görünümündeki şeytanlardır." (İbn-i Kesir Tefsiri: 3/1025)

İbn-i Kayyım El'Cevziyye ise şunları söylemektedir: "Tağut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme noktasında haddini aşan kul demektir. İnsanların tağutu, Allah ve Resulü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah'tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah'ın emrine dayanmaksızın, Allah'a itaat etmeksizin kendisine tabii olunanlardır. Bunları düşünür ve insanların durumuna bakarsan, insanların çoğunu Allah'a değil tağutlara ibadet ettiğini, Allah ve Resulü'nün hükümlerine değil tağutların hükümlerine muhakeme olduklarını, Allah ve Resulüne değil, tağuta itaat edip tabii olduklarını görürsün." (İbn-i Kayyim El'Cevziyye, İlam'ül Muvakkiin: 1/50)

O halde bir kimsenin kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılabilmesi için öncelikle La ilahe diyerek tüm sahte ilahlardan, yalancı rablerden, yeryüzünde azgınlık yapan tağutlardan beri olması, onları tamamen inkar etmesi gerekmektedir.

Tevhid kelimesinin ikinci kısmını ise "İllallah" oluşturmaktadır ki, bu da sadece ve sadece Allah'ın uluhiyetini kabullenmek, ilah ve rab olarak sadece Allah'tan razı olmak, kişinin hayatı ile ilgili bütün

hususlarda sadece Allah'a itaat etmesi, O'nun hükmüne teslim olması ve tüm bu hususlarda Allah'a söz vermesi demektir. Bakınız Seyyid Kutub tevhid kelimesi La ilahe illallah'ın manasına dair şöyle demektedir.

"İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik ise, yüce Allah'ı tek başına evrenin yaratıcısı olduğuna ve orada dilediği gibi tasarrufta bulunduğuna, kulların ibadet kastı taşıyan davranışlarını ve hayatla ilgili eylemlerini sadece O'na sunacaklarına, Kulların yasalarını sadece ondan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakla somutlaşmaktadır. Kim -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmezse, hiçbir zaman şehadet getirmemiş ve İslam'a girmemiş demektir. Adı, lakabı ve soyu ne olursa olsun...Hangi bölgede -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etme gerçeği gerçekleşmezse, o bölge hiçbir zaman Allah'ın dinini din edinmemiş ve asla İslam'a girmemiş demektir." (Seyyid Kutub, Fi'zilal'il Kur'an, 5/234)

Yine İbn-i Receb el-Hanbeli tevhid kelimesini şöyle tanımlamaktadır.

"Kulun La ilahe illallah demesi, onun için Allah'tan başka ibadete layık ilah olmamasını gerektirmektedir. İlah ise: kendisine dua edilen, kendisinden istenilen, kendisine tevekkül edilen, umulan, korkulan, sevilen, yüceliğinden sakınılan, isyan edilmeyen, itaat edilen demektir. Bunlar ilahlığın özelliklerindendir. Bunların Allah'tan başkasına verilmesi caiz değildir. Her kim ilahlığın özelliklerinden birisini bir yaratılmışa vererek Allah'a şirk koşarsa La ilahe illallah sözündeki ihlasını bozmuş olur ve tevhidini

gerçekleştirmemiş olur." (İbn-i Receb El-Hanbeli, Kelimetü'l İhlas, sy:11)

Sonuç olarak bir kimse La ilahe diyerek ilahlığa ait tüm bu hususları canlı cansız ne varsa her şeyden çekip almalı, İllallah diyerek ilahlığa air tüm bu hususiyetleri sadece Allah'u Tealaya tahsis etmelidir.

Bilindiği üzere bu gün içerisinde yaşadığımız ülkenin idaresi, tamamen beşeri esaslı bir yönetim sistemine haizdir. İnsanlar yine kendileri gibi insanları belirli zaman aralıklarında kendilerini sevk ve idare etmeleri için meclise vekil olarak göndermekteler. Vekiller ise kendilerinden çıkardıkları yasa ve kanunlarla insanları sevk ve idare etmektedirler. Kendi deyimleri ile hakimiyet kayıtsız ve şartsız milletin elinde yani insanların tekelindedir. İslam'a göre ise, hakimiyet ve egemenlik ancak Allah'ındır. İslam hakimiyet ve otoriteyi sadece Allah'u Tealaya tahsis ederek O'na ibadet etmeyi emretmektedir. Bu noktada fertlere düşen ise La ilahe illallah diyerek öncelikle bu parlamenter sistemin reddetmeli, onların çıkardığı yasa ve kanunlara itaat etmemelidir. Hiçbir probleminde beşer esaslı mahkemelere yetki hakkı tanımamalıdır. Çoğunluğun görüşünü doğru ve hak kabul etme esasına dayanan demokrasi dinini reddetmeli, bunu açıkça ikrar etmelidir. Sadece Allah'a yönelmeli, O'na dayanmalı ve O'na tevekkül etmelidir. Beşeri sistemlere itaat edenleri, beşeri sistemlerin muhakemelerine tabi olanları, her üç-beş yılda beşeri sistemlere iman tazeleyen cahilleri dost ve sırdaş edinmemelidir. Tüm bu anlattıklarımızın delili ise La ilahe illallah tevhid cümlesidir.

Bizimle buluşmayı ummayanlara dünya hayatından hoşnut olarak ona bağlanan ve âyetlerimizi umursamayanlara gelince, işte onların yapmış olduklarına karşılık varacakları yer ateş olacaktır.

YUNUS SURESİ
7-8

La ilahe illallah kelimesinin onu ikrar eden kimse üzerine yüklediği bir takım sorumluluklar vardır. Bunlar kişinin öncelikle Allah'u Tealayı rububiyetinde, uluhiyetinde, isim ve sıfatlarında birlemesi, ibadetlerini sadece Allah'u Tealaya tahsis etmesi daha sonra da tevhid kelimesinin ahlakıyla ahlaklanmasıdır. Rububiyet tevhidi demek, Allah (c.c.)'nun bu kainatı tek başına yarattığına, yarattıklarının sahibi olduğuna, hükmünde takipçisi olmadığına, dirilten, yaşatan ve öldürenin O olduğuna, bütün canlıların rızıklandırıcısı, her şeyin yöneticisi olduğuna, Allahtan başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ne kendi nefsine ne de başkasına O'nun izni ve dilemesi olmadıkça zarar ve fayda veremeyeceğine, dualara yalnızca O'nun icabet edeceğine inanmaktır. Allah'ın kaza ve kaderine inanmakta bu tevhidinin kapsamına girer. Burada özellikle hatırlatılması gereken husus şudur: Rububiyet tevhidi Müslümanlarla müşrikler arasında kabul bakımından ortak bir tevhiddir. Yani müşriklerde Allah'ın rububiyetine inanmaktadırlar. Bundan dolayı

sadece Allah'ı rububiyet noktasında tevhid etmek kişinin Müslüman olması için kafi değildir. Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır.

"(Resulüm!) De ki: Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik (ve hakim) bulunuyor? Ölüden diriyi kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor? (Her türlü) işi kim idare ediyor? "Allah" diyecekler. De ki: Öyle ise (O'na asi olmaktan) sakınmıyor musunuz? (Yunus 31)

"Andolsun ki onlara: Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir? Diye sorsan, mutlaka Allah derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar? Allah rızkı kullarından dilediğine bol bol verir, dilediğine de kısar. Şüphesiz Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Andolsun ki onlara: Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir? Diye sorsan, mutlaka Allah derler. De ki: (öyleyse) hamd da Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerine) düşünmezler. (Ankebut 61-63)

"Andolsun ki onlara, "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan, mutlaka "Allah..." derler. De ki: (öyleyse) övgü de yalnız Allah'a mahsustur, ama onların çoğu bilmezler." (Lokman 25)

Bu konu üzerine Şeyh Muhammed Sultan El'Hucendi şöyle demektedir: "Ey kardeşim bil ki! Resulullah (s.a.v)'in imana ve tevhide davet ettiği, savaştığı, öldürdüğü müşrikler Allah'u Teala'nın biricik

rab olduğuna, bir olan Allah'tan başka bir yaratanın, rızık verenin, dirilten ve öldürenin, işleri tanzim edenin olmadığına inanıyorlardı. Dikkat et ki bu mesele gerçekten çok önemli bir meseledir. Bu meselede en önemli şey ise, senin kafirlerin ve müşriklerin yukarıda izah ettiğimiz rabb'liğe dair hususları kabul ettiklerini bilmendir. Bu imanları ile beraber onlar Müslüman kabul edilmemiş, bu şekilde iman etmeleri onların canlarını ve mallarını emniyet altına almamıştır. Bunun sebebi ise onların rububiyet tevhidini kabul etmelerine binaen, uluhiyet (ilahlık) tevhidini kabul etmemeleridir." (Muhammed Sultan El'Hucendi, Miftah'ul Cenneh, Sy: 41-42)

Tevhidin diğer bir kısmı ise uluhiyet tevhididir. Uluhiyet tevhidi; ibadeti eşi ve benzeri olmayan Allah'a has kılmak, O'na kayıtsız şartsız itaat etmek ve boyun eğmektir. İlah da kendisine ibadet edilen demektir. Uluhiyet tevhidi ilahlığı sadece Allah'u Teala'ya has kılmaktır. Tüm sahte ilahların, yetki ve otorite sahibi olduğunu iddia eden tüm sahte Rabb'lerin yetki ve otoritesini inkar etmektir. Çünkü hakim, otorite ve yetki sahibi ancak Allah'u Teala'nın bizzat kendisidir. Hüküm ve yasa vaaz eden, helal ve haram sınırlarını tayin eden, insanları sevk ve idare etme yetkisine tek başına haiz yegane ilah O'dur. İbadet ancak O'na, itaat ancak O'nun indirdiği hükümlerledir. Hiçbir kulun O'nun indirdiği hükümlerin dışında bir hükme itaat etmesi caiz değildir. Bilakis böyle bir davranış kişinin itaat ettiği hükmün sahibine ibadet etmesi olacak ve sahibini Allah'tan başka ilah edinen müşrikler seviyesine düşürecektir. Çünkü la ilahe illallah; Allah'ın düzeni ile çatışan tüm tağuti

sistemleri reddetmek, onlara itaat etmemektir. La ilahe illallah, kendi heva ve hevesince kanun ve yasa vaaz eden beşeri parlamentoları, onların yasama, yürütme ve yargı organlarını oluşturan meclislerini, kendi küçük beyinlerinin bir ürünü olan anayasalarını, Allah'ın vahyinden kaynaklanmayan beşeri sistemlerin kurallarını tanımamaya dair Allah'a verilmiş bir sözdür. Çünkü La ilahe illallah, egemenliği, hakimiyeti, insanları sevk ve idare etme yetkisini kullardan alıp sadece ve sadece Allah'u Teala'ya vermektir.

İsim ve sıfat tevhidi ise; Allah'ın kendini Kur'an'da vasfettiği, Resulullah'ın (s.a.v) sahih sünnetlerinde bizlere açıkladığı üzere, bütün noksanlıklardan uzak, yani kemal sıfatlara sahip olduğuna, mahlukata benzemediğine ve bu sıfatların varlığına iptal etmeksizin inanmaktır.

La İlahe İllallah'ın Şartları:

La ilahe illallah tevhid kelimesi cennetin anahtarıdır. Fertlerin ya da toplumların kurtuluşu ancak bu söze bağlıdır. Ne var ki; La ilahe illallah sadece mücerred bir şekilde de söylenen sözden ibarettir. La ilahe illallah kelimesinin, fertleri ve toplumları kurtuluşa sevk edebilmesi ancak bir takım şartları da beraberinde gerekli kılmaktadır. Nasıl ki; namaz, oruç, hac…vs. gibi tüm ibadetlerin Allah katında makbul olabilmesi için yine Allah tarafından sınırları kesin bir şekilde bildirilmiş şartları mevcut ise, La ilahe illallah kelimesinin de söyleyen kimseye yüklediği yükümlülükler ve şartlar mevcuttur. Bakınız bu konuda Hanbeli alimlerinden İbn-i Recep şöyle demektedir.

"La ilahe illallah'ı söyleyip de ona şehadet etmekten maksad cehennemden kurtulmayı ve cennete girmeyi gerektiren bir sebep olmasıdır. Bu gereklilik ise söylenen sözün şartlarının hepsinin bir arada bulunması ve onu ortadan kaldıracak bir durumun olmaması halinde geçerlidir. Tevhid kelimesini söyleyen kişide bu kelimenin şartlarından bir tanesi eksik olursa yahut da tevhid kelimesini söyleyen kimse bu kelimeyi ortadan kaldıracak bir söz veya amelde bulunursa artık bu tevhid kelimesi, söyleyeni cehennemden kurtulmasını ve cennete girmesini sağlamaz. Bu görüş Hasan ve Vehb bin Münebbih'ten nakledilmiştir. Bu konu hakkında

söylenenlerin en güzel ve en kuvvetlisi bu görüştür." (İbn-i Receb El'Hanbeli, Kelimetü'l İhlas, sy:7)

Başka bir rivayette ise, Vehb bin Münebbih kendisine "La ilahe illallah cennetin anahtarı değil midir? Diye soran bir kimseye şu cevabı vermiştir:

"Elbette öyledir. Ancak o açacak anahtarın dişleri var ise. Bilindiği gibi hiçbir anahtar dişsiz değildir. Şayet sen dişleri olan bir anahtar getirebilirsen o senin için cennetin kapısını açacaktır. Aksi takdirde ise açılmayacaktır." (Buhari, Cenaiz, 3/109)

La ilahe illallah tevhid kelimesini şartlarını maddeler halinde şu şekilde kısaca belirtebiliriz:

1- Manasını Bilmek

Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"Bil ki Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur." (Muhammed 19)

"O'nu bırakıp çağırdıkları kimselerin şefaat etme imkanları yoktur. Bilerek hak ile şehadet edenler müstesna." (Zuhruf 86)

"Allah kendisinden başka ibadete layık ilah olmadığına adaleti ayakta tutarak şahitlik etti. Melekler ve ilim sahipleri de buna şehadet ettiler. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, Aziz'dir, Hakim'dir." (Al-i İmran 18)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Kim; La ilahe illallah'ın manasını bilerek ölürse cennete girer." (Müslim)

İmam Nevevi bu hadisin şerhinde şöyle demektedir: "Ehli sünnetin mezhebine göre iki şehadet kelimesi ile kalbin Allah'ı bilmesi birbirine bağlıdır. Biri bulunurda diğeri olmazsa (yani ikrar veya bilgiden biri bulunmazsa) o imanın bir faydası yoktur." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/166)

Yine aynı şekilde İmam Kurtubi, Sahihi Müslim üzerine yazmış olduğu "El'Müfhim Ala Sahihi Müslim" isimli kitabında "Sadece iki şehadet kelimesini sözle söylemek yeterli değildir" diye bir başlık atarak şöyle demiştir. "Aksine kesin olarak kalben iman etmesi gerekmektedir." (Said El'Kahtani, El'Vela Ve'l Bera, sy:40)

2- Şeksiz ve Şüphesiz Manasını Kabul Etmek:

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Allah' ve resulüne iman eden sonra imanında asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad eden kimseler ancak hakkıyla iman edenlerdir. Samimi olanlar da işte bunlardır." (Hucurat 15)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"La ilahe illallah Muhammedun Resulullah'a şehadet ederim. Şüphe etmeyerek Allah'a bu iki şehadetle kavuşan kul asla cennetten men olunmaz" (Müslim)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Ey Eba Hureyre! Bu bostanın arkasında kalbi yakinen şeksiz inanarak La ilahe illallah'a şehadet eden her kim rastlarsan onu cennet ile müjdele!" (Müslim)

İmam Nevevi, Müslim şerhinde de Kadı Iyaz'dan şu şekilde bir alıntı nakletmektedir:

"Bütün Ehli sünnet mezhebine mensup selefi salihin ile muhaddis, fukaha ve ehli sünnet olan Eş'arilere göre kalben gelen bir ihlasla ve samimiyetle iki şehadet kelimesini söyleyen kimse cennete girecektir." İmam Nevevi vu açıklamanın son derece mükemmel ve yerinde olduğunu söylemektedir." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/167)

3- Bu Kelimenin Gerektirdiği Manayı Kalbiyle ve Diliyle Kabul Etmek:

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Onlara 'La ilahe illallah' denildiği zaman kibirlenirlerdi. Deli olan bir şair için ilahlarımızı mı terk edeceğiz derlerdi." (Saffat 35-36)

4- Hareketlerini, Davranışlarını ve Yaşantısını La İlahe İllallah'ın Manasına Uygun Düşecek Şekilde Düzenlemek:

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Azab size gelmeden önce Rabbinize yönelin ve O'na teslim olun. Sonra yardım da göremezsiniz." (Zümer 54)

"İyilik yaparak kendisini Allah'a teslim eden ve İbrahim'in hanif dinine tabi olandan din bakımından daha iyi kim olabilir? Allah İbrahim'i dost edinmiştir." (Nisa 125)

"İyilik yaparak yüzünü Allah'a çeviren kimse muhakkak sapasağlam bir kulpa sarılmıştır. Bütün işlerin sonu Allah2a döner." (Lokman 22)

"Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe iman etmiş olmazlar. Sonra haklarında verdiğin hükümden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini tamamen teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle diyor: "Allah (c.c) kendi şerefli mukaddes zatına yemin ederek buyuruyor ki, bütün işlerde Allah ve Resulünü hakem tayin etmedikçe hiç kimse gerçekten iman etmiş olmaz. Onun verdiği hüküm gizli ve açık her zaman bağlanılması farz olan hak ve gerçektir. Bunun içindir ki Allah (c.c.); "Sonra aralarında verdiğin hükümden dolayı içlerinde bir

sıkıntı duymadan kendilerini tamamen teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar" buyurmuştur.

Yani seni hakem tayin ettiklerinde gönüllü olarak sana itaat ederler. İçlerinde senin verdiğin hükme karşı herhangi bir sıkıntı duymazlar. İç ve dışlarıyla bu hükme uyarlar. Bir karşı koyma, bir müdafaa ve münakaşa olmaksızın bütünüyle bu hükme teslim olurlar. Nitekim bir hadisi şerifte şöyle buyrulmuştur.

"Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki arzusu benim getirdiğime tabi olmadıkça hiçbiriniz gerçekten iman etmiş olmaz." (İbn-i Kesir Tefsiri)

5- Yalanlamayıp Kalbiyle ve Diliyle Tasdik Etmek:

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Bir kısım insanlar vardır ki: "Biz Allah'a ve ahret gününe iman ettik" derler. Halbuki onlar mü'min değillerdir. Allah'ı ve iman edenleri aldatmaya çalışırlar. Oysa sadece kendilerini aldatırlar. Fakat bunun farkında değillerdir. Onların kalplerinde hastalık vardır. Allah'ta onların hastalıklarını artırmıştır. Yalan söylediklerinden dolayı onlar için can yakıcı bir azab vardır."(Bakara 8-10)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Her kim La ilahe illallah Muhammedun Resulullah'a kalbiyle tasdik ederek şehadet ederse Allah (c.c) ona cehennemi haram kılar." (Müttefakun Aleyh)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Benim şefaatim La ilahe illallah! İhlaslı olarak ve kalbinde olanı lisanı tasdik ederek, lisanında olanı kalbi tasdik ederek söyleyen kimse içindir." (Hakim)

6- İhlaslı Olmak

Yani yapılan bütün amelleri sadece Allah rızası için yapmak ve şirkten temizlenip uzak kalmak. Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"İyi bilinmelidir ki halis din Allah'ındır. Allah'ı bırakıp O'ndan başka dostlar edinenler: "Biz onlara ancak bizi daha çok Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz" derler. Muhakkak ki Allah aralarında ihtilaf ettikleri hususlarda hüküm verecektir. Şüphesiz ki Allah yalancı ve kafir olan bir kimseyi hidayete erdirmez." (Zümer 3)

"Oysa onlar doğruya yönelip her türlü şirkten temizlenmiş olarak (yani ihlaslı olarak) Allah'ın dininde O'na kulluk etmek, namazı kılmak ve zekatı vermekle emrolunmuşlardı. Dosdoğru olan dinde budur." (Beyyine 5)

İmam el-Fadl İbn İyad diyor ki: "Allah rızası için, fakat Allah'ın istediği şekilde yapılmayan amelleri Allah (c.c) kabul etmez. Aynı şekilde Allah'ın istediği şekilde fakat Allah rızası için yapılmayan amelleri de Allah (c.c) kabul etmez. Allah (c.c) ancak kendi rızası gözetilerek ve

Resulullah'ın sünnetine uygun olarak yapılan amelleri kabul eder."

7- Tevhid Kelimesini Sevmek

Yani kişinin La ilahe illallah kelimesini ve bu kelimeye şahitlik edenleri sevmesi, tevhide düşman olanlara da buğz etmesi, onları düşman edinmesi ve dost edinmemesi gerekir. Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır.

"İnsanlardan bazıları Allah'tan başka varlıkları ona eşler koşarlar. Onları Allah'ı sevdikleri gibi severler. Mü'minler ise en çok Allah'ı severler." (Bakara 165)

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah; onların yerine, kendisinin onları, onların da kendisini sevdiği, mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise güçlü ve şerefli olan, Allah yolunda cihad eden ve kınayanın kınamasından korkmayan bir kavim getirir, işte bu Allah'ın lütfüdür. Onu dilediğine verir. Allah geniş ihsan sahibidir. Her şeyi çok iyi bilendir." (Maide 54)

Resulullah (s.a.v) şöyle buyurdu:

"Kimde şu üç şey bulunursa imanın tatlılığını tatmış olur. Allah ve Resulü'nün kendisine her şeyden daha sevgili olması, bir kimseyi yalnız Allah için sevmesi ve Allah onu küfürden kurtardıktan sonra yine küfre dönmekten ateşe atılacakmışçasına korkması." (Muttefekun Aleyh)

Şeyh Muhammed Sultan el-Hucendi "Cennetin anahtarı La ilahe illallah" isimli kitabında La ilahe illallah kelimesinin faziletlerini zikrettikten sonra La ilahe illallah kelimesinin şartlarına dair şöyle demektedir:

"Ancak La ilahe illallah ile murad edilen onu sadece dil ile söylemek değildir. Yine manasından habersiz söylemek hiç değildir. Ancak La ilahe illallah kelimesinin manasını bilerek ve sadece ona inanarak ikrar ederse (söylerse) İslam dairsi içine girer, selamet yurdu cennet ehlinden olur. Ancak kim de La ilahe illallah derken Allah'tan başka yaratıcı yoktur, Allah'tan başka Rabb yoktur, Allah'tan başka rızık verici yoktur, Allah vardır ve birdir gibi cümleleri kastederse bu kelimeler onun Müslüman olması ve selamet yurdu ehlinden olması için yeterli değildir. Yukarıdaki kelimeler (Allah'tan başka yaratıcı yoktur, Allah'tan başka Rabb yoktur…vs) hiç şüphesiz doğru kelimelerdir. Ancak bu kelimeleri söylemekte müşrikler, Mecusiler, hristiyanlar, Yahudiler ve diğer insanlar ortaktır." (Muhammed Sultan El'Hucendi, Miftah'ul Cenneh, sy:38-39)

La ilahe illallah'ı Bozan Haller

İbadetlerin geçerli ve makbul olabilmesi için onları iptal eden hallerden uzak durulması gerektiği gibi, tevhidinde geçerli olabilmesi için onu bozan hallerden uzak durmak gerekir. Nasıl ki abdest, namazı ve orucu bozan haller varsa tevhid kelimesi La ilahe illallah'ı da bozan bir takım haller vardır. İbadetler onları bozan hallerin mevcudiyetiyle iptal olurlar ve geçersiz sayılırlar. Özellikle tevhid kelimesini bozan halleri bilmek kişinin imanını muhafaza etmesi için gereken en önemli bilgilerdendir. Zira tevhidin iptali demek kişinin dünya ve ahrette ebedi olarak azaba maruz kalması demektir. Bu tevhidi bozan halleri kısaca başlıklar altında sıralamakta fayda vardır.

1- Allah'a Ortak Koşmak (Geniş bilgi için Şirk Kavramı Başlığına Bakınız)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediğine bağışlar." (Nisa 116)

"Kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak ki Allah ona cenneti haram eder. Varacağı yer ateştir. Zulmedenlerin yardımcıları yoktur." (Maide 72)

2- Teşride Bulunmak

Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"O kendi hükmünde kimseyi ortak kabul etmez." (Kehf 26)

"Yoksa onların, Allah'ın dinde izin vermediği şeyi kendilerine meşru kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabın ertelenmesine dair kesin yargı sözü olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, işleri bitirilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azab vardır."(Şura 21)

3- Allah'ın İndirdiği Hükümlerle Hükmetmemek

Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir." (Maide 44)

4- Tağuta Muhakeme Olmak

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Şunları görmüyormusun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını ileri sürüyorlar da tağuta inanmamaları kendilerine emrolunduğu halde, tağut önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Şeytan da onları bir daha dönemeyecekleri kadar iyice sapıklığa düşürmek istiyor." (Nisa 60)

5- Müşriklere İtaat Etmek

Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"Üzerlerine Allah'ın ismi anılmamış olanlardan yemeyin, çünkü onu yemek yoldan çıkmaktır. Şeytanlar, dostlarına sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarsanız, muhakkak ki, Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (En'am 121)

"Gerçekten doğru yol kendilerine açıkça belli olduktan sonra gerisin geri küfre dönenlere şeytan, kötülüklerini güzel göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür. Çünkü onlar Allah'ın indirdiğini beğenmeyen kimselere: "Bazı işlerde biz size itaat edeceğiz." Demişlerdi. Oysa Allah onların gizlediklerini biliyordu." (Muhammed 25-26)

6- Kafir ve Müşrikleri Dost Edinmek

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler, Yahudileri de Hıristiyanları da veliler edinmeyiniz. Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. İçinizden kim onları veli edinirse, muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Maide 51)

7- Dinin Hükümlerini Hafife Almak

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine açıkça haber verecek bir surenin tepelerine indirilmesinden çekiniyorlar. De ki: "Siz alay edin bakalım! Şüphesiz Allah çekindiğinizi açığa çıkarandır. Andolsun onlara soracak olsan elbette şöyle diyeceklerdir: "Biz sadece şakalaşıp eğleniyorduk." De ki: "Allah ile, O'nun ayetleri ile ve Resulü ile mi alay ediyordunuz? Özür dilemeyin. Siz iman ettikten sonra gerçekten kafir oldunuz. İçinizden bir grubu affetsek bile, günahkar kimseler oldukları için diğer grubu azablandıracağız." (Tevbe 64-66)

Taberi ve başkaları Katade'den şöyle dediğini nakleder: "Resulullah (s.a.v) Tebuk gazvesinde yolda giderken münafıklardan bir kesim de önden yol alıyorlar ve şöyle diyorlardı: "Şu Şam saraylarını fethedecek ve Bizanslıların kalelerini zapt edecek kimseye bir bakın!" Allah'u Teala kalplerinde olanı ve aralarında konuştuklarını Resulüne haber verince şöyle buyurdu: "Şu önde gidenleri ben yanlarına gelinceye kadar alıkoyun." Daha sonra yanlarına varıp: "Siz şöyle şöyle dediniz." Diye söyleyince yemin ederek: "Biz ancak şakalaşıyor ve eğleniyorduk" dediler ve bununla söylediklerinde ciddi olmadıklarını anlatmak istediler. Bunun üzerine Allah'u Teala bu ayeti indirdi.

Bu ayetler, Allah ile, ayetleri ile ve Resulü ile alay eden kimsenin, bunu oyun, eğlence ve şaka maksadıyla yapsa dahi küfre düştüğü hususunda açık bir

nasstır.ümmet arasında küfür olan bir söz veya amel ile eğlenilmesinin küfür olduğu konusunda ihtilaf yoktur.

İbnu'l Arabi şöyle der: "Onların bu söyledikleri sözler ciddi de olabilirdi, şaka da olabilirdi. Ancak ne olursa olsun bu sözler küfürdür. Çünkü küfür sözleri şaka yolu ile söylemenin de küfür olduğu hususunda ümmet arasında görüş ayrılığı yoktur. Tahkik ve ilim, hakkın; şaka ve ciddiyetsizlik ise batıl ve cehaletin kardeşidir." (el-Ahkam, 2/976)

Ebu Bekirel-Cassas şöyle der: "Bir zorlanma olmaksızın küfür kelimesini söylemek konusunda ciddi kimse ile şaka yapan kimsenin arasında fark olmadığı dalalet eder. Zira o münafıklar söyledikleri sözün oyun amaçlı olduğunu söylemişlerdi. Allah'u Teala onların alay ederek küfre girdiklerini haber verdi. Hasan ve Katade'den rivayet edildiğine göre onlar, "Şu Şam saraylarını fethedecek ve Bizanslıların kalelerini zapt edecek kimseye bir bakın!" demişlerdi. Allah'u Teala, Resulüne, onların bu sözlerini ve bu sözün ciddi ya da şaka olsun onları küfre düşürdüğünü bildirdi. Bu ayet aynı zamanda Allah'ın ayetleriyle ve dininin hükümlerinden bir hükümle alay eden kimsenin kafir olduğuna da delalet eder." (Ahkamu'l-Kur'an, 4/348)

8- Söylediklerini Reddetmeksizin ve Yanlarından Uzaklaşmaksızın Din ile Alay Edenlerle Birlikte Oturmak

Allah'u Teala şöyle buyurmaktadır:

"O size kitapta şunu indirdi: Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz vakit

onlar başka bir söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman sizde onlar gibi olursunuz. Doğrusu Allah münafıkları da kafirleri de cehennemde bir araya toplayacaktır." (Nisa 140)

İbn-i Cerir et-Taberi (rahimehullah) şöyle der: "Allah'u Teala'nın ayetlerini inkar eden ve onlarla alay eden kimseler ile oturur ve onların bu küfür ve alay etmelerini dinlerseniz, onların Allah'ın ayetlerini alaya alarak isyan etmeleri gibi bir suç ile Allah'a isyan etmiş olursunuz."

İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der: "Size ulaştıktan sonra nehyedileni işlediğinizde, Allah'ın ayetlerinin küfredilip alaya alındığı, noksan görüldüğü bir yerde onlarla birlikte oturmaya razı olduğunuzda ve bu konuda onlara ses çıkarmadığınızda; onların içinde bulunduğu duruma onlarla birlikte siz de ortak olmuşsunuz demektir. Bunun içindir ki Allah'u Teala, "Çünkü o zaman sizde onlar gibi olursunuz" buyurmaktadır."

9- Kişinin Allah ile Arasına Aracılar Koyması, Onlara Dua Etmesi, Onlardan Medet ve Yardım Beklemesi

Allah'u Teala şöyle buyuruyor:

"Bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye onlara ibadet ediyoruz" derler. Doğrusu Allah ayrılığa düştüğü şeylerde aralarında hüküm verecektir. Allah şüphesiz yalancı ve kafir olan kimseyi doğru yola eriştirmez." (Zümer 3)

"Onlar Allah'tan başka kendilerine fayda da zarar da veremeyen şeylere taparlar ve: "Bunlar Allah katında şefaatçilerimizdir" derler. Ey Muhammed! De ki: "Göklerde ve yerde Allah'ın bilmediği bir şeyi mi O'na haber veriyorsunuz?" Allah onların ortak koşmalarından münezzeh ve yücedir." (Yunus 18)

İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der: "Allah'u Teala putlara ibadet eden müşriklerin, "Biz bunlara ancak bizleri Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz" dediklerini haber verir. Onlar kendi kanılarına göre melek şeklini verdikleri putlara yönelerek bu suretlere tapmaktadırlar. Bu suretlere tapınmalarını meleklere tapınma derecesinde tutmaktadırlar. Güya onlar Allah katında kendilerine yakın olan dünya işlerinde, rızıklarında ve muzaffer kılınmalarında Allah katında kendilerine şefaatçi olacaklardır. Bu akideleri onları bu putlara tapınmaya sevk etmektedir. Ahiret yurduna gelince; onlar zaten ahret gününü inkar etmekteydiler. Zeyd bin Eslem ve ibn-i Zeyd'den naklen Katade, Süddi ve Malik; "Biz bunlara ancak bizleri Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz" ayetine dair şöyle demektedirler: "Onlar bize şefaat etsinler ve Allah katında derece bakımından bizi O'na yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz"

Beğavi şöyle der: "Katade der ki: "Onlara: Rabbiniz kim, sizi kim yarattı, yeri ve göğü kim yarattı? Diye sorulduğunda "Allah" diye cevap verirler. Yine onlara: O halde putlara ibadet etmenizin sebebi nedir, diye

sorulduğunda "Bizi Allah'a yaklaştırmaları için" diye cevap verirler."

Bilinmelidir ki La ilahe illallahı bozan haller sadece bu saydıklarımızla sınırlı değildir. Ancak biz burada kısaca bu hallerin bu gün insanlar arasında yayılmış olanlarına dikkat çekmek istedik.

Yazımızın girişinde de belirttiğimiz gibi bu gün üzerinde yaşadığımız şu zamanda en büyük sapmalardan bir tanesi hiç şüphesiz tevhid kelimesi La ilahe illallah üzerinde olmuştur. Bu gün Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın (s.a.v) sünnetini kendi hevalarınca tahrif etmeyi adet haline getirmiş bir takım kimseler Resulullah'tan (s.a.v) sahih olarak rivayet edilen bazı hadisleri dillerine dolayarak, La ilahe illallah tevhid kelimesini sadece dille ifade edilen kuru bir söz haline getirmişlerdir. Bu gün mürcienin günümüzde temsilciliğine soyunan bazı kimseler Resulullah'tan (s.a.v) "Kim La ilahe illallah derse cennete girer" şeklinde nakledilen sahih senetli rivayetler delil kabul edilerek La ilahe illallah diyen herkesin Müslüman olarak isimlendirileceğini iddia etmişlerdir. Bu kimselere göre bir kimsenin Müslüman olarak isimlendirilmesi sadece La ilahe illallah tevhid kelimesini ikrar etmesine bağlı olup, bir kişi La ilahe illallah dediği zaman ister içeriğinden tamamen habersiz olsun, isterse de La ilahe illallah kelimesini bozan fiillerde bulunsun, tevhid kelimesini ikrar ettiği için Müslüman olarak isimlendirilir. Allah'ın indirdiği hükümleri terk eden, kendi yanlarından kanun ve hüküm koyan tağutlar bu kimselere göre La ilahe illallah dedikleri için müslümandırlar. Allah'ın indirdiği kitaba değil de beşerin koyduğu yasalara itaat eden toplumlar La

ilahe illallah dedikleri için Müslümandırlar. Yine bu kimselerce, La ilahe illallah dediği halde Allah'ın indirdiklerini terk eden beşeri anayasaların sahiplerini ve onlara itaat eden cahili halk kitlelerini müşrik ve kafir olarak isimlendiren davetçilerde harici ve tekfircidir. Muasır Mürcie'nin bu hususta en çok ileri sürdüğü delil Resulullah'ın (s.a.v) "Kim La ilahe illallah derse cennete girer" şeklindeki rivayet edilen hadisleridir.

Öncelikle belirtmekte fayda var ki; İslam'ın esasları ve ibadet şekilleri hakkında hüküm belirtmek, nihai bir söz söyleyebilmek için öncelikle Kur'an, sünnet ve bu iki kaynağın ışığı altında ehli ilmin, selef alimlerinin yorumları bir çerçeve de değerlendirilmelidir. Sadece tek bir hadis ile bir değerlendirme yapmak ve bir sonuca gitmek kesinlikle meşru değildir. Öncelikle konu hakkında gelen sahih rivayetlerin değişik yanıtları toplanmalı, genel olarak ele alınıp bir görüş belirtilmelidir. Üzerinde durduğumuz konu hakkında sadece Resulullah'tan (s.a.v) nakledilen "Kim La ilahe illallah derse cennete girer" şeklinde bir hadisi ele alıp fertleri ya da toplumları sadece mücerret bir şekilde anlamını bilmeden, gerekleri ile amel etmeden Müslüman olarak isimlendirmek asla mümkün değildir. Evet Resulullah (s.a.v) La ilahe illallah tevhid kelimesini ikrar eden kimseleri cennetle müjdelemiştir. Ama bu konu hakkında gelen diğer rivayetleri ve bu rivayetlere dair hadis alimlerinin ve fakihlerin görüşlerini bir kenara atarak "Sadece La ilahe illallah demesi kişinin Müslüman olarak isimlendirilmesi için yeterlidir" şeklinde bir vehimde bulunmak bizce büyük bir cehaletten başka bir şey değildir. Alimler La ilahe illallah kelimesi hakkında

gelen rivayetleri yazımızın devamında da görüleceği üzere hep bir bütün olarak değerlendirmişlerdir. O halde bizler bir kimsenin Müslüman olarak isimlendirilebilmesi için bu kimsenin tevhid kelimesini söylerken hangi şartları da yerine getirmesi gerekli olduğunu izah ederken ehli ilmin bu değerlendirmelerini göz önünde tutmamız gerekmektedir. Bakınız imam Nevevi, "Kim La ilahe illallah derse..." şeklinde gelen rivayetler hakkında şu yorumu yapmaktadır.

"Said İbn-i Müseyyeb ve seleften bir grup -bu hadisler farzlar ve yasaklar nazil olmadan önce idi- demişlerdir. Bazıları bu hadislerin manası kapalıdır. Açıklamaya ve izah edilmeye muhtaçtırlar demişlerdir. Bazı alimler her kim şehadet getirirde onun hakkını ve farzlarını yerine getirirse demişlerdir. Hasan el-Basri ise bu hadisler pişman olarak tevbe eden bu halde ölen kimse hakkındadır demiştir." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/167)

Ebu Amr İbn-i Salah, sadece La ilahe illallah demekle cennete girileceğini ifade eden hadisler hakkında şöyle demektedir.

"Bu hadislerin, zahiri manalarını tevil hususunda rivayetler ravilerden dolayı kusurlu ve eksik olabilir. Bununla beraber Resulullah (s.a.v) putperest kafirlere hitap ederken bir kısaltma yapmış olması da caizdir." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/168)

Genel olarak bu hadisler hakkında bir çok tevil yapılmış ancak kesinlikle bugünün tahrifçileri gibi La ilahe illallah kelimesi sadece kuru bir söylem olarak telakki edilmemiştir.

Bu konuda Resulullah'tan (s.a.v) sahih olarak nakledilen hadislerden bir tanesi şu şekildedir:

"İnsanlarla Allah'tan başka ilah yoktur deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Şimdi kim Allah'tan başka ilah yoktur derse malını ve canını benden korumuş olur. Hakkıyla olması müstesna ve hesabı Allah'a kalmıştır." (Sahihi Müslim, 2/8 Hadis No:32)

Bu hadiste fertlerin ya da toplumların üzerlerinden kılıcın kaldırılması, mal ve can emniyetlerinin sağlanması bir başka ifadeyle Müslüman olarak isimlendirilmeleri La ilahe illallah kelimesini ikrar etmelerine, söylemelerine bağlanmıştır. Ancak burada Resulullah (s.a.v) Allah'tan başka ilah yoktur deyinceye kadar… sözünden kasıt La ilahe illallah'ın manasını öğrenip söyleyinceye kadar demektir. Hadiste geçen -deyinceye kadar…- kelimesinden kasıt, sadece telaffuz etmek değil, öğrenip söyleyinceye kadar demektir. Çünkü kavletmek (söylemek) bilerek söylemeyi gerektirir.

Bakınız bu hadis hakkında Müslim şarihlerinden kadı Iyaz şöyle demektedir:

"Mal ve can dokunulmazlığının La ilahe illallah diyenlere mahsus oluşu imana icabetin ifadesidir. Bu sözle kastedilenler Arap müşrikleri olan putperestler ve bir Allah'ı tanımayanlardır. İlk defa İslam'a davet olunanlar ve bu uğurda kendileri ile harp edilenler bunlardır. La ilahe illallah kelimesini telaffuz edenlere gelince onların dokunulmazlığı için yalnız La ilahe illallah demeleri kafi değildir. Çünkü onlar bu kelimeyi küfür halinde ike söylemektedirler. Zaten Allah'ı birlemek

onların itikadları cümlesindendir." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/156)
Yine Müslim şarihlerinden Hattabi bu hadis üzerine şöyle demiştir:

"Malumdur ki bununla ehli kitap değil putperestler kastedilmiştir. Çünkü ehli kitap olanlar Allah'tan başka ilah yoktur derler de yine de tepelerinden kılıç inmez." (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi 2/156)

İmam Kurtubi Tevbe suresi'nini 5. Ayetinde geçen "…O haram aylar çıkınca müşrikleri bulursanız öldürün" ibaresini tefsir ederken bu hadisi zikrederek şöyle demektedir.

"Asıl kaide şudur: Öldürme eğer şirk sebebiyle söz konusu ise, şirkin son bulmasıyla öldürme fiilde ortadan kalkmaktadır. Tevbe suresinin 5. Ayeti kerimesi tevbe ettim diyen bir kimsenin fiilleri arasına tevbenin hakiki bir tevbe olduğunu ortaya koyan hususları da eklemedikçe bu sözü ile yetinilmeyeceğine delildir." (Kurtubi, el'Camiu Li'Ahkam, 8/135)

Yine Ebu Bekir İbn'ül Arabi Tevbe Suresi'nin 5. Ayeti ile yukarıda zikrettiğimiz hadisi kastederek "Bu şekilde Kur'an ile Sünnet birbirini desteklemektedir" demektedir.

Görüleceği üzere kişinin La ilahe illallah demesi ile birlikte şirke de tevbe etmesi gerekmektedir. Nitekim Tevbe suresinde ifade edilen "(O müşrikler) eğer tevbe ederlerse…" ayetini müfessirlerin hemen hemen tamamı şirkten tevbe ederlerse şeklinde yorumlamışlardır. O halde La ilahe illallah diyen bir kimsenin öncelikle üzerinde

bulunduğu şirk fiillerini, şirk itikadını değiştirmesi, bundan beri olduğunu itiraf etmesi gerekmektedir. Nitekim Kadı Iyaz'dan yaptığımız alıntı açık bir şekilde göstermektedir ki; La ilahe illallah'ın ilk şartı ferdin üzerinde bulunduğu şirk itikadını reddetmesidir. Fertler ya da toplumlar La ilahe illallah kelimesini zikretmelerine rağmen küfür ve şirk içerisinde iseler bu kelimeyi defalarca söylemeleri onları Müslüman kılmayacaktır. Şayet bir kimse Allah'ın varlığına iman etmeme ve Allah'ı inkar etme gibi bir küfür inancına sahip ise öncelikle La ilahe illallah diyerek bu inancından beri olduğunu itiraf etmesi gerekmektedir. Başka bir kimse, Allah ile kendisi arasına vasıtalar, vesileler koymak suretiyle bu vasıtaların kendisine fayda ve yarar verebileceğine inanıyorsa bu inancının aksine belirten bir söz sarf etmedikçe La ilahe illallah demesi kendisine Müslüman ismini vermeyecektir. Yine aynı şekilde fertler ya da toplumlar günümüzde olduğu gibi Allah'ın yeryüzündeki hakimiyeti noktasında O'na şirk koşuyorlar, Allah'tan başka hakim ve otorite sahibi kabul ediyorlar, beşeri kaynaklı ideolojilere göre hayatlarını tanzim ediyorlarsa, bu şirk fiillerinden beri olmadıkça ya da beri olduklarını ikrar etmedikçe Müslüman olarak adlandırılmayacaklarıdır. Kısacası kişi La ilahe illallah kelimesini söylemeden önce ne tür bir şirk küfür inancında sahip ise, La ilahe illallah diyerek bu itikadını reddettiğini, sahip olduğu küfür ve şirk inancından beri olduğunu açık bir şekilde dile getirmesi gerekmektedir. Eğer bir kimse La ilahe illallah demesine rağmen rağmen üzerinde şirk ve küfür itikadını bulunduruyorsa, lafzi ve ameli olarak küfür ve şirk itikadına sahipse La ilahe illallah kelimesini günde

binlerce kez ikrar etmesi, söylemesi hiçbir anlam ifade etmemektedir. Nitekim Kadı Iyaz'ın "La ilahe illallah kelimesini telaffuz edenlere gelince onların dokunulmazlığı için yalnız La ilahe illallah demeleri kafi değildir. Çünkü onlar bu kelimeyi küfür halinde iken söylemektedirler" sözü ve Hattabi'nin "Çünkü ehli kitap olanlar Allah'tan başka ilah yoktur derler de yine de tepelerinden kılıç inmez" sözü, bunu açıkça ortaya koymaktadır. Çünkü kitap ehli olan Yahudi ve Hıristiyanlar La ilahe illallah sözünü söylemelerine rağmen küfür ve şirk inancına sahip oldukları için Müslüman olarak isimlendirilmemişlerdir. Yine Hz.Ebu Bekir La ilahe illallah demelerine rağmen Beni Hanife kabilesi ile savaşmış canlarını ve mallarını helal saymıştır. Aynı şekilde Hz. Ali La ilahe illallah demelerine rağmen şirk ve küfürde aşırı giden bazı kimseleri yaktırmıştır. Bakınız kişinin Müslüman olabilmesi için bilinen şirk itikadını terk etmesine dair İmam Muhammed Hasan eş'Şeybani şöyle söylemektedir:

"Bir kimse İslam'dan önceki inancını reddeden bir şey söylerse ona zahiren Müslüman hükmü verilir. Kalbindeki gerçek inancı öğrenmemiz mümkün değildir. Bu yüzden dili ile ikrar ettiği şeye göre muamele ederiz. Bu kimsenin İslam'dan önceki inancına zıt bir şey ikrar etmesi eski inancını değiştirdiğini gösterir." (Şerhi Siyer'ül Kebir, 1/150)

Sonuç olarak diyoruz ki, Allah'ın kulları üzerindeki yegane hakkı, kulların Allah'ı tevhid etmeleri, La ilahe illallah diyerek her türlü ilahtan, yeryüzünde azgınlaşan tağutlardan, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen zalimlerden beri olması ve sadece Allah'a ibadet etmesi,

O'na yönelmesi ve itaat etmesidir. Kim ki bu şekilde Allah'ı birlerse kendisi için ebedi bir cennet vardır. Ancak kim La ilahe illallah dediği halde Allah'a şirk koşarsa, tevhid kelimesini bozan hallerden bir hal ile Allah'a kavuşursa o kişi için ancak ebedi bir cehennem vardır. Rabbimizden bizleri cehennem azabından korumasını dileriz. Allahumme Amin…

Abdullah PALEVİ

Egemenlik Kayıtsız Şartsız Allah'ındır...!

39- "Ey hapishane arkadaşlarım, çok sayıda ilaha inanmak mı, yoksa ezici iradeli tek Allah'a inanmak mı daha iyidir?"

40- "Allah'ı bir yana bırakarak taptığınız düzmece ilahlar, ya sizin ya da atalarınızın taktığı birtakım boş, içeriksiz adlardan başka bir şey değildirler. Allah onlara hiçbir güç vermiş değildir. Egemenlik sadece Allah'ın tekelindedir. O yalnız kendisine kulluk sunmanızı emretmiştir. Dosdoğru din, işte budur. Fakat insanların çoğu bu gerçeği bilmiyor."

Yusuf -Allah'ın selâmı üzerine olsun- burada, harikulâde, son derece net ve aydınlatıcı şu bir kaç cümleyle, bu dinin genel niteliklerini, bu inanç sisteminin temel prensiplerini mükemmel bir biçimde çizmiş

bulunuyor. Yine şirk, tağut ve cahiliye sisteminin temellerini de son derece şiddetli bir biçimde sarsmış durumda:

"Ey hapishane arkadaşlarım, çok sayıda ilaha inanmak mı, yoksa ezici iradeli tek Allah'a inanmak mı daha iyidir?"

Yusuf, karşısındaki iki genci kendine arkadaş ediniyor. "Arkadaşlarım" diyerek, onların sevgisini kazanıyor. Buradan hareketle de, çağrısının özüne, inancının temeline inmeye başlıyor. Onları kendi inanç sistemine hemen doğrudan çağırmak yerine, önce onlara nesnel bir soru yöneltiyor:

"Çok sayıda ilaha inanmak mı, yoksa ezici iradeli tek Allah'a inanmak mı daha iyidir."

İnsanın öz benliğini, merkezinden vuran, şiddetle sarsan bir sorudur bu. İnsanın öz benliği tek bir ilah tanıdığı halde, birçok rabblerle karşılaşılması neyin nesidir?.. Kulluk edilecek, buyruğuna boyun eğilecek ve şeriatına uyulacak Rabb olmaya gerçek anlamıyla lâyık olan sadece, her şeyden üstün tek Allah'dır. İlah birlenip, onun varlıklar dünyasında her şeyden üstün bir otoriteye sahip olduğu benimsendiğinde, buna bağlı olarak, rabbin de birlenmesi ve onun insanların yaşamında her şeyden üstün bir otoriteye sahip olduğunun benimsenmesi gerekmektedir. Allah'ı bir ve her şeyden üstün kabul eden insanların, onun dışında birinin buyruğuna boyun eğmeleri ve Allah dışında bir rabb edinmeleri, bir an için bile olsa asla mümkün değildir. Rabb olarak sadece ve sadece, evrendeki tüm yasaların sahibi ve evrenin yöneticisi durumundaki Allah tanınmalıdır. Tüm evrene söz geçirebilmekten aciz bir kimsenin, buyruklarıyla

evrene üstünlük sağlayamazken, otoritesiyle insanlar üzerinde üstünlük sağlayan bir rabb konumuna geçmesi asla doğru değildir!

Burunların ötesini görmeyen bütünüyle kör, aciz, bilgisiz, benmerkezci bir sürü uydurma rabblere boyun eğmek yerine, insanların, her şeyden üstün tek Allah'ın Rabbliğine boyun eğmeleri kuşkusuz en doğru olanıdır. Burada belirttiğimiz eksiklikler, Allah dışındaki tüm uydurma rabbler için geçerlidir. insanlığın yaşadığı korkunç perişanlığın temelinde, bir sürü uydurma rabbler edinerek parçalanma ve kulların söz konusu uydurma rabblerin aralarındaki bencillikler ve çekişmeler doğrultusunda darmadağın olmaları yatmaktadır... Tarih boyunca kimi zaman yeryüzünün sahte rabbleri Allah'ın otoritesini ve rabbliğini kendilerine yamamışlar; kimi zaman da cahil kimseler bilgisizlik, hurafe ve efsanelerin etkisiyle ya da baskı, aldatmaca ve propaganda etkisiyle onlara böylesi bir otorite sunmuşlardır. Yeryüzünün bu sahte rabbleri, ben merkezcilikten, salt kendini ve koltuğunu düşünmekten; kendi otoritesini sürdürüp güçlendirme noktasındaki o amansız hırstan kendilerini bir an için bile olsa sıyıramamaktadırlar. Bu sebeple de otoriteleri için, ama yakın ama uzak vadede, bir tehlike olarak gördükleri tüm güçleri, tüm potansiyelleri ortadan kaldırabilmek; aldatmacaları gün yüzüne çıkıp sona ermemesi için tüm güçleri, tüm olanakları kendilerine övgüler döktürmeye, kendilerinin borazanlığını yapmaya seferber edebilmekten başka bir şey düşünmemektedirler!

Her şeyden üstün olan tek Allah, evrendeki hiçbir şeye en ufak bir gereksinim duymayacak denli güçlüdür. O kullarının, erdemliliğinden, kurtuluşundan;

çalışmasından ve belirlediği ilkeler doğrultusunda ilerleme kaydetmelerinden başka hiçbir şey istememektedir. Onların bu yoldaki tüm çabalarını, kendisine ibadet olarak saymaktadır. Kullarını yükümlü kıldığı ibadetlerde bile amaç, onların yaşamlarını ve durumlarını en iyi düzeye getirebilmek için, yüreklerini ve duygularını ıslah edebilmektir... Yoksa Allah'ın kullara hiçbir ihtiyacı yoktur. "Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız, Allah ise müstağnîdir, övülmeye lâyık olandır..." (Fâtır Suresi 15) İşte, her şeyden üstün tek Allah'a boyun eğmek ile çeşitli uydurma rabblere boyun eğmek arasında böylesine büyük bir farklılık vardır...

Daha sonra Hz. Yusuf, bir adım daha ilerleyerek, cahiliye inancını ve cahiliyenin korkunç kuruntularını çürütmeye geçiyor:

"Allah'ı bir yana bırakarak taptığınız düzmece ilahlar, ya sizin ya da atalarınızın taktığı birtakım boş, içeriksiz adlardan başka bir şey değildirler. Allah onlara hiçbir güç vermiş değildir."

İster beşer türünden olsun, isterse beşer dışındaki ruhlar, şeytanlar, melekler, Allah'ın hakimi bulunduğu evrensel güçler türünden olsun, söz konusu sahte rabblerin tamamı, rabblik noktasında bir hiçtir, rabblik gerçeğinin en ufak bir niteliğine bile haiz değildir. Rabblik sadece ve sadece, her şeyden üstün ve tek olan, kulların yaratıcısı ve onların tümünden üstün bir konumda bulunan Allah'a aittir... Gelgelelim çeşitli cahili sistemlere ve ortamlara mensup kimi insanlar, söz konusu sahte rabblere, kendi kafalarından bazı isimler yamamakta, bazı sıfatlar takmakta ve de kimi özellikler yakıştırmaktadır. Bunların başında da bu tür sahte rabblere tanınan, hüküm koyma ve

otorite yetkisi gelmektedir... Oysa Allah onlara ne böylesi bir otorite tanımış, ne da onların doğru olduklarına ilişkin bir delil indirmiştir...

Bu noktada Yusuf, bu çürük inanç sistemini yere sermek üzere son darbesini indirerek, doğruyu açıklıyor: Otorite kimin olmalıdır? Hüküm koyma yetkisi kimin olmalıdır?! Kime boyun eğilmelidir?! Bir başka deyişle, kime "kulluk" edilmelidir?!

"Egemenlik sadece Allah'ın tekelindedir. O yalnız kendisine kulluk sunmanızı emretmiştir. Dosdoğru din, işte budur. Fakat insanların çoğu bu gerçeği bilmiyor."

Hüküm koyma yetkisi, sadece ve sadece Allah'ın olmalıdır. İlahlığının her şeye egemen olması gereğince hüküm, sadece Allah'a özgüdür. Zira egemenlik ilahlığın niteliklerindendir. Egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, ister bir birey, bir sınıf, bir parti, ister bir grup, bir ulus, isterse uluslararası bir örgüt şemsiyesi altında tüm insanlar olsun- ilahlığın nitelikleri noktasından herkesten önce Allah'a savaş açmış demektir. İlahlığın baş niteliği durumundaki egemenlik noktasında yüce Allah'a savaş açan ve egemenliğin kendisine ait olduğunu ileri süren, yüce Allah'ı apaçık bir biçimde inkâr etmiştir. Böyle bir kimsenin kâfir olduğu noktasında dinin kesin hükmü için, sadece bu ayetteki ifade bile yeterlidir!

Kişiyi dosdoğru dinin çerçevesinin dışına çıkaran, ilahlığın baş niteliği konusunda Allah'a savaş açmış bir konuma getiren böylesi bir iddia için, sadece putperestlikte tek bir kalıp yoktur. Bir başka deyişle böylesi bir iddiaya kalkışan kişinin ille de, "Sizin için, kendimden başka bir ilah tanımıyorum!" ya da -tıpkı Firavun gibi açıkça- "Sizin en yüce rabbiniz benim!"

demiş olması şart değildir. Sadece, Allah'ın şeriatını egemen kılmayıp, bir kenara iterek, yasaları başka bir temele dayandırmak ya da sadece Allah dışında egemen konuma gelmiş makamdakileri, otoritenin kaynağı olarak görmek bile bu türden bir iddiaya kalkışmış bir konuma sürüklenmeye yeterlidir. Bunu yapan, tüm uluslar ya da bir grup insan bile olsa, durum değişmemektedir... İslâm sisteminde ümmet, kendisine bir yönetici seçerek ona Allah'ın şeriatının hükümlerini uygulama yetkisini verir. Ancak bu, yasalara meşruluk kazandıran egemenliğin temelinde ümmetin bulunduğu anlamına gelmez. Tam tersine egemenliğin kaynağı sadece Allah'ındır. Ne var ki, İslâm araştırmacılarından bile pek çok kimse, hükümet eden yani yöneten ile otorite kaynağını birbirine karıştırmaktadır. İnsanlar bir bütün olarak, egemenlik yani hüküm koyma hakkına sahip değildirler. Bu hak sadece, bir olan Allah'a aittir. İnsanlar sadece, Allah'ın şeriatında bildirdiği hükümleri uygulamak durumundadırlar. Allah'ın şeriatında yer almamış bir hükmün ne doğruluğu söz konusudur, ne de meşruluğu! Doğru olan, sadece Allah'ın koyduğu hükümlerdir...

Hz. Yusuf, hüküm koyma hakkının sadece Allah'a ait olduğunu açıklamasının ardından şöyle diyor:

"O yalnız kendisine kulluk sunmanızı emretmiştir."

Bu açıklamayı Arap insanının anladığı biçimiyle anlayabilmemiz için öncelikle, sadece bir olan Allah'a özgü kılınan "tapmanın, kulluk etmenin" anlamını iyice kavramamız gerekmektedir...

Ayette bunu ifade için kullanılan "a-be-de" fiilinin sözlük anlamı: itaat etmek, boyun eğmek, onurunu yenip alçakgönüllü olmaktır... Başlangıçta bu fiilin, İslâmdaki

terminolojik anlamıyla dinin gereklerini yerine getirmeyi içermesi söz konusu değildi. Sadece, sözlük anlamıyla alınması söz konusuydu... Zaten bu ayet ilk indiği sırada, dinin gerekleri tümüyle henüz bildirilmediğinden, söz konusu fiilin o anda terminolojik anlamını da içerebilmesi mümkün değildi. Dolayısıyla bu fiille ifade edilmek istenen, o an için sözlük anlamındaki kapsamdır. Ki bu aynı zamanda, terminolojik anlamda da aynen yer alacaktır. Bununla anlatılmak istenen; gerek kulluk noktasında, gerek yasalar ve ahlâki davranışlar noktasında, sadece Allah'a itaat etmek, sadece O'na boyun eğmek, sadece O'nun buyruklarını benimsemektir. Dolayısıyla kulluğun gerçek göstergesi, tüm bu konularda sadece Allah'a boyun eğmektir. Zira Allah, yaratıklarından herhangi bir kimseye değil, sadece kendisine kulluk edilmesini istemiştir.

Tapınmanın, kulluk etmenin anlamını bu şekilde kavramamızın ardından Yusuf'un, hükmü sadece Allah'a özgü kılmayı, neden sadece yüce Allah'a kul etmekle açıkladığını da daha iyi anlıyoruz. Zira, hüküm yüce Allah'tan başkasına ait olması durumunda, O'na kulluk edebilmek, O'na boyun eğebilmek gerçek anlamda mümkün değildir. Yüce Allah'ın, gerek insanların yaşamı, gerekse varlıklar düzeni için kaderde belirlediği karşı konulamaz hükümlerinde de; insanların yaşamlarına ilişkin belirlediği ve seçimi onların iradesine bıraktığı şeriatındaki hükümlerinde de aynı olgu geçerlidir. O'na boyun eğmek, ancak O'nun tüm hükümlerinin benimsenmesiyle gerçekleştirilebilir.

Burada bir kez daha yineliyoruz: Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenin Allah'ın

dininden çıkması demektir. -Bu, dinin mutlak ve açık bir hükmüdür!- Çünkü. böylesi bir eylem kişiyi, sadece Allah'a kulluk etme çizgisinin bütünüyle dışına çıkarmaktadır... Hüküm noktasında Allah'la çekişmeye kalkışmak, buna cüret edenlerin Allah'ın dininden kesinkes çıkmasına neden olan düpedüz bir şirktir! Buna cüret edenin iddiasında haklı olduğunu düşünenler; böyle bir kimseye itaat edenler; onun Allah'a ait otorite ve nitelikleri gaspetmesini yüreklerinde de olsa kınamayanlar da, onunla aynı akıbete düşmüşlerdir! Allah'ın tartısına vurulduklarında, sonuçta hepsinin durumu aynıdır!

Yusuf, gerçek dinin, hükmü Allah'a özgü kılarak sadece O'na kulluk etmek olduğunu belirtiyor:

"Dosdoğru din, işte budur."

Bu sözle bir sınırlama ifade ediliyor: Hükmü Allah'a özgü kılarak sadece O'na kulluk etmeye çağıran bu din dışında, dosdoğru olan hiçbir din yoktur!

"Fakat insanların çoğu bu gerçeği bilmiyor."

Bilmediklerinden ötürüdür ki Allah'ın bu dosdoğru dinine uymamaktadırlar. Bu noktada hiçbir şey bilmeyen bir kimsenin, ne inanması beklenebilir, ne de gerekenleri yapması!.. Dinin özünü ve gerçeğini bilmeyen birtakım kimseleri, onlar da bu dine mensup diye nitelemek ne akla sığar, ne de realiteye! Bu tür kimseleri müslüman olarak niteleyip eksikliklerinin faturasını da bilgisizliklerine çıkarmak geçerli bir mazeret değildir. Zira bilgisizlik ya da bilmemek, söz konusu niteliği taşıyabilmeyi anında engellemektedir. Aslında bir şeye inanmak, o şeyi bilip öğrenmiş olmanın sonucudur... Akla da mantığa da uygun olanı budur. Bunun böyle olduğu zaten kendiliğinden apaçık ortadadır.

Hz. Yusuf, harikulâde, net mi net, aydınlatıcı birkaç cümleyle bu dinin genel niteliklerini, bu inanç sisteminin temel prensiplerini mükemmel bir biçimde çizmiş bulunuyor. Öte yandan cahiliye sisteminin temellerini de şiddetli bir biçimde sarsmış durumda..

Tağut, ilahlığın en başta gelen niteliği durumundaki "rabblik" iddiasında bulunmadıkça yeryüzündeki varlığını koruyamaz. Bu amaçla o, insanları kendi buyruğu ve hükmüne köleleştirebilme; kendi düşüncesine ve yasalarına boyun eğdirebilme peşindedir. Dolayısıyla, söz konusu iddiasını, gerçek düzlemde pratiğe dökebilme sevdasındadır. Bunu diliyle açıkça söylememiş olabilir belki ama, uygulamaları bu noktada sözden çok daha güçlü bir kanıt ve gösterge durumundadır.

Tağut ancak, insanların yüreklerinde dosdoğru din ve gerçek inançtan eser kalmadığı sırada ortaya çıkıp varlığını sürdürebilir. Hükmün sadece Allah'a ait olduğu; zira kulluğun sadece bir olan Allah'a yapılması gerektiği; kulluğun hükme boyun eğmek anlamına geldiği; bunun aslında kulluğun bir göstergesi olduğu vb. esaslar insanların inançlarında gerçekten yer ettiği zaman tağutun varlığını sürdürebilmesi asla mümkün değildir.

Seyyid Kutub – Fi’zilal-il Kur’an Yusuf Suresi 39-40. Ayet tefsiri

ANNEDEN, BABADAN VE CANDAN İMTİHAN

23- Ey müminler, eğer babalarınız ve kardeşleriniz kâfirliği, müminliğe tercih ediyorlarsa sakın onları dost, yandaş edinmeyiniz. Kimler böylelerini dost edinirlerse onlar zalimlerin ta kendileridirler.
24- De ki; "Eğer babalarınızı, evlâtlarınızı, kardeşlerinizi, eşlerinizi, hısım-akrabanızı, kazandığınız malları, bozulmasından korktuğunuz ticareti ve hoşunuza giden evleri, konakları Allah'dan, Peygamber'den ve Allah yolunda cihad etmekten daha çok seviyorsanız Allah emrini gerçekleştirinceye, yapacağını yapıncaya kadar bekleyiniz. Allah yoldan çıkmışlar güruhunu doğru yola iletmez. "

Bu inanç sistemi, içine girdiği kalbi başka bir şeyle paylaşmaya katlanamaz. Kalp, ya sırf ona ait olur, ya da ona hiç baştan yer vermez. Bu âyetlerin vermek istedikleri mesaj müslümanın ailesinden, akrabalarından, eşinden, çocuklarından, malından, çalışmasından, dünya nimetlerinden ve meşru hazlardan kopması, ya da dünyanın bütün güzel şeylerinden el-etek çekerek yalnızlık köşesine kapanması değildir. Hayır, asla bu inanç sisteminin tek istediği şey, insan kalbinin sırf kendisine bağlı olması, sevgisine başka bir şeyi ortak etmemesi, egemen ve buyurucu konumda olması, hareket ettirici ve itici bir rol oynamasıdır. İnanç sistemine bu rol tanındıktan sonra müslüman, hayatın bütün güzelliklerinden yararlanabilir, bütün çekici hazlarından payını alabilir, bunun hiç bir sakıncası yoktur. Yalnız

müslüman bütün bu güzellikleri ve hazları, inancının gerekleri ile çatıştıkları anda tümü ile silkeleyip atmaya hazır olmalıdır.

Bu iki yolun ayırım noktası şuradadır: Acaba egemenlik bu inanç sisteminde mi, yoksa dünya hazlarında mı olacak? Söz önceliği bu inanç sisteminin mi, yoksa şu dünya nimetlerinin birinin mi olacak? Müslüman, kalbinin inancına sımsıkı bağlı olduğundan emin olduktan sonra çocuklarından, kardeşlerinden, eşinden, akrabalarından yararlanabilir; mallar, ticarethaneler, evler edinebilir; israfa kaçmaksızın ve gurura kapılmaksızın yüce Allah'ın yarattığı güzelliklerden ve çekici hazlardan payını alabilir. Bunun hiç bir zararı, hiç bir sakıncası yoktur. Hatta o takdirde bu yararlanma İslâmca hoş görülen bir "müstehap"tır. Çünkü bu yararlanma bir tür şükürdür, bu nimetleri kulları onlardan yararlansın diye bağışlayan yüce Allah'ın cömertliğini bir anlamda onaylamadır; O'nun rızık vericiliğini, nimet bağışlayıcılığını, karşılıksız sunuculuğunu hatırlatan bir fırsattır.
Şimdi âyetlerin ayrıntılı açıklamasına geçiyoruz:

"Ey müminler, eğer babalarınız ve kardeşleriniz kâfirliği, müminliğe tercih ediyorlarsa sakın onları dost, yandaş edinmeyiniz."

Böylece kalp ve inanç bağı kopuk olunca kan ve soy bağları da kopuyor. Yüce Allah'ta birleşen yakınlığın dostluğu geçerli olmayınca aile birliğinden kaynaklanan yakınlığın dostluğu da geçerliliğini yitiriyor. Demek ki, öncelikli dostluk yüce Allah'a yöneliktir. Bütün insanlık

bu ortak dostlukta kaynaşır. Bu dostluk olmayınca ondan sonra başka dostluk kalmaz. İp kesilmiştir, halka kopmuştur. Okuyoruz:

"Kim böylelerini dost edinirse onlar zalimlerin ta kendileridir."

Buradaki "zalimler" "müşrikler" anlamındadır. Demek ki, kâfirliği müminliğe tercih eden aile bireyleri ve akrabalarla dostluk ilişkileri sürdürmek, imanla bağdaşmaz bir müşrikliktir.

Bir sonraki âyet bu ilkeyi belirlemekle yetinmiyor. Bunun yerine bütün insanlar arası ilişki, bütün dünyalık nimet ve tüm haz türlerini ayrıntılı biçimde gözler önüne sererek Ayette sözü edilen babalar, evlâtlar, eşler, akrabalar, kan, soy, akrabalık ve eş ilişkileri; mallar, ticarî ilişkiler insan fıtratındaki arzu ve istekleri; gönül açıcı evler, konaklar, köşkler, hayatın nimet ve hazlarını temsil ediyor. Terazinin öbür kefesinde ise Allah sevgisi, Peygamber sevgisi ve Allah yolunda cihad etme aşkı var. Bütün gerekleri ve sıkıntıları ile cihad. Beraberinde getirdiği bütün yorgunlukları ve argınlıkları ile cihad. Yol açtığı bütün baskı ve mahrumiyetleri ile cihad. Birlikte taşıdığı bütün acıları ve fedakârlıkları ile cihad. Ucunda karşılaşılacak yaralanmaları ve şehit düşmeleri ile cihad. Bütün bunlardan sonra "Allah yolunda girişilmiş" cihaddır. Şöhretten; dillere düşmekten, ortalıkta boy göstermekten; pohpohlanmaktan, övünmekten, caka satmaktan, kendini beğenmişlikten; yeryüzü halkının saygısından, insanlar arasında parmakla gösterilmekten,

törenlere ve gösterilere konu olmaktan arınmış bir cihaddır. Yoksa sahibine ne ödül kazandırır ve ne de sevap. Şimdi âyeti okuyoruz:

"Dedi ki; `Eğer babalarınızı, evlâtlarınızı, kardeşlerinizi, eşlerinizi, hısım akrabalârınızı, kazandığınız malları, bozulmasından korktuğunuz ticareti ve hoşunuza giden evleri, konakları Allah'tan, Peygamber'den ve Allah yolunda cihad etmekten daha çok seviyorsanız, Allah emrini, gerçekleştirinceye, yapacağını yapıncaya kadar bekleyiniz."

Haberiniz olsun bu iş zordur. Haberiniz olsun, bu son derece büyük ve önemli bir iştir. Fakat bu odur, sözünü ettiğimiz iştir. Aksi halde:

"Allah, emrini gerçekleştirinceye, yapacağını yapıncaya kadar bekleyiniz."

Yoksa fasıkların, doğru yoldan çıkmışların akıbetine uğrarsınız:

"Allah, yoldan çıkmışlar güruhunu doğru yola iletmez."

Bu arınmışlık, bu ortak tanımaz bağlılık sadece müslüman fertlerden istenmiyor. Müslüman toplumdan, İslâm devletinden de ayni şey isteniyor. Buna göre ne müslüman toplum ve ne de İslâm devleti inanç sisteminin ve Allah yolunda cihad etmenin üzerine çıkan hiçbir

ilişkiye, hiçbir çıkara önem vermemeli, itibar etmemelidir.

Yüce Allah, bu yükümlülüğü müminlerin omuzlarına bindirirken fıtratlarının bu yükü taşıyabileceğini biliyordu. Çünkü "Yüce Allah, hiçbir kimseye taşıyamayacağı bir yük yüklemez." Yüce Allah'ın, müminlerin fıtratlarının mayasına bu yüksek düzeyli fedakârlık ve katlanabilme enerjisini katmış olması, O'nun kullarına yönelik bir rahmetidir. İnsan fıtratının mayasında bu fedakârlıktan duyulan yüce hazzın bilinci vardır, insan fıtratı bu hazzı, yeryüzünün tüm hazlarına değişmez. Bu haz Yüce Allah ile ilişki halinde olmanın hazzıdır, yüce Allah'ın hoşnutluğunu ummanın hazzıdır, zayıflığı ve başkalarının ayakları altında itilip kakılmayı aşmanın hazzıdır, etin ve kanın ağırlığından kurtularak ışıklı ve aydınlık ufuklara tırmanmanın hazzıdır. Eğer insan fıtratı yerçekiminin baskısı altında kalırsa bakışlarını yüce ufuklara dikince bu baskıdan kurtulup yükselişe geçmenin özlemli umudunu tazelemiş olur.

Seyyid Kutub Tefsiri – Tevbe Suresi 23-24 ayet tefsiri

Allah'tan Başka Kanun Koyucu Yoktur

Yoksa, Allah'ın dinde izin vermediği bir şeyi onlara kanun kılacak ortakları mı vardır? Eğer azabı erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilirdi. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır. (Şura Suresi 21)

Kim olursa olsun yüce Allah'ın yarattığı hiç kimsenin yüce Allah'ın kanun olarak koymadığı ve izin vermediği bir şeyi kanun olarak koyma yetkisi yoktur. Kulları için kanun koyma yetkisi sadece yüce Allah'a aittir. Çünkü bütün evreni yoktan var eden ve kendi seçtiği yasalar sistemi ile tüm evreni yöneten O'dur. İnsanlık hayatı ise bu uçsuz bucaksız evren çarkında küçücük bir dişli konumundadır. Bu yüzden evreni yönlendiren yasalar sistemi ile uyuşan bir yasa hükmetmelidir insanlık hayatına. Bu ise, uçsuz bucaksız evreni yönlendiren tüm yasalar sistemini kapsayan bir bilgiye sahip bir kanun koymadıkça mümkün olmaz. Allah'tan başka herkes tartışmasız bu denli kapsamlı bir bilgiye sahip olmaktan uzaktırlar. Bu yüzden bu yetersizlikle beraber onların insanlık hayatı için kanun koymalarına itibar edilmez.

Bu gerçek olanca çıplaklığı ile gözler önünde olmasına rağmen, birçokları bunu tartışma konusu yapıyorlar veya inanmıyorlar. Halkları için iyiliği seçtiklerini ileri sürerek yüce Allah'ın koyduğu kanunların dışında kanunlar koymaya yelteniyorlar. Bunu yaparken de içinde bulundukları şartlarla, kendi kafalarından

uydurdukları kanunlar arasında bir paralellik kuruyorlar. Sanki yüce Allah'tan daha çok biliyorlarmış, ondan daha iyi hüküm verebiliyorlarmış gibi! Ya da sanki, Allah'ın izin vermediği konularda onlar için kanun koyan Allah'ın dışında ortakları varmış gibi! Bundan daha çirkin bir davranış, Allah'a karşı bundan daha küstahça bir tutum olamaz.

Kuşkusuz yüce Allah, insanlık hayatı için insanın karakteri ile, öz yaratılışı ile, içinde yaşadığı evrenin doğası ve öz yaratılışı ile uyuşacağını bildiği bir yasa koymuştur. Bu sayede hem insanların kendi aralarında hem de evrende yeralan güçlerle en yüksek düzeyde yardımlaşma ve dayanışma gerçekleşir. Yüce Allah bunun için gerekli olan tüm temel yasaları koymuştur. İnsana düşen sadece genel sistemin ve çerçevesi belirlenmiş yasanın sınırları içinde hayatın değişen ihtiyaçları ile birlikte ayrıntı sayılan yeni düzenlemeler yapmaktır. Bu konuda aralarında görüş ayrılığı baş gösterirse meseleyi yüce Allah'a döndürürler; yüce Allah'ın insanlar için hayat düsturu olarak koyduğu temel yasalara başvururlar. Çünkü yüce Allah bu temel yasaları insanların ayrıntı sayılan düzenleme ve uygulamalarını ölçtükleri bir kriter olarak koymuştur.

Böylece yasama kaynağı bire indirgenmiş oluyor; hüküm tek başına Allah'a özgü kılınıyor. O, herkesten iyi hükmeder. Bu yöntemin dışındaki her girişim Allah'ın şeriatına, Allah'ın dinine, Allah'ın Nuh'a, İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya ve Muhammed'e -salât ve selâm üzerlerine olsun- tavsiye ettiği prensibe karşı çıkmaktır, isyan etmektir.

"Eğer azabı erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilirdi." Yüce Allah, onlara her meselenin kesin çözüme bağlandığı güne kadar mühlet verileceğine ilişkin olarak kesin bir söz vermiştir. Eğer bu söz olmasaydı, kuşkusuz yüce Allah onlara ilişkin kararını bildirecekti; yüce Allah'ın koyduğu kanunlara karşı çıkıp, ondan başkasının koyduğu kanunlara uyanları suçüstü yakalayıp en kısa zamanda cezalarını verecekti. Ne varki yüce Allah, her meselenin çözüme bağlandığı, her amelin karşılığını eksiksiz aldığı güne kadar onlara süre tanımıştır.

"Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır."

İşte zulmün karşılığı olarak onları bekleyen bu can yakıcı azaptır. Allah'ın koyduğu kanunlara karşı çıkıp ondan başkasının koyduğu kanunlara uymaktan daha büyük bir zulüm var mıdır?

Seyyid Kutub Tefsiri - Şura Suresi 21

Şirke ve Zulme Boyun Eğmeyenler

"Benden sonra bir takım emirler (halifeler, hükümdarlar, idareciler) olacaktır. Kim onların yalanlarını tasdik eder, yaptıkları zulümde kendilerine yardımcı olursa benden değildir. Ben de onlardan değilim. O kimse benim havzımın etrafına yaklaşamayacaktır. Kim onların yalanlarını tasdik etmez, zulümlerinde onlara yardım etmezse, bendendir. Bende onunla beraberim. Ve o kimse havzımın kenarında bana ulaşacaktır." (Sünen-i Tirmizi- C: Sahife: 121 Hadis no: 2360 ist: 1975)

Alemlere Rahmet olarak gönderilen Hz. Peygamber (s.a.v) Mü'minleri emir sahiplerinin yalanlarına ve zulümlerine karşı uyarmıştır. Esasen Mü'minler, meşru olmayan her türlü güce karşı mücadele vermek, iyiliklerin hakim olmasını sağlamak ve Allah'ın indirdiği hükümlere boyun eğmek hususunda birbiri ile tarih boyunca yarışmışlardır. Bu sırat-ı müstakim üzerindeki yarış kıyamete kadar sürecektir. Nitekim, "Benim ümmetim sapıklık üzerinde ittifak etmez" (Sünen-i İbn Mace-C sh:1302 Hadis no:3950) diyen Allah'ın Resulü gerçeği göstermiştir. Halkı Müslüman olan ülkelerde, müşrik devletlere karşı yükselen mücadele bu gerçeğin ışığı altında değerlendirilebilir. Son yetmiş yıllık halifesiz dönemden sonra, Ümmet-i Muhammed yeniden inancını hayata hakim kılma mücadelesine karar vermiştir.

Hicri-1400 yaklaşırken Mü'minler Akabe bey'atını yeniden hatırlama noktasındadırlar.

Ubade İbn-i Samid (r.a) Hazretleri, "Biz Ensar heyeti Resulullah'a Akabe mevkiinde emirlerini dinlemek ve itaat etmek üzere bi'at ettik ve "Her nerede bulunursak bulunalım, muhakkak orada hakkı yerine getireceğimize ve hak söyleyeceğimize ve Allah yolunda hiçbir kimsenin levm ve zemminden korkmayacağımıza söz verdik" (Sahih-i Buhari-C: 1 Sahife 322 Hadis no: 213 Ank:1978)

Görüldüğü gibi Mü'minler, şirke, zulme ve yalana karşı savaş açmışlardır. Bu onların akidelerinin tabii bir sonucudur. Kur'an-ı Kerim'de bütün Mü'minlere örnek olarak gösterilen "Andolsun ki; sizin için Rasulullah'ta güzel bir örnek vardır. Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler

için" (Ahzab 21) Hz. Peygamberin hayatı, Sahabilerin hayatı, Müctehid imamların hayatı şirke ve zulme karşı mücadelenin en güzel örneklerini ortaya koymuştur. Başta İmam-ı Azam olmak üzere, bir çok müctehid imam zindanlarda işkence altında şehid olurken, emir sahiplerinin zulümlerinin ve yalanlarının asla tasdik edilmeyeceğini ilan etmişlerdir. Bilindiği gibi Abbasi halifelerinden Ebu Mansur'un kadılık teklifini reddeden, onun yalanlarını ve zulümlerini yüzüne haykıran İmam-ı Azam, Hanefi mezhebinin kurucusudur. Türkiyeli Müslümanların büyük çoğunluğu Hanefi mezhebine mensup olduğuna göre, İmamı- Azam'ın tavrı onlara güzel bir örnektir. Ancak görülmektedir ki, zalimlerden ve müşriklerden bir zümreyi, diğer bir zümre ile mukayese ederek hayatlarına yön veren ve bu anlayışlarını "İslam" zanneden insanların sayısı az değildir. İşin ilginç yanı bu insanlar, kendi heva ve heveslerine uyduklarını ve yanıldıklarını itiraf edecek yerde, dünyevi kaygılarını ve akli yorumlarını sürekli ön planda tutarak, geniş bir kitleyi etki alanlarına almaktadırlar.

Hüsnü AKTAŞ - Medeni Vahşet - Düşünce Yayınları 1980

Ebu GATADE – İslam’da Oy Vermenin Manası

Küfür Devletine Karşı Sevgi Beslemek

Bir şahıs oyunu kullanarak bu devlete ve rejime karşı sevgisini ifade etmekte ve görevi olarak sandık başına

giderek oyunu vermektedir. Bu fiil sevgi ve saygı göstergesidir. Allahı ve rasulünü seven bir Müslüman, batının ortaya atmış olduğu ve desteklemiş olduğu bu tür şirk ve küfür sistemlerine dostluk ve sevgi göstermesi düşünülemez. Aynı zaman da kafirleri ve onla¬rın sistemlerinin asla sevmez. Allahın sevmediğini, bir mümin asla sevip sayamaz ve dostluk kuramaz. Şüphesiz Allahı tek otorite ve rab olarak kabul eden bir kimse Allah için olmayan bütün dostluk ve düşmanlıklardan uzaktır. Bu, müminlerin ay¬rılmaz bir niteliğidir. Müminler bu vasıf ile bilinir ve diğer toplu¬luklardan ayırt edilirler. Allah'u Teala şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun (babaları, oğulları, kar¬deşleri yahut akrabaları da olsa) Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. işte onların kalbine Allah, imanı yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedi kala¬caklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır. işte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. iyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır." (Mücadele 22)

Kavmine, aşiretine veya grubuna bağlılık gibi toprak ve suya bağlılık temeline dayanan cahiliyye dostlukları adına Al¬lah'a ve Rasulü'ne (s.a.v) düşmanlıkta bulunanları dost edinen¬ler, Allahın sevdiği bir topluluktan olma bir yana mü'minlerden bile değillerdir. islam anayasasında bu ve benzeri birçok ayet ve deliller vardır.

Allahu Teala anayasamızda şöyle buyurur:

"ibrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki:"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir. (Mümtehine 4)

Yukarıdaki ayetten şunlar anlaşılır:

Birincisi: Müşriklerden ve batıl ilahlarından uzak durmayı açık bir şekilde yerine getirmek.
ikincisi: Müşrikleri, sahte ilahlarını, sistemlerini, kanunla¬rını, şirk düzenlerini ve yasalarını açık bir şekilde inkar etmek ve sevmemek. Üçüncüsü: Müşriklere, küfür ile ilgili tutumlarına ve du¬rumlarına düşmanlığı ve buğzu açığa vurmak. Ta ki onlar, Allah'a dönünceye, bu yaptıklarının tamamını terk edinceye, bunlardan uzak duruncaya ve hepsini inkar edinceye kadar.

Allah (cc.) şöyle buyuruyor:

"insanlar içinde öyleleri vardır ki, Allah'tan başka varlıkları O'na eş tutarlar ve onları Allah'ı sever gibi severler, iman sahiplerinin Allah'a olan sevgileri ise daha kuvvetlidir. Zulmedenler azabı gördüklerinde tüm kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah¬'ın azabının çok şiddetli olduğunu anlayacaklarını keşke bilselerdi." (Bakara 165)

Bu ayette Allah (c.c.)'tan başkasına tapınan ve onları yüce Allah'a (c.c.) eş ve denk tutan müşriklerin, kendi ilahlarını tıpkı Allah'ı (c.c) severcesine yoğun bir sevgi ve bağlılıkla sevdikleri ifade edilmektedir.

Onlar Allah'tan (c.c.) başkalarına dua ve rağbet ediyor, Allah'tan (c.c.) başkalarına umut bağlıyor, bir şey isteyecekleri zaman bunu O'ndan (c.c.) başkalarından istiyorlar ihtiyaçlarının giderilmesini, sıkıntılarının ortadan kaldırılmasını güçsüz ve fani yaratıklardan bekliyorlar. Türbelere, kabirlere, tağutlara ve pis putlara tapanların durumu işte böyledir. Bunlar Allah (c.c.)'ı seviyor olsalar ve böyle görünseler bile, bununla birlikte Allah'a (c.c.) eş koştukları ortaklara olan sevgilerinden de vazgeçmiyor¬lar, onları adeta Allah'ı (c.c.) severcesine seviyorlar.
Gerçek şu ki; bunlar aslında Allah'ı (c.c.) sevmiyorlar.

Çünkü Allah'ı (c.c.) sevmek, ancak O'nu isim ve sıfatları ile ta¬nımaya ve onun kanunlarını desteklemeye ve onun dışında kanun koyanları reddetmeye bağlıdır. Gerçekten Allah'ı (c.c.) seven bir kimsenin, Allah'tan (c.c.) başkasını O'na ortak kabul etmesi mümkün değildir. Allahın dışında başka bir kimsenin kanun ve yasa çıkarması ise ortaklığın kendisidir.

Müşriklerin Allah'a (c.c.) koştukları ortakları sevmeleri, Allah'a (c.c.) karşı duymaları gereken sevgi gibidir. Allah'a (c.c.) olan sevgileri, aslında yüceltmeden ve korkudan kaynaklanan bir sevgidir.

Bu kimseler Allah (c.c.)'a koştukları ortaklardan korktukları kadar Allah (c.c.)'tan korkmamakta ve o

ortaklardan beklenti içinde oldukları kadar Allah (c.c.)'tan beklememektedirler.

Bu söylediklerimiz sadece kuru ve asılsız bir iddia değil, ne yazık ki geçmişte yaşanan ve günümüzde de halen yaşan¬makta olan pratik ve gözle görülür bir gerçektir.

Her kim tevhid kelimesini bu anlamda öğrenirse, ihlaslı davranır ve şirk ile alakasını keserse, o zaman gerçekleri göre¬bilir. Çünkü her şey zıttıyla öğrenilir. Şirkin küçüğünün öğrenil-mesi, tevhide aykırı olan en büyük şirkin öğrenilmesinden ge¬çer. Küçük şirk, tevhidin kemaline aykırıdır.

Şirkten sakınan bir kimse gerçekten muvahhit olmuştur.

Ayrıca insanları şirke götüren yolların da tespit edilip kapatılması gerekir. Ancak bu şekilde şirkten korunmak mümkün olur. Şirkten sakınmak tevhidin ve ihlasın bir gereğidir. Aynı zamanda tevhidin delillerinin bilinmesi, Allah (c.c.)'ın isim ve sıfatlarının ispatı, yüce Allah (c.c.)'ın layık olmadığı şeylerden tenzih edilmesi de şarttır. Allah (c.c.)'ın kemal sıfatlarını ve Rububiyetinin delillerini gereğince bilerek onlara iman eden bir kimse gerçekten kurtulmuştur. İbadet yalnızca O'na yapılır. işte tevhid ve şehadet kelimesinin anlamı ve içeriği budur.

Oy Kullanmak ve Seçilen Liderlerin Allah İle Beraber Yasa Koymaları Taraftarı Olmak

Bu, asrımızda en yaygın ve revaçta olan bir şirktir. Bu tağutlar, diğer insanları da bu yasalarını ve kanunlarını sevme¬ye ve bu kanunlar ile muhakeme olunmaya davet ve teşvik et-mektedirler. Allah'ın dinine ve birliğine zıt yasa ve kanunlar çıkarmakta ve her türlü konu üzerinde kendilerine yasa koyma hakkı tanımaktadırlar.

T.C anayasasında şöyle geçer:
Kanun çıkarma yetkisi millet meclisine aittir.
Çıkarılan her yeni kanunun, anayasanın temel esaslarına uygun olması gerekir.
Allahu Teala müşrikleri reddederek şöyle buyurur: "Yoksa onların Allah'ın izin vermediği bir dini getiren ortakları mı var?" (Şura 21)
"Ey zindan arkadaşlarım, çeşitli ilahlar mı daha iyi, yoksa gücüne karşı durulmaz olan bir tek ilah mı?" (Yusuf 39)

Allahu Teala tek bir meselede de olsa şeriatına itaat edilmesi konusunda şöyle buyurur:

"Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (En'am 121)

Allahu Teala bu ayette, kanun koyma konusunda müşrik¬lere itaat etmelerinden dolayı, onların Allahu Teala'ya karşı açık ve büyük bir şirk koştuklarını açıklamaktadır. Buna göre günü-müzde kanun koyma yetkisini tamamen kendilerinde gören bu tağutların durumu nedir? Onların kanunları hakkında bilgisi ve deneyimi olan her¬kes bilir ki bu hükümetlerde çıkacak olan kanunlar, emir veya devlet başkanı ünvanındaki baş tağut konumunda olan kişinin imzası olmadan kanun niteliğini almaz. Tek olan Allah'ın şeriatı ile bazı durumlarda amel etseler de; bu, onların kanunlarına tezat teşkil etmeme, kanunlarının vasfını (niteliğini) değiştirme¬me şeklinde ve ancak yeryüzündeki rableri konumundaki tağutlarının rızası, kararı ve onayıyla olabilir. Onların bu küfrü; ilah ve rablerini çoğaltan ve Allah'a ibadette onları ortak koşan Kureyş kafirlerinin şirkinden daha iğrenç ve büyüktür. Çünkü Kureyş'in o dönemde Allahu Teala dışındaki ilahlara yaptığı ibadet secde ve rükudan ibaretti. Bunların ibadetleri ise kanunlarına her türlü konuda itaat etmek şeklindedir. Dolayısıyla da bunların şirkleri daha büyüktür. Kureyş müşrikleri Allah'ı en büyük ilah olarak kabul ediyor, onu yüceltiyor ve övüyorlardı. ibadet ettikleri diğer ilahlarının ise kendilerini semadaki en bü¬yük ilaha yaklaştıracağını iddia ediyorlardı. Hatta hac esnasında onlar şu telbiyeyi söylüyorlardı:

"Lebbeyk Allahumme Lebbeyk!
Lebbeyk, senin ortağın yoktur.
Ancak yine senin olan ortakların dışında.
Sen onun ve onun sahip olduklarının sahibisin ...

"Günümüz anayasa müşriklerine Allah'ın rezzak olduğunu, ölüyü diriltiğini, gökten yağmur indirip onunla insanları ve hayvanları rızıklandırdığını ve şifa verdiğini, dilediğine kız dilediğine erkek ve yine dilediğine de her ikisini de bahşettiğini, dilediğini ise kısır kıldığını söylediğinizde; onlar, bütün bu işlerin Allah'a mahsus olduğunu kabul ederler. Bu işlerin melikleri veya emirlerine ait olmadığına da inanırlar. Ancak kanun koyma, itaat etme ve hüküm belirleme yetkisi ise (onlara göre) hakikatte meliklerine, tağutlarına veya yeryüzündeki ilahlarına aittir. Bunlar şirk hususunda tıpkı Kureyş kafirleri gibidirler. Ancak onlar bütün bu küfürlerine ilave olarak, yeryüzündeki çeşitli ilah ve rablerinin hüküm ve yasalarını, Allah'ın hüküm ve yasa-larından daha fazla yüceltmektedirler. Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in şirkinden daha şiddetli bir şirk içerisinde olan kafirleri Allah kahretsin. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah'tan başka bir ilah mı var? Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz." (Nemi 63)

Bu yöneticilerin şirke bulaştığı yönler ve açık küfürleri çeşitli ve çoktur. Şayet bu insanların küfürlerinin sebeplerini saymaya ve ayrı ayrı incelemeye başlarsak sayfalarca bunların üzerinde durmamız gerekir. Küfür sebebi olarak aktaracağımız hiçbir şey yoktur ki, bu tağutlar bu sebepleri işlememiş olsunlar. Ancak burada zikredilecek olanlar, hidayeti isteyenler için yeterli olan sebeplerdir. Allah'ın kalbini mühürlediği kişi için ise;

dağlar bu kişinin elinde dağılsa bile, o bundan kendisi için bir şey Çıkarmaz ve doğru yolu da bulmaz.

Burada Müslümanım diyen bir kimsenin anlamasını istediğimiz şey, birçok sebebe dayanması nedeni ile bu topluluğun küfürlerinin bir tek şüphe veya söz ile temize çıkarılacak türden olmadığıdır. Bu gün bu topluluk topuklarından boğazlarına ka¬dar küfre ve şirke bulaşmışlardır. Burada önemli olarak üzerinde durulması ve anlaşılması gereken. şudur ki günümüz tağutlarının küfürlerine sebep olan kanun koyma fiili, Allah'ın indirdiklerinden bir hükmü heva veya kişinin nefsine uyarak belli bir konuda terk etmesi değildir. Dolayısıyla ibn-i Abbas'ın Radıyallahu Anhüma Haricilere karşı söylediği "Küfrün düne Küfr (kişiyi dinden çıkarmayan küfür)" ibaresini, günümüz tağutları için kullanmak geçersizdir.

ibn-i Abbas ve o dönemin Haricilerinin yaşadığı zamanda, Müslümanların hakimleri içerisinde, Allahu Teala ile birlikte kanun koyma hakkını savunan hiç kimse yoktu. Bilakis onlardan tek bir meselede dahi olsa yasama yapan olmamıştır. Çünkü onlar bunu icma ile küfür olarak görmekteydiler.

"Küfrün düne Küfr" sözünün kendisine nisbet edildiği ibn-i Abbas'ın Radıyallahu Anhüma bizzat kendisi, tek bir kanun için bile olsa müşriklere itaat etme konusundaki:

"Eğer onlara uyar- sanız, şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz" (En'am 121)

Ayetinin iniş sebebini rivayet eden sahabidir. Bu rivayeti Hakim "Müstedrek" isimli eserinde sahih bir isnad ile bunu riva¬yet etmiştir. Ayrıca imam Taberi tefsirinde zikretmiştir. Bazıları sahih olduğunu belirtseler de, "Küfrün düne Küfr" sözünün ibn-i Abbas'a ait olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz. Çünkü senedinde Hişam Bin Huceyr el-Mekkı bulunmaktadır. Bu kişi ise zayıf bir ravidir. Bununla beraber ibn-i Abbas'ın Radıyallahu Anhüma sözünün benzerleri tabiinden de aktarılmıştır. Ancak bu söz ve aynı manadaki buna benzer sözler, sözün söylendiği olaya bina edilmelidir. Günümüz Mürcie'sinin yaptığı gibi asrımızın tağutları için yorumlanamaz.

Haricilerin, etrafında gevezelik yaptıkları konu; hüküm ve kanun koyma ile ilgili değildi. Dolayısıyla, "Haricilerin insanları tekfir ettikleri konu; Allah'ın hükümleri dışında kanunlar belirle¬mekti ve Kuran'ı en iyi tanıyanlardan olan ibn-i Abbas Radıyallahu Anhüma "Küfrün düne Küfr" sözünü Haricilere karşı, konu Allah'ın hükümlerinden başka kanunlar belirlemek olmasına rağmen söylemiştir" demekten Allah'a sığınırız. Çünkü böyle bir durumda bu söz Kuran'a muhalif olurdu. Haricilerin küfür ile ilişkilendirdikleri meseleler aslında; kendilerinin hatalı olarak gördükleri bazı ictihadi veya kişiyi dinden çıkarmayan şeylerdi.

Misal olarak Ali ve Muaviye'nin Radıyallahu Anhüma orduları için hakemlik yapan iki hakemin kıssasını burada aktarabiliriz. Bu muhakemede Haricileri kızdıracak şekilde yargılama olmuştu. Bunun üzerine Hariciler: "insanları hakem tayin ettiniz" dediler ve "Kim

Allah'ın indirdiği hükümler ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."(Maide/44)

Bu ayetin genel ifadesi ile delil getirerek, Allah'a asi olan her kişinin, Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmetmiş olduğu¬nu iddia ettiler. Daha sonra bu iddiaları üzerine iki ordu arasında tayin edilen hakemleri, bu hakemlerin verdikleri hükümden hoş¬nut olanları ve hatta Ali ve Muaviye'yi Radıyallahu Anhüma bile tekfir ettiler. Bu nedenle Haricilerin ilk fırkası; "Muhakkime" ola¬rak isimlendirilmiştir. Sahabeden Radıyallahu Anhüm bir çok kişi onlarla münazara etmesine rağmen, ibn-i Abbas'ın Radıyallahu Anh onlarla olan münazaraları en meşhur ve en uzun olanıdır. ibn-i Abbas Radıyallahu Anhüma Haricilere, hakem tayin etme işinin; Müslümanlar arasında barışı sağlamak için yapıldığını ve küfür manasında Allah'ın Subhanehu ve Teala indirdiklerinden başkası ile hükmetme olmadığını açıkladı. Delil olarak; Allahu Teala'nın karı ile koca arasındaki husumet ile alakalı olan şu sözünü aktardı:

"Eğer karı-kocanın aralarının açılmasından korkarsanız erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin." (Nisa/35)

Onlara, eşler arasındaki bir husumeti gidermek için bile hakem tayin etme işinin caiz olduğu halde, bu ümmetin kanının dökülmemesi için hakem tayin etmenin daha evla olduğunu açıkladı.

Bu delilin dışında bir çok delil ile Haricilerden olan bu grupla tartışanlar olmuştur. Bu münazaralar

neticesinde ortada bazı hataların olduğu ve aşırıya kaçmaların meydana geldiği gün yüzüne çıktı. Bu münazaralar esnasında "Küfrün düne Küfr" ibaresi kullanıldı. Bu münazaralar neticesinde Haricilerden bir çok kişi hatasından döndü ve bağlı olduğu grubundan ayrıldı. Ancak hatalarında ısrar edenler bulundukları hallerinde kalmaya devam ettiler ve bunun üzerine de tarih kitaplarında aktarılan olaylar gelişti.

Günümüzdeki, Allahu Teala ile beraber kanun koyan, Allahu Teala'nın hükümlerini değiştiren, Allahu Teala'nın hükümlerinden başka hükümler isteyen ve islam'dan başka din ve yollar edinen bu yöneticiler, yukarıdaki kıssada naklettiğimiz gruplardan hangisine benzemektedir ki "Küfrün düne Küfr" ibaresi bunlar için de kullanılabilsin?

Akıl sahibi olanlara şu sorunun sorulması gerekir: Buraya kadar aktardığımız, günümüz tağutlarının küfürlerine sebep olan amelleri, Ali ve Muaviye'nin Radıyallahu Anhüma bu kıssaları ile ilişkilendirmek ve olayları aynı kefeye koymak doğru mudur?

Ayrıca, her halukarda Allahu Teala'nın; "Kim Allah'ın indirdiği hükümler ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maide/44) sözü; genel olarak kişiyi dinden çıkarmayacak (yani "Küfrün düne Küfr" dairesi içerisinde olan) zulmü kapsadığı gibi, "Küfrün Bevahun" (yani kişiyi dinden çıkaran açık bir küfür) olan; Allah'ın hükümlerinden başka hükümler ortaya koyma manalarını da kapsar.

Bu konu ile ilgili olarak Abdullah Azam (r.a) şunlara aktarıyor: islam'a zıt sadece tek bir kanunu dahi desteklemek, imzalamak, doğrulamak parlementonun hakkı değildir. Kim ki islama zıt sadece tek bir kanunu

dahi uygun görürse, islam milletinden çıkar. Mesela erkek ve kadın eşittir kanunu gibi.

islam'a zıt bir kanuna karşı çıkması tüm parlementerler üzerine vacibtir. Şayet o kanuna karşı çıkmayıp uygun görseler islam dininden çıkarlar.

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyen, Allah'ın şeriatına ve Resulüllah'ın sünnetine zıt bir kanun koyan, o kanunu uygun gören veya destekleyip imzalayan kimseler için kafir olurlar ve islam milletinden çıkarlar"(Hakimiyet Mefhumu)

Tevhid ve Allah'ın Hakimiyet

Tevhid, bütün beşeriyetin, sahte ilah ve rablere başkaldırarak esaret zincirinden kurtulması ve Allah'tan başkasına kul olmaması demektir. Bu yüzden, tevhid kavramı aynı zamanda, kullara kul olmanın pençesinden kurtularak yalnız Allah'a kul olmaya yönelmek ve bunun tabii neticesi olarak da Allah'ın hakimiyetini kabul etmek; Allah'ın egemenliğinin dışında her gücü, sultayı, otoriteyi, sistemi, fikri, ideolojiyi, dünya görüşünü, kısacası hangi kılıf, örtü ve görüntü altında olursa olsun hakimiyet / egemenlik iddiasında bulunan her şeyi reddetmek anlamlarını da içerir.

"Rabb'in, yalnız kendisine kulluk etmenizi…emretti." (İsra 23)

"Hüküm, hakimiyet yalnız Allah'ındır. O, yalnız kendisine tapmanızı emretmiştir. İşte dosdoğru din budur." (Yusuf 40)

Bu ayetler şu gerçeği açıkça ortaya koyuyor: Allah'a inanmanın, tevhid dinine dahil olmanın ve muvahhid sayılabilmenin şartı, kişinin Allah'ın hakimiyetini kabul ederek, O'nun isteğini, kendi dilediğine veya başkalarının isteklerine tercih etmek ve tüm diğer arzuları O'nun yolunda feda etmektir. Müslüman olmak, kısaca Allah'ı kural koyucu sıfatlarıyla tek, emir verici olarak tek, yasak koyucu olarak tek ve insan hayatına hükmedici olarak tek olarak kavramak, inanmak ve bu doğrultuda yaşayıp tavır koymaktır.

Ahmed KALKAN - Müslümanın Akaidi

Tevhid İnancı ve Tağutlarla Mücadele

"De ki: 'Ey kitap ehli! Bizim ve sizin aranızda eşit olan bir kelimeye gelin: Yalnız Allah'a ibadet edelim; O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; bazımız bazımızı Allah'tan başka rabler edinmesin. Eğer yüz çevirirlerse: 'Şahid olun, biz müslümanlardanız' deyin." (Al-i İmran 64)

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; küfredenlerde tağut yolunda savaşırlar. O halde, şeytanın dostlarıyla savaşın; çünkü şeytanın hilesi zayıftır." (Nisa 76)

Sosyal bir hayat nizamı olarak tevhid, halkın bilgisizliği ve şuursuzluğu üzerine dayalı veya onlara zulmetmek üzere kurulan cahili ve tağuti sistemleri temelden değiştirecek plan ve projeler sunar. Tevhid, sırf

fikir ve nazari bir akide değil; eyleme yönelik, pratik çözüm yolları sunan bir sistemdir. Tevhid akidesi, yalnızca tabiat ötesi / metafizik konulara izah getiren ve ahlak ile ilgili konularda söz konusu edilebilecek bir tasavvur değil; şirk temeli üzerine oturmuş tağuti sistemlere karşı muvahhidlere planlı, programlı bir hareket mantığı sunan, inkılapçı bir başkaldırıdır.

Tevhid akidesi, pratik, eyleme dönük bir hareket ve cahiliye şirk temeline dayanan sistemlere bir başkaldırı ve de müstekbir, zalim tağutlara karşı siyasi, iktisadi, sosyal ve hukuki bir sistem olmasaydı, tarih boyunca bu akideyi kavimlerine sunan bütün peygamberlere karşı savaş açılır mıydı?

İslam güneşinin doğduğu sıralarda Mekke'de hayatlarını sürdüren "Hanifler"in konumu, bu konuda ışık tutması bakımından oldukça önemlidir. Peygamberimiz'e peygamberlik görevi verileceği dönemde Mekke'de Hz. İbrahim'in şeriatı üzerine yaşayış sürdürdüklerini iddia eden hanif dini taraftarları vardı. Bunlar, putlara tapmaktan vazgeçerek Hz. İbrahim'in dinine girmişlerdi. Bunlar, Allah'ı biliyorlar ve kavimlerinin putları adına kestikleri kurbanları yemiyorlardı. Panayırlarda tevhidin hakikatı ile ilgili nutuklar söylüyorlar, putların batıllığına dair delilller getiriyorlar ve onlara tapmamayı öğütlüyorlardı.

Ne var ki, hanif dininden olduğunu iddia eden bu kimselerin savundukları düşünce, sadece zihinde taşınan, salt fikir ve kuramsal inanış ve anlayış olmaktan öteye gitmiyordu. O yüzden müşrik Mekke toplumunda en ufak fikri ve pratik bir etkinlikleri yoktu. O putperest toplumda ortaya koydukları fikirleri, sadece nazari inanç biçimiydi.

Bunun içinde bu kimseler, şirk temeline dayalı o cahili toplumda müşrik putperestlerle aynı ortamda, birbirleriyle fiili olarak çatışmadan yaşıyorlar ve bu konumları kendilerini fazla rahatsız etmiyordu. Kokuşmuş bu küfri toplum düzeninin geleneği, göreneği, örf ve adetlerinin pratik olarak içindeydiler. Bu yüzden, pratik yaşamdan uzak bulunan ve sadece nazariye olmaktan öteye gitmeyen tevhid akidesine bağlı olmaları, onları o haysiyetsiz yaşayış tarzından, cahili ortamdan ve kokuşmuş zulüm tasallutu altında zelil bir hayat sürdürmekten uzaklaştırmıyordu.

İslami davetin en önemli ve temel maddesi, tevhidin isbatı ve şirkin reddi olduğu için, cahili Mekke atmosferinde, yerleşik şirk düzeni içerisinde gündeme gelen tevhid akidesi, özel bir yaşam biçimini göstererek, inkılapçı bir kimlikle işe başladı. İslam'ın siyasi, iktisadi ve sosyal bir sistemin ve hayatın bütün alanlarına hükmeden bir nizamın adı olduğu net bir şekilde ilan edildi. Şirkin her çeşidinin çürütüldüğü deliller ileri sürüldü ve gayet özlü bir şekilde insanlar tevhide davet edildi. Tevhid fikri anlatılırken, sadece zihinsel olarak Allah'ın varoluşu değil; O'nun tek oluşunun anlamı ve bu akideye olan ihtiyaçta anlatıldı. İşte Resulullah (s.a.v) 'in kavmine sunduğu tevhid anlayışı ile hanifler'in savundukları tevhid fikri arasındaki temel fark bu noktada odaklaşıyor. Bir yanda hayatın bütün alanlarına hükmeden, hem zihinsel, fikirsel ve hem de pratiğe yansıyan bir akide; diğer yanda sadece zihinde yer eden, sadece kalpte yer tutan ve pratiğe indirgenemeyen, hayata geçirilemeyen bir inanç…

Peygamberimiz, risalet ile görevlendirildikten sonra yaptığı ilk iş, inanç ve amele dayanan, teorisi ve pratiği olan gerçek tevhid anlayışını yerleştirmek olduğu için mekke'nin egemen güçleri idareyi ellerinde tutan müstekbirler, kendisine karşı savaş başlattılar. Savunduğu bu saf akide, Peygamberimiz'i kafirlerle karşı karşıya getirdi. Kafirler, kendisine has, özel bir yaşam biçimi sunan bu akidenin, kendi cahili sistemleriyle asla uzlaşmaya girmeyeceğini, yeryüzünde tağuti rejimlerle sürekli ve amansız bir mücadele içerisinde olacağını, kısacası küfre karşı devamlı bir savaş vereceğini kesinkes anladılar. Tevhidin uygulamaya ve tağuti düzenlere karşı başkaldırı ilanı olduğu anlayışı, onların neden, daha önce aynı akideyi savunan Hanifler'e karşı en ufak bir tepki göstermezken, Hz.Peygamber ve onunla beraber olanlara karşı şiddetli bir savaşın içerisine girdiklerini açıkça ortaya koyuyor.

Ahmed KALKAN - Müslümanın Akaidi

Tağutlarla İşbirliği Yapanlar

"Gerek sana ve gerekse senden öncekilere indirilen kitaplara inandıklarını ileri sürenleri görmüyor musun? Bunlar karşı çıkmakla, tanımamakla emredildikleri Tağutun hakemliğine başvurmak istiyorlar. Şeytan onları koyu bir sapıklığa düşürmek istiyor." (Nisa 60)

Emr-i ilahisine boyun eğmeyen ve Allah'ın yeryüzündeki tasarruf hakkını yok sayan dalkavuk ulema, tağutların gölgesine sığınmıştır. Şirkin gövde gösterisi karşısında susan, Mu'minleri gördüğü zaman da "Eh… zaman bozuldu" gibi gerekçelerle kendini kurtarmaya çalışan bu tipler, her meselede hileyi tercih ederler. İşini ilginç yönü demokratik ülkelerde siyaset sahnesini süsleyen, kendi klasik-Laik zihniyetini kabul etmeyen herkese saldırıyı bir görev bilen ve "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" vecizesine uygun bir anlayışı yaygınlaştırmaya çalışan bu ulema tipleri, halkı Müslüman olan ülkelerin en büyük belaları haline gelmiştir. Suriye'de idam edilen 15 yiğit müslümanın tavrını, sarığı ile sokağa fırlayarak "Esad" çok yaşa diye bağırarak yok etmeye çalışan, "Esad'ın" maaşlı memurları dalkavuk ulemanın tipik örneğidir. Mısır-İsrail anlaşmasını, "Hudeybiye anlaşmasıyla" kıyaslayarak Mü'minlere kabul ettirmeye kalkan ezher ulemasının yapısını iyi düşününüz. Bunlar tağuti sistemlerin manevi cihazları haline dönüşmüşlerdir. Bu misalleri çoğaltmak mümkün… Libya'dan, Pakistan'a, Cezayir'den Afganistan'a kadar bir çok halkı Müslüman olan ülkede,

bu tiplere rastlamak mümkündür. Bunlar, zihinlerini "Çağdaş kurallara" göre ayarlamış, İslam'ı kendi zihinlerinde ki ölçülere göre kavramayı esas kabul etmişlerdir.

Türkiye'de ise durum çok farklıdır. Demokratik laik Türkiye cumhuriyetinde, siyasal iktidarın yapısını tayin eden genel seçimler değil anayasadır. Anayasanın ilkelerine göre teşkilatlanan partilerden herhangi birini tercih ederken propagandanın önemli rolü vardır. Her seçim döneminde şu sözleri işitmek mümkündür. "C" partisini tercih edenler, onunla koalisyon yapanlar Tecdid-i İman ve Tecdid-i Nikah yaptırsınlar… "A" partisi, "C" partisine göre ehven-i şerdir. Vs… politikacılar, seçim çevrelerine girerken uyarırlar "Aman ha… bu bölge çok dindardır. Sakın Kur'an öpmeyi unutma, hanımefendi de bu seferlik başını örtüversin…" gibi teklifler… Halbuki Türkiye cumhuriyeti demokratik laik bir devlettir. Bir İslam devleti değildir. Bu gerçek sürekli olarak, dalkavuk tipler tarafından gizlenir.

Sonuç olarak, Akabe Bey'atının hükümlerini yeniden gözden geçirelim. Şirke, zulme ve yalana karşı mücadele azmimizi artıralım. Yeryüzünün neresinde bir Müslüman varsa, onu kardeşimiz bilip, acısıyla kederlenelim, neşesiyle neşelenelim. Her türlü şirk düzenlerine karşı mücadele veren ve bu uğurda şehadeti göze alan mü'minlerle ilişkilerimizi artıralım, onların acılarını Türkiyeli Müslümanlar olarak paylaşalım. Dalkavuk tiplerin yorumlarını bir kenara itip, Allah'ın ipine sımsıkı sarılalım.

Hüsnü Aktaş - Medeni Vahşet - Düşünce yayınları 1980

Haramı Helalleştirmenin Manası, Hükmü ve Çeşitleri

İslam şeriatinde helalleştirmenin manası: Allah'ın kesin haram kıldığı birşeyi helal kılmaktır.

Hükmü: Böyle yapmak İslam milletinden çıkaran büyük küfürdür.

Delil:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Nesi' (haram ayların yerlerini değiştirmek) ancak inkarda bir artıştır. Bununla kafirler şaşırtılıp şaşırtılıp saptırılır. Allah'ım haram kıldığına sayı bakımından uymak için, onu bir yıl helal, bir yıl haram kılıyorlar. Böylelikle Allah'ın haram kıldığını helal kılmış oluyorlar. Yaptıklarının kötülüğü kendilerine "çekici ve süslü" gösterilmiştir. Allah, inkarcı bir topluluğa hidayet vermez." (Tevbe: 37)

Allah (c.c) bu ayette Allah (c.c)'ın haram kıldığı nesi'yi (haram ayların yerlerini değiştirmeyi) helal kılmanın küfrü artırmak olduğunu bildirmiştir. Küfrü artıran şey, küfürdendir. Buna göre Allah (c.c)'ın haram kıldığı şeyi helal kılmak küfürdendir.

Haramı Helalleştirme Çeşitleri:

1 – Haramı Dille Helalleştirmek: Allah (c.c)'ın Tevbe: 37 ayetinde haber verdiği kafirlerin nesi'yi helal kılmaları (haram ayların yerlerini değiştirmeleri) gibi…

Müşrikler haram ayı helalleştirmek istedikleri zaman, hac mevsiminde onlardan bir adam çıkar ve helalleştirmek istedikleri haram ayın ismini, örneğin; Muharrem ayını zikrederek gelecek sene o ayın helal olduğunu, onun yerine Safer ayının haram olduğunu yüksek sesle ilan ederdi.

Dille haramı helalleştirmenin örnekleri;

Devlet yöneticileri, bakanlar ve millet vekillerinin, beşeri sistemlerin kanunlarına bağlı kalacaklarına ve saygılı olacaklarına dair ettikleri yemin gibi sözlü olarak yapılan ameller…

2 – Haramı Yazı İle Helalleştirmek: Haram, yazı ile de helalleştirilebilir. Çünkü yazı bir çok yerde söz yerine kullanılır. Bu sebeble şöyle bir fıkıh kaidesi oluşmuştur:

"Yazı söz gibidir" (El-Mugni Şerhul Kebir c: 11 s: 326-327)

Yazı ile haramı helalleştirmenin örnekleri:

İslam şeriatinde haram kılınan riba (faiz), zina, içki, kumar, kadınların açık gezme serbestliği, müslümanın malını ve canını haksız yere helal kılma gibi amellerin beşeri sistemlerin kanunlarında yazılı olarak helal kılınması gibi…

Beşeri sistemlerin haramı helal kılan yazılı kanunlar şu özelliklere sahibtir:

a) Haramı Yapmaya Zorlayıcıdır:

Bunun en açık örneği; ihtilaf halinde ihtilafı çözecek olan beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerdir.

Beşer aklının ürünü kanunlarla hükmetmeyi ve bu kanunlara muhakeme olmayı İslam dini haram kılmış ve işlenmesini büyük küfür olarak görmüştür. Fakat beşeri sistemler, yazılı olarak çıkardığı kanunlarla müslümanları bu kanunlara muhakeme olmaya zorlarlar.

b) Müslümanın Malını Ve Canını Haksız Yere Helal Kılar:

Beşer aklının ürünü olan yazılı kanunlara göre; Kur' an'ı bir kenara atarak beşeri kanunları tatbik eden bir yöneticiye karşı çıkan, onu azletmek isteyen bir müslüman suçludur ve ölümü haketmiştir.

Oysa böyle yapmak isteyen bir müslüman Allah'ın kanunlarına göre büyük bir mücahid, Allah'ın hükmünü tatbik etmeyi isteyen ihlaslı bir muvahhiddir.

c) Haramları Meşrulaştıran Müesseselere Ruhsat Verir:

Beşeri sistemler, faizle uğraşan bankalara, kumar oynatan kumarhanelere, her türlü haramların işlendiği gazino, meyhane gibi yerlere ve zinanın meşru hale geldiği genelevlere yazılı ruhsat verirler.

Oysa ruhsat; bir şeyin yapılmasına izin vermektir. Birşeyin yapılmasına izin vermek ise onu mübah kılmaktır.

d) İrtidatı Mübah Kılar:

Beşeri sistemlerin kanunlarında şöyle bir madde vardır:

"İnanç hürriyeti korunmuştur."

Bu madde, dileyen kimsenin dilediği anda İslam'dan irtidat etmesine hak tanıyan bir maddedir.

e) İslam'da Cezası Olan Suçlara Ceza Verilmesini Gerekli Görmez:

Beşeri sistemlerin kanunlarında İslam şeriatinin ceza belirlediği suçlara, ceza vermemek gerektiğine dair yazılı maddeler vardır. Bu sistemlerin kanunlarına göre ancak, kanunun suç kabul ettiği meseleler suçtur. Bu sebeble onların kanunlarında şöyle bir madde vardır:

"Ancak kanunun belirlediği suç, suçtur ve kanunun suç olarak kabul ettiği suça ceza verilir."

Bu kanun maddesine göre; beşeri sistemlerin kanunlarında suç olarak yazılmayan bir mesele, İslam şeriatince suç olarak görülse bile, suç değildir. Bu sebeble İslam'ın suç olarak gördüğü bir meselenin işlenmesi serbesttir ve kanuna göre bu meselenin suç olarak yazılmadığı için o ameli işleyene ceza verilmez. Bilakis o kimseye ceza vermek isteyene ceza verilir.

Bu kanun maddesine göre; kadın ve erkek kendi rızalarıyla zina yaparlarsa, bu amelin kanunda cezası olmadığı için zinakar bu kimselere ceza verilmez. Çünkü beşeri kanunlara göre kadın ve erkeğin kendi rızalarıyla zina yapmaları suç değildir.

İslam şeriatinin haram kıldığı içki, kumar gibi ameller de böyledir. Bu gibi ameller İslam şeriatince

haram kılınmasına rağmen, beşeri kanunlarca yasak kılınmadığı sürece mübahtır ve bu amelleri işleyenlere ceza verilmez. Bilakis bu kimselere ceza vermek isteyenlere ceza verilir. Zira beşer sistemlerin kanunlarında; “bunlar suçtur” diye yazılı değildir.
Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur:

Beşeri sistemler Allah (c.c)’ın kesin haram kıldığı meseleleri, haram olduğunu bilerek gerek dille, gerek yazı ile helal kılmışlardır. O halde her kim, bunlar gibi gerek dil ve gerekse yazı ile Allah (c.c)’ın kesin haram kıldığı bir ameli, haram olduğunu bilerek helalleştirirse, işte o kimse büyük küfür işlemiş ve İslam milletinden çıkmıştır. Böyle yapan kimse, bu ameli her ne niyetle veya sebeble yaparsa yapsın hiç önemli değildir.

Haramı, helalleştiren kimse bu amelini, Allah (c.c)’ ın haram hükmünü yalanlayarak yaparsa, yalanlama küfrü işlemiştir. Şayet bu kimse bu amelini, inadi olarak yaparsa, yani; haram hükmünü kabul ettiği halde sırf inadı sebebiyle yaparsa, inadi küfür işlemiştir. Beşeri kanunlarla hükmeden yöneticilerin çoğunun küfrü bu türdendir. Bu yöneticiler Allah (c.c)’ın haram hükümlerini kabul etmelerine rağmen, çıkardıkları kanunların İslam’a zıd kanunlar olduğu kendilerine söylendiğinde, yine de o kanunları insanlara uygularlar ve hatta insanları bu kanunlara uymaya zorlarlar.

İşte böyle kimselerin bu ameli, Allah (c.c)’ın kanunlarını hafife almak ve ona karşı inat etmektir. Allah’ın kanunlarını hafife alan ve bu kanunlara karşı inatçı tavır gösteren kimseler, inadi küfür işleyen kimselerdir.

Burada şu meseleyi de belirtmek gerekir:

“Haramı helalleştiren kimse, ancak haramı kalben helalleştirirse kafir olur” demek İslam akidesine terstir. Çünkü bir kimsenin İslam milletinden çıkması için yalnızca kalble haramı helalleştirmesi şart değildir. Bir kimsenin dille sözlü olarak veya yazıyla, bir haramın helal olduğunu belirtmesi zahiren onun küfre girmesi için yeterlidir.

Kendilerine İtaat Edilmesi Gereken Kimseler:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

‘‘Allah (c.c)’a itaat edin! Rasule itaat edin! Sizden olan emir sahiplerine itaat edin!” (Nisa: 59)

Kendilerine itaat edilmesi gereken ulu’l emir (emir sahipleri) iki çeşittir:

1 - Müslümanların idari konulardaki emiri.

2 - Müslümanlara ilmi konularda önderlik yapan müctehid alimler.

Hangi konuda olursa olsun, Ulu’l Emir’e, Allah’a ve Rasulüne itaat edildiği gibi itaat edilmez. Zira müslümanların emiri veya İslam alimlerine itaat, ancak Kur’ an ve sünnete bağlı kaldıkları ve bu iki kaynağa göre hüküm verdikleri müddetçe farzdır.

Bu ayet; herhangi bir ihtilaf anında çözüm için baş vurulması gereken asıl mercinin Kur’an ve sünnet olduğunu göstermektedir. Aksi halde iman ve İslam iddiası geçersiz olur.

Rasulullah (s.a.s) şöyle demiştir:

"Allah'a ve Rasulüne karşı gelmedikleri müddetçe onlara itaat edin!" (Buhari, Müslim)

Bir başka hadiste şöyle demiştir:

"Allah'a isyanda hiç bir mahluka itaat yoktur." (Ahmed b. Hanbel)

Sabit olan meselelerde Kur'an ve sünnetin hükmüne tabi olmak gerekir. Fakat ihtilaflı meselelerde değişik ictihadler olabilir. Mesela, bazı ayet ve hadislerden değişik bir kaç mana veya buna bağlı olarak değişik hükümler çıkartma söz konusu olabilir. Bu mana ve hükümlerden ancak bir tanesi doğrudur. Fakat hangisinin kesin doğru olduğunu insanlar bilemez. Bu sebeple bu mana ve hükümlerden hiçbiri delil olmaksızın kesin olarak reddedilmemelidir. Şayet reddedilirse, kişi Allah (c.c) katında doğru olan hükmü reddetmiş olabilir.

İşte bu sebeple ictihadi meselelerde Kur'an ve sünnetten delil şarttır. Delil yoksa itaat de yoktur. Değişik bir kaç manaya gelen ayet ve hadislerde, delile göre hareket ederek, kalp hangi tarafa meylediyorsa o mana için: "Bu daha doğrudur" denir, diğer görüşlere ise geçerli delilleri olduğu müddetçe "yanlış" denilmez.

Emir olan kimse, İslam inancına zıd olmamak şartıyla fertlerin görüşlerine aykırı görüş bildirebilir ve buna delil getirir. Bu konuda fertlerin delili onun getirdiği delilden daha doğru olduğuna inanılırsa bile sahih delil getirdiği müddetçe yine de emire itaat edilir.

Ali (r.a), Osman (r.a)'ın hac ibadeti konusundaki görüşlerini kabul etmemesine rağmen onun hükümlerine

uymuştur. Çünkü o zaman Osman (r.a) emir idi. Fakat emir olan kimse, Kur'an'a, sünnete ve İslam inancına zıd birşey emrederse ona itaat edilmez. Bilakis ona itaat etmemek farz olur.

Ata Nisa: 59 ayeti hakkında şöyle dedi:

"Allah (c.c)'a ve rasulüne itaat etmek demek, Kur' an ve sünnete tabi olmak demektir." (İbni Abdi'l Ber-Cami' Beyanel-ilm s: 318)

Murik'il Acli şöyle dedi:

"İnsanların Allah (c.c)'ın taatine sıkıca sarılmadıkları bir anda Allah (c.c)'ın taatına sıkıca sarılan kimse, savaştan kaçanların olduğu bir sırada kafirlere saldıran gibidir." (İbni Ebu Naim-El Hilye c: 2 s: 235, Ahmed-Zühd c: 2 s: 273)

YA ŞERİAT CEPHESİ, YA KÜFÜR CEPHESİ

Yeryüzünde üç değil, iki cephe vardır. Şeriat Cephesi, Küfür Cephesi. Şeriat Cephesi vahye dayanır, küfür cephesi ise heva ve hevese dayanır.

Şeriat Cephesi: Allah-u Teala'nın hakimiyet gücüne hizmet eden, bir cephedir. Yani Şeriat Cephesi; bir taat ve ubudiyet cephesidir. Allah-u Teala'nın arzında Şeriat-ı

Garra'yı öğrenen, uygulayan, yaşayan, tebliğ ve tebyin eden, muhafaza ve müdafaa eden "Şeriat Cephesi"ni oluşturmak, Rabbani bir ödevdir.

Şeriat Cephesi'ni oluşturmayı bizzat Rabbimiz bizden istiyor:

"(Emirleri ve yasaklarını uygulaman için) seni emr ile (hayat konusunda) bir ŞERİAT'ın üzerinde görevli kıldık. Artık o (şeriat'ın kanunları) na tabi ol. Bilmezlerin heva (ve heveslerine) sakın uyma!..." (Casiye Suresi 45/18)

Dikkat edilirse bizler heva ve heves cephesi olan küfür cephesini reddedip hakikat cephesi olan şeriat cephesine tabi olmakla mükellefiz. Müslüman olduğunu iddia eden bir kişi, şeriat cephesinden başka bir cephede bulunmaya ve görünmeye muhayyer değildir.

Müslüman olan bir insan için şeriat cephesinin dışında başka bir cephede insanca ve müslümanca yaşama hakkı yoktur. Çünkü şeriat cephesinin dışındaki diğer tüm cepheler, küfür cephesidirler. Küfür cephesi ise; bir reziller ve alçaklar cephesidir. Çünkü bu cephede yer alanlar, Allah ve Resulüne başkaldıran asilerdir. Bu dünyada Resulüllah'ın canibi Allah'tan getirip haber verdiği şeriat nizamını reddedenlerden daha büyük alçak ve rezil yoktur. Yeryüzünde en büyük alçaklik, Allah'ın inzal ettiği şeriat nızamını red ve inkar etmektir. Allah-u Teala ezeli ve ebedi hayat rehberimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"Allah'a ve Peygamberine karşı gelenler, işte onlar en alçak kimselerle beraberdirler. Allah "and olsun ki, ben ve peygamberim üstün geleceğiz." diye yazmıştır. Doğrusu Allah kuvvetlidir, güçlüdür." (Mücadele suresi 58/20-21)

Evet, küfür cephesi; bir zillet cephesidir. Günümüz İslam coğrafyasında şeriat cephesinin karşısına dikilen laiklik cephesi, bir küfür cephesidir. Şunu unutmayalım ki laiklik, şeytanın kafirliğiyle yaşıt olan batıl bir şeriattır.

İnsanlık tarihi laiklik cephesi/küfür cephesi ile şeriat cephesinin çarpışması ve çatışması üzerine bina olunmuştur. Günümüzde görülmeye başlanmış bulunan "Müslüman-Laik Çatışması", "Şeriat-Laiklik Çarpışması, şeytanın Adem (A.S.)'a secde etmekten kaçınıp istikbara sarılmasıyla baş1amıştır.

Bir insanın hem müslüman hem de laik olması mümkün değlidir. Bakınız şeytan Allah'a inanıyordu fakat kendisiyle ilgili Allah kanunlarını kabul etmiyor, bizzat kendi hayatı için kendisi kanun koyuyordu. Şeytanın iddia ve mesajı şu idi: "Ya Rabbi sen beni ateşten, Ademi de topraktan yarattın. Benim kanunuma göre ateşten yaratılan bir kimse, topraktan yaratılan bır kimseye secde etmez." Bu munasebetle "Yeryuzünde ilk laik kimdir?" sulaine verilecek en doğru ve en makbul cevap "Şeytandır". Ve yine yeryüzünde kendi yaratılışını, kanını, ırkını üstün tutmak suretiyle de ilk ırkçı, ilk faşist ilk milliyetçi ve ilk kanun/yasa, ihdas edicisi şeytandır. Tabii ki, insan neslinden de ilk laik ve ilk katil Kabil'dir. Çünkü o da şeytan gibi Allah'ın kendisi için koyduğu kanunu reddetti ve kendisi aile hukukuyla ilgili kanunu koydu. Dikkat edilirse laik insanların hayatlarında iki ilah, müslüman

insanın hayatmda ise tek bir ilah vardır. Dolayısıyla diyoruz ki; Şeriat cephesinde toplananlar, sadece ve sadece Allah-u Tealaya ibadet ederler. Küfür cephesi böyle değildir. Küfür cephesi dediğimiz laik cephe; çok ilahlı bir cephedir. Laiklik cephesinde yer alanlar, Allah'dan başka bir sürü sahte ilaha iman edip taparlar.

Hiç kuşkusuz Laiklik/Küfür cephesi, sahte ilahlığı güçlendirme ve kuvvetlendirme cephesidir. Şer'i şerife ters kanunları icad etme yetkisini kendisinde bulan herkes sahte bir ilahtır. Dolayısıyla Şer'i şerif ile çelişen ve çatışan sistemleri kuvvetlendirmek amacıyla oluşturulan tüm cepheler, küfür cepheleridir.

Küfür/Laiklik cephesi, hak ve hukuk noktasında bir ölüm ve zulüm cephesidir. Şeriat cephesi ise, hak ve hukuk cephesidir. Çünkü şeriat cephesine mensub olanlar, hakkın ve hukukun savunucularıdır. Günümüz İslam coğrafyasında "Müslümanlar ile Laikler arasında uzlaşma sağlanmalıdır" teklifini ileri sürenler, hakkı batıla, batılı da hakka karıştıran melunlardır. Şunu unutmayalım ki; heva ve heveslerini ilah edinen ve meydanlarda "Kahrolsun Şeriat!..." diye bağıranlar, küfür cephesinin tabii üyeleridir. Yani Ebu Leheb ve Ebu Cehil'lerin yoldaşlarıdır.

Şu bir hakikattır ki, küfür/laiklik cephesinde yer alanların isimleri, meşrebleri, alametleri ayrı ayrı olabilir. Şeriat nazarında küfür; millet-i vahide/tek millet sayıldığı için küfür alametleri arasında fark yoktur. (Frenk Mukallitliği (Atıf Hoca) Ter: Sadık Albayrak) Sh: 25, İST/ty.) Çünkü şeriat/İslam birdir, küfür ise. sayısızdır. Bu münasebetle alemdeki insanları Şeriat Cephesi ile

Küfür Cephesi şeklinde taksim edip mütalaa etmek; hem imanî bir zaruret ve hem de hayati bir ihtiyaçtır.

Bir kimse ben müslümanım diyor, öte yandan İslamî ahkâmı beğenmiyor ve reddediyor?.. Bu durum nasıl olur. Bir adam bir anda hem mümin, hem kafir olamaz. Ya mümindir, ya da kafır... İslam dininin ahkamını ortadan kaldıran, kabul etmeyen kimse ben müslümanım demiş bulunsa, böyle dediği halde kafir ahkamını rızası ile kabul etse münafık olur ve küfür içinde kalır, dinsiz imansız bir tip olarak ortaya çıkar. (Elfaz-ı Küfür (Hüseyin Aşık) Sh: 154, İST/198 1) Bir insanın bir anda hem laiklik/küfür cephesine ve hem de şeriat cephesine mensup olması asla ve kat'a mümkün değildir.

Sonuç olarak diyoruz ki; bir insan ya şeriat cephesindendir veya küfür/laiklik cephesindendir. Bir insanın hem şeriat cephesine ve hem de küfür cephesine mensub olması mümkün değildir. Çünkü biranda bir insan, hem hukukun savunucusu ve hem de terörizmin sunucusu olamaz. İnsanoğlu için yeryüzünde iki tercih hakkı vardır. Ya Şeriat cephesi, ya küfür cephesi.

ŞERİAT CEPHESİ İLE KÜFÜR/LAİKLİK CEPHESİ ARASINDA BİTARAF KALAN, BERTARAF OLUR.

DÜNYADA SADECE İKİ MİLLET VARDIR

Bilindiği gibi, dinin bir manası da millettir. Dine Millet denilmesinin sebebi; insanlar onun üzerinde ictima ettikleri içindir. (Mir'atü'l İslam (İskilipli Atıf Hoca) Sh: 1-2, İST/ 1332) Başka bir ifadeyle Allah'ın kullarını düşmanlık duygularından arındırıp kardeş yaptığı içindir. Dolayısıyla yeryüzünde bir İslam milleti vardır, bir de küfür milleti vardır. İslam'dan başka hak din, geçerli nizam olmadığmdan İslam'ın karşısında yer alanların tümü tek millettirler.

İslam, kafirlerin tümünü reddeder. Bazı kafirlerin küfrünü reddedip, bazı kafirlerin de küfrünü kabul etmek, küfürdür. AIlah-u Teala, kendi peygamberine ve peygamberine tabi olanlara kafirlerin küfrünü toptan reddetmeyi emrediyor:

"(Ey Muhammed!) de ki: Ey kafirler,"
"Ben sizin tapmakta olduklarınıza tapmam."
"Benim taptığıma da sizler tapmazsınız."
"Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim."
"Benim taptığıma da sizler tapacak değilsiniz." (Kafirün Suresi 109/ 1-5)

"SİZİN DİNİNİZ SİZE, BENİM DİNİM BANADIR." (Kafirün Suresi 109/6)

Görüldüğü gibi kafirler küfürleriyle birlikte toptan reddedilmişlerdir. Bir insan ya hak din olan İslam dinine teslim olup "İslam Mileti"nden olacak, veya küfrî sistem

ve rejimlerden birisine tabi olup "Küfür Milleti"nden olacaktır.

İslam Milleti ile Küfür Milleti arasında üçüncü bir milleti aramak, başlı başına bir kafirliktir. Kavmi kafir olanların kafirlerden olmaları gerekmez. Aksine kavmi kafir olanların kendi kavimlerinden ayrılmaları gerekir. Aksi takdirde kişi kendi din ve imanını kaybeder. Dünyada sadece iki millet'in yani İslam ile Küfür Milleti'nin varolması; kişinin kavmine göre değil, dinine göre safını belirleyip seçmesini zorunlu kılan bir hakikattır.

Şehit Seyyid Kutub (Rh.a.) şöyle diyor: "Şurası muhakkak ki, cahiliyet cahiliyettir, İslam İslamdır. Aralarında çok büyük farklar vardır. Gidilecek yol bütünüyle cahiliyetten çıkıp ve yine bütünüyle İslama girmektir. Takib edilecek metod bütün şekilleriyle cahiliyetten sıyrılıp çıkmak ve bütün emirleriyle gelip İslama sığınmaktır.

Yolda atılacak ilk adım dava adamının cahiliyet sisteminden, nizamından ve hareketlerinden tam olarak sıyrılıp ayrılması ve bunun şuuruna ermesidir. Yolun ortasından buluşma imkanı birakmayacak kadar ayrılmak. Cahiliyet ehlinin ancak tamamen cahiliyetlerinden çıkıp bütünüyle İslama girmeleri halinde yardımlaşabileceklerini kabul ederek bunun dışında bir dayanışma imkanı bırakmayacak kadar ayrılmaktır. Yağma yok. Taviz vermek yok. Yolun ortasında buluşma yok, cahiliyet ne kadar iddia ederse etsin anlaşma yok. Bu şeklin, dava adamının şuurunda kesin olarak yeretmesi konulması gereken ilk temel taştır. Dava adamı kendisinin ayrı bir yolda öbürlerinin ayrı bir yolda olduğunu kabul

etmelidir. Onların kendilerine göre dinleri kendinin de kendine göre dini olduğunu, onların kendilerine göre yolları kendinin de kendine göre yolu olduğunun şuuruna ererek anlamalıdır. Gittikleri yolda birlikte tek bir adım dahi atamayacaklarını kabul etmelidir. Onun vazifesi kendi yolunda yürümektir. Hiç taviz vermeden ve kendi dininden az veya çok fire vermeden. Tam olarak uzaklaşmak, kesin olarak ayrılmak ve açıkça kestirip atmak." (Fizilal-il Kur'an (Seyyid Kutub) C: 6, Sh: 3992, Beyrut/1982) İslam'ı red ve inkar edenlerin içerisinde kalmayı İslam miletti'nin varlığına indirilen bir darbe kabul edip ayrılmaktır. Küfür milletinden ayrılmayan ve gönüllü olarak onların içerisinde kalan bir kimse, İslam miletinden değildir. Aksine küfür milletindendir.

"SİZİN DİNİNİZ SİZE, BENİM DİNİM BANADIR" ayet-i celilesinin bize öğrettiği şey şudur: Dünyada iki din vardır; Hak ve Batıl. Dünyada iki millet vardır; İslam ve Küfür. Renkleri, dilleri, kavimleri, ırkları, mesken ve mekanları değişik değişik de olsa Allah-u Teala'ya ve onun gönderdiği şeriat nizamına iman edenler İslam milletini, Allah-u Teala'yı ve onun gönderdiği şeriat nizamını inkar edenlerde küfür milletini oluştururlar. Dolayısıyla diyoruz ki; dünyada binlerce kavim olabilir. Ama binlerce millet olamaz. Millet sadece iki tanedir. İslam Milleti, Küfür Milleti...

Sonuç olarak mümin için din İslam'dır, nizam İslam'dır, yol İslam'dır, millet İslam'dır. İslam'ın dışındaki din küfür, nizam küfür, yol küfür, millet küfür.

Bilmemek Mazeret midir?

Bazı kimselerde, "Cehalet (bilmemek) mazerettir, dolayısı ile bilmeyerek yapanlar mazurdur. Kafir olmazlar" derler.

Halbuki "İman ilmi öğrenmek farz olduğu gibi imanı gideren ve küfrü gerektiren ilimleri yani insanların imanlarının ellerinden gitmesiyle küfre düşmelerine sebep olacak ilimleri öğrenmek, her mümini muvahhide (tevhid ehli mümine) farzı ayındır. Ve bu ilmi talep (öğrenmek) her zaman, ölüme kadar sürer. Bu ilim Çin'de dahi olsa, oraya kadar gidip öğrenmek lazımdır. Bu hiçbir surette mazeret kabul etmez, öğrenmezse küfre girer. Allah esirgesin (Ehli Sünnet Akaidi - Mehmet Zahid Koktu: s:105 Seryhan Yayın 11. Baskı - Zahid Koktu kendi kitabında yazdığı üzere bu fetvayı "el-Fıkhul Ekber Lil-İmamı Azam" kitabından nakletmiştir. Ve bu fetvanın bir benzeri "Ehli sünnet itikadı. Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevi s:73'dedir.)

Dar'ul Harp de iken (ameli konularda) bilmemek mazerettir. Ezanın okunduğu namazın kılındığı kur'anın kutsandığı bizde müslümanız denilen bir yerde insanlar için bu konu doğru olmakla beraber bu tiplemeler için geçerli değildir. Mesela namazın farz olduğunu bilmediğinden dolayı kılmazsa, günahkar olmaz. Fakat dar'ul harbde de olsa bazı istisnai durumlarda bilmemek mazeret değildir. Tevhid meselesi gibi.(Tevhid: Allah'u Tealayı zatında, sıfatlarında ve isimlerinde bir olarak kabul etmek ve ortak koşmamaktır. İmam-ı Kurtubi (r.a.)

şöyle der: "Şüphesiz her mükellefin üzerine tevhidi ve tevhidi yok eden durumları öğrenmek farzdır." O halde bir Müslüman, ister dar'ul harbde yaşasın, isterse dar'ul İslamda yaşasın tevhidi öğrenmek ve öğretmekle mükelleftir. Bu konuda bilmemek mazeret değildir. (Dar'ul Harp Fıkhı. Mustafa Çelik c:1 s:61. 3. baskı) (Daha geniş izah için, Hukuku İslamiyye Istılahatı Fıkhıyye kamusunun c:1 s:234'e bakınız.)

Bu konu ile ilgili fetvalar ise şöyledir: "Bir kimse, kelime-i küfrü söylediği halde, söylediğinin küfür olduğunu bilmezse (bazılarının hilafına) alimlerin ekserisine göre bu şahıs kafir olur. Bilmemek özür değildir.

Yine alimlerimize göre; "Bir kimse şaka veya istihza (alay) yollu küfür kelimesini söylerse kafir olur. İnancı bu sözüne muhalif (ters) olsa bile hüküm aynıdır, yani yine kafir olur." (Fetvayı Hindiye c:4 s:341) ve (Ehli Sünnet Akaidi - Mehmet Zahid Koktu s:143)

Bilmemenin mazeret olup olmaması ile alakalı olarak Ahmed Ziyaüddin Gümüşhanevi'nin "Ehli Sünnet İtikadı" isimli kitabının 88. sayfasında şu ifadeler yer almaktadır. "Bir kimse küfür lafzını kullanırken ne demek olduğunu bilir, fakat inanmasa bile en doğru görüşe göre kafirdir. Çünkü iman tasdik ve ikrarın birleşmesi ile ve amel etmekle tamamlanır. Küfredince (inkar sözünü söyleyince) ikrar ortadan kalkmış olur. Şayet küfrederde manasının ne demek olduğunu bilmezse, Kadıhan'a göre kafir olmaz. Diğer bir görüşe göre kafir olur. Lakin doğru olan evvelki görüştür, yani kafir olmaktadır." İmam-ı Azam'ın Fıkhı ekber Şerhi isimli kitabında aynı fetvanın devamında şöyle yazılıdır. "Ancak bu mesele, bilinmesi zaruri olan

dini bir mesele ise o zaman bilmemek sebebi ile özürlü kabul edilmez tekfir edilir. (Sayfa: 316 yıl: 1992 ilaveli 4. baskı) Fetvadan anlaşıldığı üzere bilmemenin özür kabul edilebilmesi için, o şeyin bilinmesi zaruri olan dini bir mesele olmaması gerekir. Halbuki, hakimiyet hakkının millete değil, Allah'a verilmesi meselesi ve tağutları inkar etmek meselesi, en zaruri meselelerdendir. Çünkü Allah'u Teala hakimiyet hakkında bir çok ayette olduğu gibi:

"Hüküm vermek ancak Allah'a aittir" (Yusuf 40)

buyurmuştur. Tağutu inkar etmek meselesi hakkında ise, yine bir çok ayette olduğu gibi

"Muhakkak ki biz her ümmete; Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının diye emretmeleri için bir Peygamber gönderdik" (Nahl 36)

buyurmuştur. Buna rağmen bir insan, Adem (a.s.)'dan beri tüm Peygamberlerin gönderiliş gayesi olan tağutları inkar etmezse, üstelik birde, tağutun yönetim şekli olan Demokrasi sisteminin vazgeçilmez unsurları olan herhangi bir partiye oy vererek desteklerse, veya yine tağutun açtığı veya açılmasına izin verdiği özel bir okula (isterse bu okul dini görünümlü bir okul dahi olsa) çocuğunu göndererek, onların eğitimine teslim ederse, birde zamanı gelince laik olan bu tağuti devleti korumak maksadıyla çağırılan askerlik emrine itaat ederek askere gönderirse, söyler misiniz bu insan tağutları nasıl inkar etmiş olacaktır? Çünkü zikredilen bu şeyleri ancak ve ancak tağutları inkar etmeyen kimseler yapar. O halde

müslümanım diyenlerin, ancak tağutu reddetmeyen kimselerin yapacağı bu şeyleri yapması, ne aklın ne dinin kabul edemeyeceği bir şeydir. Zira son yazdığımız ayette Müslümanlar, tağuttan uzaklaşarak, Allah'a ibadet etmekle (emir ve kanunlarına uymakla) emrolunmuşlardır. Ayrıca Allah'u Teala

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın dostlarıyla (kafirlerle) savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır." (Nisa 76)

Buyurarak iman edenlerle etmeyenlerin saflarını ve yollarını Allah'u teala açıkça ayırmıştır. İşte buna rağmen daha eğitimden başlayarak, askerliğini yani koruyuculuğunu yapmaya kadar hatta demokrasi sistemini ayakta tutan unsurlardan olan herhangi bir parti yolunda çalışarak, yani kısacası; ömürlerini aynı çatı altında ve aynı kurallara uyarak geçiren insanların, safları ayırmaktan ve tağutlarla savaşmaktan bahsetmeye hakları yoktur. Tağutun tarifini daha önceki bölümlerimizde açıklamıştık. Burada kısaca tekrar edecek olursak: Tağut; "İsyankar, azgın ve haddi aşan demektir. Yani insanları Allah'tan ve Allah'a kulluktan (itaatten) uzaklaştırarak, kendisine kulluğa (itaate) davet eden her şeydir." Müslümanın kutsal vazifesi ise; tağutları değil, Allah'ın emirlerine boyun eğmektir.

DEMOKRATİK YÖNTEM İLE İSLAM'I HAKİM KILMAK

Parti çalışmalarıyla islam'ı hakim kılmak , demokratik bir düzen içerisinde söz konusu olur . Demokratik düzenin en belirgin özelliğ ise "EGEMENLİĞİN KAYITSIZ ŞARTSIZ HALKIN OLDUĞUNU " ileri sürmektir. Demokratik düzenler , böylece işin başından itibaren Allah 'ın hakimiyetini kabul etmediklerini , Allah 'ın hakimiyeti yerine halkın hakimiyetini öngördüklerini ifade etmektedirler. Bu herkesin bildiğidir.

Demokratik düzenler Allah 'ın hakimiyetini yani insanların hayatını düzenlemek üzere Allah 'ın koyduğu hükümleri dolayısı ile İslam hukukunun tümünü red edip halkın hakimiyetini yani demokratik sistemlerde yasama meclislerinin yaptıkları kanun ve hükümleri kabul ettiklerinden ; bütün kurum ve kuruluşları , mevzuatları da o şekle göre şekillendiririrler.Hiçbir alanda halkın hakimiyetini sarsacağı kabul edilen herhangi bir faaliyet ve çalışmaya imkan verilmek istenmez . Buna aykırı kanaat , yaklaşım ve ve gayeleri bulunan ekipler , en azından bu kanaat ,yaklaşım ve gayelerini açığa vurmamak zorundadırlar; buna çok büyük ölçüde dikkat etmeleri gerekmektedir. Aksi takdirde kurulu düzenle ve bu düzenin ilkeleriyle karşı karşıya gelir.Bunun için böyle bir süreci kabul edenlerin en azından zahiren de olsa bu ilkeleri kabullenmeleri veya kabul ediyor görünmeleri gerekir. İstedikleri doğrultuda faaliyeti açık açık yapamayacaklarından işleri güçleri kurulu düzenin mevzuat yada teamüllerindeki boşlukları araştırmak ve bu

boşlukları kendi lehlerine yorumlamak için zaman ve emek harcamak olur . İslam davetinin basiret üzere yapılması gereği gayet açık bir şekilde anlaşılmaktadır.Müminler , Peygamberin yolu üzere daveti bırakıp , körü körüne davette bulunamazlar .

"De ki : İşte bu benim yolumdur .Ben Allah'a (körü körüne değil) bir basiret üzere davet ederim Ben de bana uyanlarda böyleyiz. Allah 'ı tenzih ederim ,ben asla müşriklerden değilim ." (Yusuf 108)

Acaba basiret üzere davet yolunu bırakıp , başka yollar denemeye kalkışmanın şirki red edebilme özellik ve nitelikleri ne kadardır ? !

Seçim sandığına giden bir vatandaşın bu davranışının anlamı ; Kendisi ister işin şuurunda olsun, ister olmasın , ister bu anlama geldiğini bilmekle kalbinden bunu onaylamasın, fark etmez - zahiren şudur :"Ben sahip olduğum kendi payıma düşen egemenlik hakkımı , filan partiye veya falan kişiye bana vekaleten kullanmak üzere belirlenen süre içerisinde devrediyorum."

Daha sonra "milletvekili" denilen bu kimselerin bir mal, bir meta gibi alınıp satılmaları, seçmenlerini her hangi bir şekilde hesaba katmaksızın yasamalarda (kanun koyma) ,tasarruflarda bulunması, hatta seçmenleriyle birlikte ülkelerini bile gereğinde satmaları , seçmenleri de dahil olmak üzere bütün milletin başına çorap örmeye kalkışmaları , ülkenin ve insanların menfaatlerini peşkeş çekmeleri vb. üzerinde durmayalım.Çünkü bizim için önemli olan seçime katılmanın ne anlama geldiğidir.

O da şudur: "ben mevcut demokratik düzeni kabul ediyorum .Bu düzenin sınırları içerisinde kalmak üzere , hakimiyet hakkımı şu partinin ya da bu kişinin kullanmasını istiyorum." Seçime katılmanın bu anlama gelmediğini söylemek mümkün değildir.

Bizim sandığın başına giderken başka niyetler taşımamız, davranışımızın hükmünü değiştirmek için yeterli değildir.İslami bilgisiasgari seviyede olan birisine şöyle bir soru soralım :Bir gavur bize: " Şu münkeri veya şu haramı işleyin ; mesela şu şarabı için , yahut şu domuz etini yeyin, o zaman ben de müslüman olacağım aksi takdirde olmam " dese biz onun dediğini müslüman olmasını sağlamak niyeti ile kastıyla yapabilir miyiz ? Evet ,böyle bir soru sorsak, kim bize : Niyetiniz o gavuru müslüman yapmak olduğu sürece siz o münkeri ve o haramı işleyebilirsiniz, bundan dolayı sizin için vebal yoktur diyebilir? Demek ki hangi niyetle olursa olsun ve rey verdiğimiz parti veya kişinin niteliği ne olursa olsun , seçmen olarak seçime katılmanın anlamı , kurulu bulunan demokratik düzeni kabul etmek olarak yorumlanmasa bile, en azından reddetmemek anlamına gelir !

İslam'dan Çıktıkları Halde Kendilerini Müslüman Zannedenler

Günümüze gelmeden önce bu tür olayların Rasulullah (s.a.s.) vefatından sonra farz olan zekatı vermeyerek kafir olan mürtedler , yaptıkları işe kılıf olarak Kur'an-ı Kerim'den delil getirmeye kalkıştılar.

" Onların mallarından onları temizleyecek ve onarlın (sevaplarını) artırıp yüceltmek için sadaka al ve onlara dua et. Çünkü senin duan onlar için bir sekinettir." (Tevbe 103)

" Allah (c.c.) bize ancak duası bizim için sekinet olan şahsa zekat vermemizi emrediyor.duası sekinet olan zat ise yalnız Rasulullah 'dır.O da vefat ettiğine göre artık zekat üzerimize farz değildir" demişlerdi. Zekatı vermemek için bu ayeti delil gösteren mürtedler her şeyden önce imanın ne demek olduğunu anlamış değillerdi.Onlar nefislerin ve malların temizlenmesinin ancak zekatın verilmesiyle mümkün olabileceğini ve fakirlere zekat vermenin , maldaki Allah'ın hakkını vermek olduğunu anlamış değillerdi. Onlar , imanın; Allah'ın sistemini tam olarak hayata uygulamak manasına geldiğini kavrayamamışlardı.Onlar Muhammed (s.a.s.)'e verilen zekatı , tıpkı kabile reislerine verilen bir vergi gibi görüyorlardı.

Onlar zekatı vermemenin , imanı bozup , kişiyi İslam milletinden çıkaracağını ,namazla zekatın araını açmak olduğunu ve Allah'ın bir emrini inkar etmek anlamına

geleceğini anlamamışlardı. Zekat vermenin ise Allah'a ibadetin bir parçası olduğunu kavrayamamışlardı.

Bunu gören cennetle müjdelenmiş Ebu Bekir (r.a.) , sadece zekata karşı çıkan bu kimselere İslam'ın bütün hükümlerini reddeten hükmünü vererek mürtedlere savaş açarak onları katletmiştir.

Bu sapıkça tevile benzer bir olayda Hz. Ömer (r.a.) zamanında da olmuştu. Kudame b. Abdullah ve beraberindekiler delilleri şöyle idi :

"İnananlara ve yararlı iş işleyenlere ; sakınırlar, inanırlar, yararlı işler işlerler sonra haramdan sakınıp iyilik yaparlarsa yadiklerinden dolayı bir sorumluluk yoktur.Allah iyi davrananları sever " (Maide 93)

Halbuki bu ayet, içki haram kılınmadan önce içki içmiş ve bu hal üzere ölmüş sahabeler hakkında inerek onlar için bir günah olmadğını bildirmişti.

Kudame b. Abdullah ve beraberindekilerin bu ayeti delil alarak içki içtikleri haberi Ömer b. Hattab'a ulaşınca Ömer ve diğre sahabeler , onlar hakkında şöyle hüküm verdiler :

"İçkinin haramlığını kabul ederlerse celdedilir (sopa vurulur), bu ayeti tevil edip içkinin helal olduğunu iddia ederlerse mürted olarak öldürülürler "(taberi)

Gelelim zamanımıza ; aynı zekat vermeyenlerin ve içkiyi helalleştirenlerin yaptığı gibi Allah (c.c.)nun ayetlerini saptıran ve tahrif eden kimseler vardır. Bunlar şöyle yapmaktadırlar:

İslam şeraitini uygulamadan kaldırıp insan ürünü şeraitlerle insanlara hükmeden tağutlar , saltanatlarını sürdürmek ve insanların kendilerini tekfir etmelerini önlemek için , İslam alimi olarak öne çıkardıkları bel'am ları kullanmaktadırlar. Onlar , televizyon uleması olarak her sıkıştıklarında bu prof. ettiketli kendi yetiştirdikleri bel'amlar vasıtasıyla şu sapık düşünceleri yaymaya çalışmaktadırlar:

La ilahe illallah diyen bir kimse , namaz kılarsa ve İslam'ı açık bir şekilde reddetmezse , İslam kanunlarıyla hükmetmediği taktirde ya zalim ya da fasık olur. Fakat kafir olmaz. Çünkü Allah (c.c.) şöyle buyurmaktadır:

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar zalimlerdir" (Maide 45)

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar fasıklardır" (Maide 47)

Hakim ancak açık bir şekilde:" Ben İslam dininden vazgeçiyorum " derse kafir olur. Fakat İslam şeraitini bir kenara atıp Fransa ve İsviçre gibi küfür devletlerinden alınan beşer ürünü kanunları tatbik ederse , " ben müslümanım " dediği müddetçe kafir olmaz.

Şüphesiz tağutlar bu sapık tevilleriyle ancak la ilahe illallah 'ın gerçek manasını bilmeyen zavallı ve cahil kimseleri kandırabilirler. Çünkü islamı bilen bir mümin , öncelikle tağutu ; yani İslam'ın dışındaki bütün kanunları , sistemleri , hayat nizamlarını reddetmedikçe ve bunları pratik hayatta uygulamadıkça , ister fert ister hakim olsun

o kimsenin ne kadar İslam iddiasında bulunsa da Müslüman olmayacağını bilir.

Müfessirler maide suresi 44, 45, ve 47 ayetini bu üç ayeti birleştirerek açıklarken şöyle derler. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kafir , zalim aynı zamanda fasık kimselerdir. Çünkü üç özelliklte kafirlerin sıfatlarıdır.Allah c.c. pek çok ayette : " ....onlar cehennemlik zalimlerdir , ...cehennemlik fasıkların ta kendileridir , ,,, cehennemlik kafir olanlar işte bunlardır ." gibi nitelendirmelerde bulunmuştur.

Allah (c.c.)'nun hakkında kesin hüküm verdiği ; katilin öldürülmesi, hırsızın elinin kesilmesi , zina edenin sopa veya recm edilmesi , faizin ve içkinin yasak olması , kadınların tesettüre riayet etmesi gibi konularda hükme uymayıp tam tersine ; katili öldürmeyip hapsetme , faizi , zinayı, içki içmeyi serbest bırakması ve kadına istediği gibi giyinme özgürlüğü tanıma , hırsızlık yapanı hapsetme gibi başka hükümler veren , kendini aynı firavun gibi görerek ben buranın rabbiyim diyerek ilahlığa soyunup Allah yerine koymuş olur.Böyle kimseler , ne kadar Müslüman olduklarını iddia etseler de amelleri iddialarını yalanlamaktadır. Bu konuyu bu şekilde anlamayn kişi , İslam'ın temel meselelerinden olan , hükmün yalnız Allah'a ait olduğu ve hayatta yalnız Allah'ın koyduğu şeriatın uygulanması gerektiği meselelerini anlamamış demektir. Temel meseleyi anlamamış kişinin de Müslümanlık iddiası boş ve geçersizdir.

Küfür Düzenine Rıza Göstermek Küfürdür (Küfre Rıza Küfürdür)

Rıza; Kabul gösterme, memnun etme, şu veya bu şekil¬de cereyan eden hadiseyi hoş görüp itiraz ve muhalefet etme¬yerek kabul etme. Mukabili red, muhalefet ve itiraz etmektir.

Arapça bir kelime olan rıza, öncelikle Cenab-ı Hakk (c.c)'in takdir ettiğine ve emrettiğine karşı olmamaktır. Bu bir kulluk vazifesi olarak tanımlanır. Hakk'tan gelen ve hak olan bir şeye razı olmamak, rıza göstermemek ahmaklık alametlerinden sayılmıştır. Buna mukabil batıl bir şeye rıza göstermek de bir tuğyan, bir isyan eseri olarak kabul edilir ki, zaten küfre de rıza gösterilmez; çünkü küfre rıza küfürdür' (Buhari, Meğazı, 46).

MEŞRU; Kanuna uygun, dine uygun, dinin kabul ettiği, caiz gördüğü şey demektir. Ayrıca Hanefilere göre, mendub ve vacip olmaksızın dinin koymuş olduğu veya kabul etmiş olduğu şey anlamına gelmektedir. (TDV Sözlüğü)

Bilindiği gibi küfür, inkarı ve inadı parçalardan meydana gelmiş bir bütündür. Küfrün bir parçasına rıza göstermek, küfrün hepsine rıza göstermek gibidir. Bu münasebetle İslam'da, küfre rıza göstermek değil, küfre isyan ile karşı koymak esastır. Allah'u Teala değişmez anayasamız ve hayat rehberimiz Kur'an'ı Kerimde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler; Ne sizden önce kitap verilenlerden di¬ninizi oyuncak ve eğlence yerine tutanları ne de diğer kafirleri dost edinmeyin. Eğer gerçek mü'minlerseniz Allah'tan korkun." (Maide /57)

Dikkat edilirse bu ayet-i kerimede hükm-ü küfür(küfür hükmü)gündeme getirilmiştir. Hükm-ü küfür; dinimiz İslam'ca (şer'an) iman edilmesi gereken şeyleri hafife ve alaya alma neticesi meydana gelen küfürdür. Cenab-ı Allah değişmez hayat programımız Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor: "Allah (Teala)nın ayetlerini (ahkamına muhalefet etmekle maskara, oyuncak ve) eğlence ittihaz etmeyin (alaya almayınız.)" (Bakara 231)

Müslüman; Allahın şeriatına dayanmayan hiçbir eylem ve söze rıza göstermeyen insandır. Allahın şeriatına dayanmayan eylem ve sözlere kalbi ve fiili rıza gösterenler, islam dinine karşı göstermiş oldukları teslimiyetlerini bilfiil bozmuş olanlardır. Do¬layısıyla islami olmayan söz ve fiillere rıza göstermek, sebeb-i küfürdür. Yani kişinin İslam'dan çıkmasına ve kafir olmasına sebep olur. Esasen küfrü imana tercih edenleri kalben ve fiilen sevmek, kafir olmaya yeterli bir sebeptir. Allahu Teala değişmez anayasamız ve hayat mektebimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyu¬ruyor:

"Ey iman edenler! Eğer babalarınız ve kardeşleriniz, iman üzerine küfrü tercih edip seviyorlarsa, onları dostlar edinmeyi¬niz. Sizden kim, onları veli edinirse, işte onlar, zalimlerin ta ken¬dileridir." (Tevbe 23)

Büyük tefsir alimlerinden Şehid Seyyid Kutub (r.a) bu ayetin tefsirinde şöyle diyor: "Buradaki "Zalimler" sözünden murad; hiç şüphe yok ki, müşrikler kastedilmektedir. Böyle bir kavmi eğer onlar, küfrü imana tercih ediyorlarsa, dost edinmek şirktir." (Fizilal-il Kur'an Seyyid Kutub)

Çünkü böyle bir durumda küfre rıza söz konusudur. Nite¬kim bu ayet-i kerimenin tefsirinde imam-ı Kurtub'i (ra) şöyle diyor: "Herkim şirke razı olursa, o müşriktir." (EI-Cam i-u Li Ahkami'l Kur'an, imam-ı Kurtubl)

İmam-i Kurtub'i (r.a) tefsirinin başka bir yerinde de şöyle diyor: "KÜFRE RIZA KÜFÜRDÜR. MA'SiYETE RIZA MA'SIYETTIR." (EI-Cami Li Ahkami'l Kur'an (imam Kurtubi)) Dolayısıyla Müslüman, küfrün icra edildiği hiç bir yerde yer ala¬maz. Kelime-i küfrü telaffuz edeni dinleyip tasdik edemez.

Evet, küfre ve kafirlere rıza göstermek, başlı başına bir küfür ve kafirliktir. Bakınız bu konuda Molla Hüsrev (r.a) şunları haykırıyor: "Siyeru'l Ecnas'ta kaydedildiğine göre; bir kimse, başkasına küfr ile emretmek için azmeylese, sırf bu azmi sebe¬biyle kafir olur. Şayet bir kimse, kelime-i küfür konuşsa ve bir cemaat konuşanın sözünü kabul eylese, o cemaatin hepsi kafir olur." (Durerü'l Hükkam Şerhu Gureri'l Ahkam (Molla Hüsrev) Molla Hüsrev (r.a)'ın bu açıklaması da bize gösteriyor ki; küfre kalben ve fiilen rıza göstermenin küfür olduğunda şüphe yoktur

Akaid ulemasından Molla Aliyyül Kari (r.a) şunları kayde¬diyor: "Yüz sene sonra olsa bile, kim ki küfretmeye azmederse, o kimse hemen o anda kafir olur. Küfür kelimesini konuşan kim-seye, bu işinden dolayı rıza

göstererek gülen kimse kafir olur. Bu söz şunu ifade ediyor: Kim küfür kelimesini konuşan kimse¬ye, bu işinden dolayı rıza göstererek gülerse kafir olur. Ama rızası olmadan gülerse o kimse kafir olmaz. Bu hususta mühim olan nokta rıza göstermektir. Bir kişi küfür kelimesini konuşur, insanlar da onu o adamdan kabul ederse şöyle ki, küfür kelime¬siyle bir vaiz, bir muallim veyahut bir yazar konuşur da insanlar, buna muttali olduklarında doğruluğuna itikad ederlerse kafir olurlar. Onlar için hiç bir mazeret yoktur. Ancak küfür kelimesi fukaha arasında ihtilaf edilen bir kelime olursa, böyle değildir.
EI-Muhit adlı kitapta şu meseleden ziyade bahsedilmiştir: insanlar küfür kelimesini söyleyen kimseye hiçbir şey söyleme¬yip, küfür kelimesini konuştuktan sonra mecburiyet yok iken onun yanında otururlarsa, küfre iştirak etmiş olurlar." (Hanefi mezhebi akide kitabı Fıkh-ı Ekber Şerhi, Aliyyül Karı)

Demek oluyor ki içerisinde ahkam-ı küfür icra edilen meclisler de hiç bir mecburiyet yokken oturmak, küfre ve kafirlere rıza göstermektir. Bu da küfürdür.

Sonuç olarak küfre ve kafirlerin, küfri fiillerine kalbi ve fiili rıza küfürdür. Küfre rıza, küfrü kabul edip tasdik etmek demektir. (Said Havva)

Tatbik Edilen Küfür Sistemini, Kanunlarını Savunmak

Bir Müslüman, yegane kanun koyucu, rızık verici. sayısız nimetler veren yaratıcının sevmediği ve razı olmadığı bir sistemi savunması hiç düşünülebilir mi? Böyle bir nankörlüğü ancak nankör olan bir insan yapar.

Bu anayasa ve kanunlar yani bu sistem bizatihi tağutturlar. Dolayısıyla her şeyden önce üzerimize vacip olan, bu tağutu (anayasa ve kanunları) inkar etmek, onlara buğz etmek, düşmanlık etmek, onlardan uzaklaşmak kesinlikle bu tür sistemleri savunmamaktır. Ve sadece

Allah' Teala'nın hükmü¬ne razı olup, ona teslim olmaktır. "Lailaheillallah" şahadetinin anlamını gerçekleştirmiş olmak buna bağlıdır. Allah'u Teala şöyle buyurur:

"Her kim tağutu inkar eder ve Allah'a iman ederse, muh¬akkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış olur. Allah Semi'dir, Alimdir. Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır."(Bakara 256-257)

Allah'u Teala Hanif olan ibrahim Aleyhisselam hakkında öyle buyurur:

"Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar (alemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır."(Şuara 75-77)

"Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım."(En'am/78)

"Hani ibrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuştura-caktır."(Zuhruf 26-27)

Allahü Teala, bize ve nebimiz Muhammed'e (s.a.v) ibra¬him'in Milleti'ne (dinine) tabi olmamızı emretmiştir. Allah’u Teala şöyle buyurur:

"De ki: Allah doğru buyurmuştur. O halde Hanif olarak ib¬rahim'in dinine uyun. O, müşriklerden değildi." (AI-i imran 95)

Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ibrahim'in Milleti'ne sıkıca bağlı kalmış ve en güzel şekilde tabi olmuştur. Ashabından da bu Millet üzere beyat alıyor ve şöyle diyordu: "Yalnız Allahu Teala'ya ibadet etmen ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmaman, namazı kılman, zekatı vermen, Müslüman'a nasihatte bulunman ve müşrikten uzak olman üzere senden bey'atını kabul ediyo-rum." (Bu hadisi imam Ahmed ve diğerleri Cerir'den Radıyallahu Anhu rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir. Bu anlamda daha birçok hadisler bulunmaktadır.)

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edin¬meyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar (birbirlerinin tarafını tutarlar). içinizden onları dost

tutanlar; onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez." (Maide/51)

Bu nedenle Rabbani alimler, islam'ı bozan hallerden sekizincisi hakkın şöyle der: "Sekizinci Madde: Muvahhidlere kar¬şı, müşriklere destek ve yardımcı olmak küfürdür."

Şeyh Süleyman bin Abdullah, "Hükm Muvalat Ehli'l-işrak" isimli risalesinde; "Münafıkların kitap ehlinden inkar eden dostla¬rına: 'Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz' dediklerini görme¬din mi? Allah onların yalancı olduklarına şahitlik eder ... Ayeti hakkında şöyle söyler: "Bu ayetler, islam'ını açıklayan ve bu açıklamalarının kendilerinden kabul edildiği ve kendilerine Müs¬lüman muamelesi yapılan insanlar hakkında nazil olmuştur. Çünkü Müslümanlar zahire göre hükmetmek ile emrolunmuşlardır. Ancak bu insanlar, muvahhidlere karşı kendi¬lerine yardım edeceklerine dair Yahudilerle ittifak ettiklerinde, Allahu Teala bu ittifaklarından dolayı onları birbirlerinin kardeşi ilan etti ve tekfir etti. Bu ittifak; onların ehl-i kitap ile yaptıkları kardeşlik ittifakı idi. Bununla beraber Allah'u Teala bu münafıkla¬rın, Yahudiler ile yaptıkları ve Yahudilere vaad ettikleri yardım konusunda da yalancı olduklarını bildirmektedir .. "

Bütün bunlardan sonra, doğu ve batı kanunlarının ibadet edicileri olan müşrikler ile yardımlaşma ittifakı yapan ve muvahhidlere karşı savaşıp onları ülkelerinin

hükümetlerine teslim edenlerin durumu ne olur? Şüphe yok ki günümüz tağutları tekfir konusunda ayette bahsi geçen münafıklardan daha evladırlar.

Seyyid Kutub (Fi Zilalil Kur'an)

ALLAH'IN ŞEHADETİ

"Allah'tan başka ilâh olmadığına ve O'nun adaleti ayakta tuttuğuna Allah'ın kendisi, melekler ve bilgili kullar tanıktır. O'ndan başka ilâh yoktur. O üstün iradeli ve hikmet sahibidir." (Al-i İmran 18)

Bu, İslâm'ın inançla ilgili düşüncelerin temelini oluşturan birinci gerçektir. Tevhid gerçeği... Uluhiyet birliği, egemenlik birliği... Adalete dayalı egemenlik... Bu aynı zamanda surenin kendisiyle başladığı gerçektir: "Allah'tan başka ilah yoktur. Hayat ve egemenlik O'na aittir.' Bu ayet, bir taraftan İslâm inancının gerçek oluşunu ortaya koymayı, diğer taraftan da ehl-i kitabın ürettiği şüpheleri aydınlatıp bertaraf etmeyi hedef almaktadır. Bu ayette bizzat ehl-i kitaptan bu kuşkuları gidermek, ayrıca inançları etkilenebilecek olan müslümanlardan bu şüpheleri uzaklaştırmak amaçlanmıştır.

Yüce Allah'ın kendisinden başka İlah olmadığına şehadet etmesi... Allah'a iman edenlere yeterlidir. Denebilir ki: Allah'a iman edenden başkası Allah'ın şehadetiyle yetinmez. Allah'a iman eden de bu şehadete

ihtiyaç duymaz. Yalnız işin realitesi şudur ki: Ehl-i kitap Allah'a iman ediyordu. Fakat aynı zamanda O'na bir oğul ve,bir ortak yakıştırıyorlardı. Hatta müşrikler de Allah'a iman ediyorlardı. Yalnız onların sapıklığı, Allah'a ortak ve eşler koşmalarından, kızlar ve oğullar isnat etmelerinden ileri geliyordu! Hem ehl-i kitaba, hem de müşriklere, yüce Allah'ın kendisinden başka İlah olmadığına şehadet ettiğinin belirtilmesi, onların düşüncelerinin düzeltilmesinde büyük ölçüde etkili olabilirdi.

Daha önce ayetleri tetkik ettiğimiz gibi ayetlerin ifade biçimi incelendiğinde meselenin bundan başka enginlik ve incelik boyutlarının olduğu ortaya çıkar. Yüce Allah'ın kendisinden başka ilah olmadığına şehadet etmesi burada bir giriş olarak verilmiş, arkasından bunun zorunlu sonuçları sıralanmıştır. Şöyle ki: Allah, kullarından yalnız kendisine yapılan kulluktan başkasını kabul etmez. Bu kulluk da ancak İslam'a teslimiyet anlamıyla gerçekleşebilir, sadece bir inanç ve bilinç olarak gerçekleşemez. Kur'an'ın hükümlerinde somutlaşan realiteye dayalı pratik yolun gereklerine göre hareket etmek, ona itaat etmek ve bağlanmakla gerçekleşebilir. Bu açıdan her zaman pek çok kimseler görürüz ki, Allah'a iman ettiklerini söylerler; fakat uluhiyette onunla beraber başkasını ortak koşarlar, O'ndan başkası tarafından ortaya konan bir yasayla muhakeme olunurlar, O'nun kitabına ve Resulüne bağlanmayanlara itaat ederler, düşüncelerini, değer yargılarını, ölçülerini, ahlâklarını ve eğitimlerini başkasından alırlar... İşte bunların hepsi onların "Biz Allah'a iman ediyoruz" sözlerine aykırı düşmektedir. Ve

Allah'ın kendisinden başka İlah olmadığına şehadet etmesiyle bağdaşmamaktadır.

Meleklerin şahadetiyle ilim sahiplerinin şehadeti ise, onların yalnız Allah'ın emirlerine itaat etmelerinde, yalnız Allah'tan emir almalarında, O'nun katından gelen herşeye, O'ndan geldiği kesinlik kazandıktan sonra, kuşkuya kapılmadan ve herhangi bir tartışmaya girmeden teslim olmalarında somutlaşmaktadır. Daha önce yine bu surede ilim sahiplerinin bu tutumlarına işaret edilmişti:

"Köklü bilgiye sahip olanlar ise, `Bu kitaba inandık, o bütünü ile Allah katından gelmiştir' derler. Bunu ancak aklı başında olanlar düşünebilir".

İşte ilim sahiplerinin şehadeti, işte Meleklerin şehadeti; doğrulama, itaat etme, bağlanma ve teslim olma...

Yüce Allah'ın birliğiyle ilgili şehadeti, meleklerin ve ilim sahiplerinin uluhiyyetin vazgeçilmez temel niteliği olan Allah'ın adalet ile egemen olduğuna şehadet etmeleri bir arada veriliyor.

"Allah'tan başka İlah olmadığına ve O'nun adaleti ayakta tuttuğuna Allah'ın kendisi, melekler ve bilgili kullar tanıktır. O'ndan başka ilah yoktur. O üstün iradeli ve hikmet sahibidir."

Ayetin ifade biçiminin de belirttiği gibi, bu Uluhiyetin vazgeçilmez bir niteliğidir. İşte surenin başında geçen egemenliğin anlamı da budur: "Allah'tan başka İlah yoktur. O üstün irade ve hikmet sahibidir." Bu, adalete dayalı bir egemenliktir.

Allah'ın, şu kainat ve insanların hayatıyla ilgili idaresi sürekli olarak adalet ile yürütülmektedir. İnsanların hayatında mutlak adaletin oluşması, kâinatın içinde yer alan her varlığın kendi görevini başka varlıkların görevi ile mutlak bir ahenk içinde yerine getirmesi gibi insanlar arasındaki işlerin düzene girmesi, Allah'ın insanların hayatı için seçtiği ve kendi kitabında açıkladığı Allah'ın yolunu hakem kabul etmedikçe gerçekleşemez. Yoksa kâinatın hareketi ile insanın hareketi arasında ne adaletten ne mükemmellikten, ne düzgünlükten, ne ahenkten ve ne de uyumdan söz edilebilir. Bu hal ise, zulümdür, çatışmadır, dağılmadır ve yok olmadır.

Böylece görüyoruz ki, tarih boyunca ne zaman yalnız Allah'ın kitabı hükmetmişse, ancak o zaman insanlar adaletin tadını çıkarabilmiştir. Hem itaat etmek, hem de günahkârlığa eğilim duymak, şunun ile bunun arasında tercih yapmak, Allah'ın yolu izlendiği müddetçe ve insanların hayatına Allah'ın kitabı hükmettiği sürece itaat etmeye daha yakın olmakla belirginlik kazanan beşer yapısının gücü oranınca insanların hayatları da evrenin akışına paralel bir doğrultuda harekete geçer. Ne zaman da insanların hayatına insanların ürünü başka bir yaşam biçimi hükmetmişse beraberinde beşerin barbarlığını ve acizliğini getirmiştir. Bunların yanısıra, onunla beraber herhangi bir şekliyle zulüm ve çelişki de eksik olmamıştır. Bireyin topluma zulmü; toplumun bireye zulmü; bir sınıfın diğer bir sınıfa zulmü; bir milletin başka bir millete zulmü; ya da bir neslin diğer bir nesle zulmü... Yalnız Allah'ın adaleti bunların hepsinden

uzaktır. Çünkü Allah tüm kulların İlahıdır. Sonra yerde ve gökte ne varsa hiçbir varlık O'ndan gizli değildir.

"O'ndan başka ilah yoktur O, üstün irade ve hikmet sahibidir."

Aynı ayette ikinci defa uluhiyetin birliği hakikati, izzet sıfatı ve hikmet sıfatı ile vurgulanıyor. Otorite ve hikmet, adaleti yetkin biçimde gerçekleştirmek için zorunludur. Adalet, her şeyi yerli yerince koymak ve onu uygulamak için gerekli güce sahip olmaktır. Yüce Allah'ın sıfatları müsbet bir etkinliği düşündürür ve aşılamaya çalışır. İslam düşüncesinde Allah için olumsuz bir anlayışa yer yoktur. Çünkü İslâm, düşüncelerin en mükemmeli ve en sağlıklı olanıdır. Zira bu düşüncede yüce Allah kendi kendisini tanıtır. Bu olumlu etkinliğin önemi ise şudur: Böylece insanın kalbini, Allah'a O'nun iradesine ve hükmüne bağlar. Sonuçta inanç, sırf donuk bir fikir ve anlayış olmaktan kurtulup, canlı, etkin ve dinamik bir niteliğe kavuşur!

Mevdudi – Gelin Müslüman Olalım

Kur'an'a İtaat Etmeden Müslüman Olamazsınız

Kardeşlerim! Allah'ın Kitabı'na hakkını verebilmeniz için yapmanız gereken en önemli iki şey gerçek birer

Müslüman olmak ve "Müslüman" kelimesinin anlamını bilmektir.

İnsanlığın ne olduğunu ve hayvanla insan arasındaki farkı bilmeyenler kesin olarak insan nesIine yakışmayan, değersiz davranışlar içine gireceklerdir. Aynı şekilde Müslüman olmanın gerçek anlamını, Müslümanla Müslüman olmayan arasındaki farkı bilmeyen aynı onun gibi davranacak ve Müslüman olmayı hak edemeyecektir.

Bu yüzden her Müslüman, ister çocuk ister yetişkin olsun, Müslümanlığın ne demek olduğunu, hayatına ne gibi değişiklikler ve sorumluluklar getireceğini, İslam'ın hangi sınırları içinde Müslüman kalınabileceğini ve İslam'ı zedeleyen günahları bilmelidir,

İslam Allah' a teslimiyet ve itaattir. Kendinizi tamamen Allah' a vermektir. Kesin bir özgürlüğe ulaşmak ve Allah'ın yolunu izlemek için bütün iddialardan vazgeçmektir. Kendinizi Allah'ın ha¬kimiyetine teslim etmektir. Eğer hayatınızı Allah'ın söylediği biçimde yaşarsanız Müslümansınız, ve eğer hayatınızı kendi kafa¬nıza göre veya Allah'tan başkasının gösterdiği biçimde yönlendirirseniz, o zaman Müslüman değilsiniz.

Hayatınızı Allah'ın gösterdiği biçimde yaşamak demek, O'nun Kitabı'yla ve Peygamberler'iyle gösterdiği yolu kayıtsız şartsız kabul etmektir. Böylece rehber olarak sadece Kur'an'ı ve Peygamberin Sünnetini izlemek gereği ortaya çıkar. Düşünerek ya da düşünmeden, sadece gelenek olduğu için kabul edilmiş olsa bile Allah, Müslümanların izledikleri tek otoritedir. Her durumda O'nun kitabına ve peygamberine başvurur ne yapılması ve yapılmaması gerektiğini öğrenirler. Gösterdikleri yolu hiç

tereddüt etmeden izlerler ve onlara karşı olan her şeyi reddederler.

İşte kişiyi Müslüman yapan Allah'a böyle bütünüyle teslim olmaktır.

Buna karşın Sünnet'i ve Kur'an'ı izlemek yerine kendi istek ve düşüncelerine boyun eğenler, büyüklerinin yolundan gidip top¬lumdaki olayları olduğu gibi kabul eden ve davranışlarını Kur'an'a ve Sünnet'e göre düzeltmek zahmetine girmeyenler ya da "Benim aklıma yatmıyor, büyüklerimin gittiği yola aykırı, dünya bunun aksi yönünde ilerliyor" diyerek Sünnet'in ve Kur'an'ın bilgilerini reddedenler kesinlikle Müslüman değildirler. Böyle insanlar kendilerine Müslüman diyorlarsa yalancıdırlar.

Kelime-i Tevhid sözcüklerini söylediğiniz an:"La ilahe illallah Muhammedu'r-Resulullah ", sadece Allah'ın kanununu, hakimiyetini, hükümdarlığını, itaat edilecek tek varlık olduğunu ve sadece Allah'ın Kitabı'nın ve Peygamberi tarafından söylenenlerin doğruluğunu kabul edersiniz. Bu demektir ki Müslüman olur olmaz kendi otoritenizden vazgeçip Allah'ınkini kabul edersiniz.

Sonuç olarak "Benim düşüncem budur, yaygın gelenek budur, aile geleneğimiz şudur, şu bilgin ya da din adamı bunu söylüyor" demeye hakkınız yoktur. Allah'ın sözleri ve Peygamberi'nin Sünnet'ine aldırmadan, bu konuda tartışamazsınız. Her şeyi Kur'an ve Sünnet'in ışığı altında yargılamalısınız; onlara uygun olan ne varsa kabul etmeli ve ardında bazı insanlar olabileceğini umursamadan aykırı olan ne varsa reddetmelisiniz. Bir yandan Müslüman olduğunuzu söyleyip, öte yandan kendi fikirlerinizi, toplumun geleneklerini, başka birinin sözlerini ya da

Kur'an'a Sünnet'e karşı olan davranışları izlerseniz çelişki içindesiniz demektir. Nasıl bir kör gördüğünü, bir sağır duyduğunu iddia edemezse yaşamını Kur'an ve Sünnet'e göre düzenlemeyi reddeden bir insan da kendine Müslüman diyemez.

Müslüman olmayan bir insan düşüncesini değiştirmesi için zorlanamaz. İstediğiniz dini seçmekte, kendinize istediğiniz ismi vermekte özgürsünüz. Fakat eğer kendinizi müslüman olarak adlandırmışsanız İslam'ın sınırlarından çıkmadığınız sürece Müslüman kalabilirsiniz. Bu sınırlar, Allah'ı ve Peygamberi'nin Sünneti'ni gerçeğin ve adaletin esas ölçüsü olarak kabul etmek ve onlara karşı olan her şeyi yanlış saymaktır. Bu sınırlar içinde kaldığınız sürece Müslümansınız, fakat dışına çıkarsanız olamazsınız. Bu şartlar altında yaşamaya devam edip kendinizi Müslü¬man olarak adlandırmak, başkalarına aldanmanız ve kendinizi aldatmanız demektir.

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kafirlerdir" (Maide,/44).

La ilahe illallah'ın Gerekleriyle Amel Etmek

İslam dini teoriden ziyade pratiğe önem veren bir dindir. Kuran-ı Kerim baştan sona incelenecek olursa görülecektir ki; Allah (cc) imanı zikrettiği ayetlerde, müminlere seslendiği ayetlerde imanla beraber ameli de zikretmiştir. İtikat esaslarında vahyi esas alan Ehl-i sünnet, amelin imandan olduğunu vurgulamıştır. Kur’an;

iman ettiğini iddia edip, amelden yüz çevirenleri münafıklar olarak vasfetmiş ve imanlarını yalanlamıştır. Kuran-ı Kerimde iman lafzı her zaman fiil kalıbıyla kullanılmıştır. Fiil iş, oluş, eylem bildiren kelimelerdir. Teoride kabul edilen kelime-i tevhid pratik olarak eyleme dönüşürse sahibine fayda verecektir. Yoksa sahibi Kur'an nassıyla yalanlanmış olacaktır.

"(Bazı insanlar:) "Allah'a ve Peygamber'e inandık ve itaat ettik" diyorlar; ondan sonra da içlerinden bir gurup yüz çeviriyor. Bunlar inanmış değillerdir." (Nur 47)

Dikkat edilirse Allah iman ve itaat ettik dedikten sonra itaatten yüz çevirenlerin imanını yalanlamıştır. Genel olarak Kuran'da imanın kabul edilmemesi yalanlama filiyle ifade edilir. İtaatten yüz çevirme ise yüz çevirme ile ifade edilir. Bu ayette Allah iman ve itaatten sonra sadece yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu da ayette imanları yalanlanan insanların itaatten yüz çevirdiklerinin göstergesidir. Ayeti kerimede Allah;

"O doğrulamadı ve namazı kılmadı, lakin yalanla-yıp yüz çevirdi." (Kıyame 31-32)

Ayet doğrulamamanın karşılığında yalanlamayı zikrederken, namaz kılmamanın karşılığında ise yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu yukarda bahsettiğimiz ayetin açıklanmasına delildir. Nur suresinde imanı yalanlanan insanlar imandan değil itaatten yüz çevirdiklerinden dolayı imanları yalan-lanmıştır.

“De ki: Allah’a ve Resûlü’ne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.”(Ali İmran 32)

Bu ayette de Allah (cc) itaati emrettikten sonra ondan yüz çevirenleri kâfirler diye isimlendirmiştir.

Buhari Sahihinde iman babında Resulullah (sav)’e gelen bir heyete şöyle dediğini kaydeder;

“Size imanı emrediyorum. İmanın ne demek olduğunu bilir misiniz? İman; Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammedin Allah’ın Resulü olduğuna şehadet, namazı kılmak, zekâtı eda etmek, ramazan orucunu tutmak ve ganimetin beşte birini vermektir.” (Buhari iman 53,İlim 87)

Allah Resulü insanlara imanı öğretirken imanı amelle açıklamıştır. Bu da gösterir ki; iman kelime-i tevhidin sadece ağızla söylenmesi değil, bunun İslamın zahiri olan amellerle de desteklenmesidir.

Allah (cc) insanın yaratılışının sebepsiz olmadığını, bilakis Allah (cc)’a kulluk etmek olduğunu bildirir. İbadet insanın Allah’ın sevip razı olduğu filleri yapmasıdır. İnsanın yaratılış gayesi dahi eylem ve amel ifade eder. Ayeti kerimede yüce Allah şöyle buyurur;

“Yoksa insan başıboş bırakılacağını mı zannediyor?” (Kıyamet 36)

Bu ayetin tefsirinde İmam Şafi ve Mücahid; emredilip nehyedilmeden bırakılacağını mı zannediyor, demişlerdir. (İ.Kesir tefsiri, Kıyamet 36) İnsan sadece bir kelimeyi söyleyip bununla başıboş kalmayacak, bir takım emir ve yasaklarla imtihan edilecektir. İman ettiğini iddia eden insan bu imanın gerekleriyle amel edecek ve imanını ispatlayacaktır.

Evet, kelime-i tevhidin gereği olan ameller yerine getirilirse o zaman kelime-i tevhid insana fayda sağlar. İmam Buhari ve Müslimin Sahihlerinde kaydettikleri şu hadiste bu söylediğimiz şarta delildir:

“Ben, insanlar kelime-i şahadeti söyleyip, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum.”

Resulullah (sav) insanların kelime-i şahadeti söylemeleriyle yetinmemiş, kılıcın tepelerinden inmesi için namaz ve zekât gibi amellerin de varlığını şart koşmuştur

Ebu Hanzala -Tüm Resullerin Ortak Daveti

Seyyid Kutub (Fi zilalil Kuran)

Tevhidin Hayata Yansıması, Egemenlik

"O, kendinden başka bir ilâh bulunmayan, diri ve yarattıklarını gözetip yöneten Allah'tır." (Al-i İmran 2)

Bu apaçık ve berrak Tevhid inancı, müslümanın inancıyla diğer bütün inançlar arasındaki yol ayrımıdır. Bu açıdan bakıldığında ateistlerin ve müşriklerin inançları ile Hakk yoldan sapmış olan yahudi ve hıristiyanların inançları, aralarındaki tüm din ve mezhep ayrılığına rağmen aynı kategoriye girer. Bu da müslümanın hayatı ile yeryüzündeki diğer inanç sahiplerinin hayatı arasındaki ayrılış noktasıdır. İşte burada sözü edilen inanç, hayat düzenini her alanda kontrol altına almakta ve ona yön vermektedir.

"O, kendinden başka bir ilâh bulunmayan, diri ve yarattıklarını gözetip, yöneten Allah'tır."

Uluhiyette O'nun ortağı yoktur. "Hayy"dır; Mutlak olarak hayatı kendisinden kaynaklanır. O'nun hayatı her çeşit kayıttan uzaktır, sıfatlarında O'nun bir benzeri yoktur. "Kayyum"dur; her canlı ve cansız O'nunla varlığını sürdürebilir, bütün hayata ve tüm varlıklara hakim olan da O'dur. Bu evrende O'nsuz ne bir varlıktan ne de hayattan söz edilebilir.

İşte bu, düşünce ve inançta yol ayrımıdır; hayat ve ahlâk sisteminde yol ayrımı. Uluhiyet hakkını yalnız Allah'a veren bir inançla, birçok cahili düşüncenin kargaşası sonucu ortaya çıkan çok ilahlılık inancı

arasındaki yol ayrımı. O zaman Arap yarımadasında hüküm süren müşriklerin inançlarıyla Allah'a oğul isnad eden yahudi ve hıristiyan inancı arasında veya birden çok ilahı benimseyen hıristiyan inancı arasında hiçbir fark yoktur.

Kur'an-ı Kerim yahudilerin "Üzeyr, Allah'ın oğludur" dediklerini haber veriyor. Nitekim bugün yahudilerin "Kitab-ı Mukaddes" olarak kabul ettikleri kitap da buna benzer birtakım sapık düşüncelerle doludur. Tekvin bölümü, altıncı babda buna değinilmiştir." (Bu kitabın "el-ishahhüssadis" denen yerinde şunlar yazılıdır: "Yeryüzünde insanlar çoğalmaya başlayıp çok miktarda kız evlatları olunca, Allah'ın oğulları bu kızların güzelliğine hayran kalıp beğendiklerini kendilerine zevce edindiler. Sonra Rabb dedi ki: Benim ruhum insanoğlunda devamlı kalamaz. Zira o beşerdir. Bu durum yüzyirmi yıl sürdü. O yıllarda yeryüzünde birtakım azgınlar vardı. Bilahare ise, yine Allah'ın oğulları insanların kızlarıyla evlendiler ve çocukları oldu. O günden beri bunlar birtakım isimlerle tesmiye olunan "zalimler"dir.)

Hıristiyanların sapık düşüncelerine gelince, Kur'an onların bu inançlarından; "Allah, üç ilahın üçüncüsüdür", "Allah Meryem oğlu Mesih'tir" sözlerinin yanında, Mesih'i ve annesi Meryem'i Allah'ın dışında iki ilah olarak benimsediklerini, keşişleri ve rahiplerini de kendilerine Rabb'ler olarak kabul ettiklerini haber vermektedir.

T.V. Arnold'un İslâm'a Çağrı adlı eserinde de bu düşüncelerin bir kısmına rastlanmaktadır: "Jüstinyen, İslâm'ın ortaya çıkışından yüz yıl önce Roma İmparatorluğu'nda halkın birliğini bir dereceye kadar

sağlamayı başarmıştı. Fakat onun ölümünden sonra bu birlik hemen dağıldı. Bunun üzerine devletin başkenti ile diğer vilayetler arasında bir bağın kurulmasını sağlayacak ulusal ortak bir bilince şiddetle ihtiyaç duyuldu. Bu amaçla birtakım çalışmalar yapmasına rağmen Herakliyüs Şam'ı tekrar merkezî hükümete bağlamayı tam anlamıyla başaramadı. Birliği sağlamaya yönelik benimsenen tüm vasıtalar bölünmeleri yok edeceği yerde bu anlaşmazlıkları daha da arttırıyordu. Ortalıkta dinî duyguların dışında ulusçuluk bilincinin yerine geçebilecek başka bir şey de yoktu. Bu yüzden inancı; gönülleri huzura kavuşturacak, birbiriyle kıyasıya savaşan ve birbirine kin besleyen gruplar arasındaki düşmanlık ateşini söndürecek şekilde yorumlamaya yöneldi. Dine karşı çıkanlarla Ortodoks kilisenin arasını bulmaya ve daha sonra . da onlarla merkezi hükümetin birliğini sağlamaya çalıştı. Miladi 451 yılında Halkadonya'da (İznik) toplanan Konsül'de şu karar alınmıştı: "Mesih'in, birbirine karışmayan, değişmeyen, bölünmeyen ve ayrılmayan iki tabiata sahip olduğu kabul edilmelidir. Bu iki tabiatın birleşmesi nedeniyle onların ayrı ayrı olduğunu iddia etmek mümkün değildir. İşin doğrusu, her iki tabiat kendi özelliklerini muhafaza ederek bir tek bedende birleşmiştir. İki parçanın tek bir cesette birleşmesi sonucunda Oğul Allah ve Ruh'ul Kuds meydana gelir." Yakubiler (Bunlar, Yakub el-Baraziiye tabi olanlardır ki hıristiyanlıkta tek Allah nazariyesini savunurlar. (el-Raid S. 1634)) bu toplantıda alınan kararları reddettiler. Onlar Mesih'te yalnız bir tabiatın varlığını kabul ediyorlar ve: "Mesih, tüm unsurları kendisinde toplamıştır; hem İlahî hem de beşerî tüm

niteliklere sahiptir. Fakat bu nitelikleri taşıyan madde ikilik kabul etmez, aksine unsurların toplandığı bir bütünlük arz eder" diyorlardı. Herakliyüs'ün Mesih'i "Üçten biri" olarak kabul ettiği mezhebi halka benimsetmeye çalıştığı bu dönemde, Ortodokslarla, özellikle Mısır, Şam ve Bizans İmparatorluğu sınırları dışında yaşayan Yakubiler arasında yaklaşık iki asır sürecek bir mücadele başladı. Jüstinyen'in benimsediği mezheb ise, bir yandan iki tabiatın varlığını kabul ederken diğer yandan da bu iki tabiatın Mesih'in bedeninde, tek bir varlığa dönüştüğünü ileri sürüyordu. Onlara göre Allah'ın oğlu olan Mesih ilahî ve beşerî kuvvetleri kendinde toplamış bulunan tek bir varlıktı. Bu ise, beden halinde somutlaşan bu şahsın içinde tek bir irade olduğu anlamına geliyordu. Fakat Herakliyüs de, barışın temellerini atmaya çalışan pek çok ıslahatçının akıbetine uğramaktan kurtulamadı. Çünkü iki mezhep arasındaki mücadeleyi bir an olsun durduramadığı gibi, bu savaşı daha da şiddetlendirmiş ve bizzat kendisi de üçüncü bir taraf olup diğer iki grubun öfkesini üzerine çekmiş ve Allahsız olarak damgalanmıştı."

Aynı şekilde Hıristiyan bir araştırmacı olan Canon Taylor İslâm'ın ortaya çıktığı sırada doğu hristiyanlarının durumunu şöyle ifade ediyor: "O dönemde insanlar gerçekten müşrikti; Azizlerden, keşişlerden ve meleklerden bazılarına tapıyorlardı "(Hasan İbrahim ve iki arkadaşı tarafından yapılan tercüme sayfa: 52-53)"

Müşriklerin inançlarındaki sapıklıklara gelince; Kur'an, onların cinlere, meleklere, güneşe, aya ve putlara taptıklarını bildiriyor. Onların inançlarında en hafif sapıklık olarak değerlendirilebilecek sözleri şöyledir:

"Biz, putlara ancak bizleri Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz."

İşte birkaç örnekle değindiğimiz bu bozuk ve sapık düşüncelere İslâm şiddetle karşı çıkmış ve onların tutarsızlığını açık ve kesin bir biçimde ortaya koymuştur:

"...O, kendinden başka bir ilâh bulunmayan, diri ve yarattıklarını gözetip yöneten Allah'tır."

İşte bu, hem düşünce ve hem de inançta yol ayrımı olduğu gibi yaşam biçimi ve ahlâkta da yol ayrımıdır.

Kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan tek Allah'a inanan ve gerçek hayatın tek sahibi; Hayy olan, her varlığın, her canlının kendisiyle ayakta durup O nunla varlığını sürdürdüğü Kayyum olan bir Allah bilincine eren bir insan düşünün.

Bu varlığın bilincinde olan bir insanın yaşam biçimi ve hayat düzeni ile, tüm duygularını sözü edilen çarpık ve tutarsız düşüncelerle bulandırmış, vicdanında hayatına hükmeden ve onu yönlendiren uluhiyet hakkında hiçbir his kalmamış bir insanın yaşam biçimi ve hayat tarzı temelde ayrı olması gerekmektedir.

Apaçık ve tertemiz Tevhid inancının yanında Allah'tan başkasına kulluğa yer yoktur. Ne hukuk ve düzende, ne eğitim ve ahlâkta, ne de ekonomik ve sosyal alanda Allah'tan başkasından yardım dilemeye ve O'na şirk koşmaya yer yoktur İslâm'da. Kısaca ne bu dünya için ne de ahiret hayatı için Allah'tan başkasından yardım dileme yoktur bu dinde. Gerçeğinden saptırılmış, doğru ve açık olmayan temeller üzerine kurulmuş bulunan düşüncelerde ise, ne hukuk ve düzende, ne eğitim ve

ahlâkta ve ne de sosyal ve ekonomik alanda... Bunların tamamında... Ama tamamında ne bağlanılacak taraf ve ne de durulabilecek bir yerden söz edilebilir. 8u düzenlerde ne helal ve haramın, ne de doğru ve yanlışın sınırı belirlenmiştir. Emirlerin kendisinden alındığı, yönelmenin kendisine doğru olduğu, itaat, kulluk ve teslimiyetin yalnız kendisine yapıldığı otorite açıklık kazanıp tek olarak kabul edildiğinde herşey netleşir ve ahenk kazanır. Bu nedenle bu yol ayrımında kesin bir tavırla karşılaşıyoruz:

"O, kendinden başka bir ilah bulunmayan, diri ve yarattıklarını gözetip yöneten Allah'tır."

Onun için bu yalnız bir inanç ilkesi değil, İslâmî hayatın yapısını ortaya koyan, Onu diğer yaşam biçimlerinden ayıran temel ilke olmuştur. İslâmî hayat, bütün ilke ve kurallarıyla İslâm düşüncesinin bu net ve kesin olan Tevhid inancından kaynaklanır. Tevhid, pratik hayata tesiri olmadığı sürece gönüldeki inanç olarak da gerçekleşemez. Allah'tan gelen hukuk düzeni ve Tevhid inancı hayatın her alanında kendini gösterdiği an, Tevhid, anlam kazanır.

Küfür Kanunlarına İtaat Etmek ve Boyun Eğmek

Kuşkusuz; bir olan Allaha inanan ve onun kanun koyma yetkisini tekelinde bulunduran yegane yaratıcı ve ilah kabul eden bir kişi asla küfre itaat edemez ve boyun eğemez.

Bilakis islam yalnız Allah'a ibadet etmek ile ondan başka¬sına ibadet etmenin arasını ayırmak, hayatın her alanında Al¬lah'a boyun eğip itaat etmekle, Allah'tan başka mercilere kulluk ve itaatın sınırlarını kesinkes belirlemek için gelmiştir. Yürürlük¬te olan rejimierin ve sistemlerin tabiatını kavramak için öncelikle bu sistemlerin tevhid esasına göre mi yoksa şirk esasına göre mi yönetildiklerini belirlemek, bu düzenlerin yönetim biçimlerinde sadece Allah'a mı itaat edildiğine yoksa Allah'la beraber başka ilahlara, tağutlara, rablere mi itaat edildiğine bakmak gerekir Dilleri ile "Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığını ve Muhammed (s.a.v)'ın Allah'ın kulu ve Rasulu" olduğunu söy¬leyip bireysel davranışlarda arınma, evlenme, boşanma ve mi¬ras gibi konularda Allah'ın vahyine tabii oldukları için kendilerini Müslüman diye isimlendirenler, bununla beraber bunun dışın-daki konularda Allah'ın vahyine göre şekillenmemiş kanun ve nizamlara itaat edenler ... Allah'ın şeriatinde izin vermediği halde Allah'ın şeriatına karşı olan yasalara tabii olanlar ... isteyerek veya istemeyerek bu çağdaş sistemlerin kendilerinden istedikleri görevleri yerine getirme konusunda tüm değerlerini -mal, can, namus, ahlak gibi- feda edenler ... Bu kutsal değerleri ile, çağdaş tağutların istedikleri çeliştiği zaman Allah'ın emirlerini

kulak arkası yapıp liderlerinin veya sistemlerinin emirlerini yerine getirenler ... Beş senede bir sandıkların başına mutlaka gidin oy kullanmazsanız dahi oraya gidin diye telkinde bulunurlar ... Evet, kendilerini Müslüman ve Allah'ın dinine mensup zannedip de tüm bu fiilleri yapanlar, kafalarını yastıklarından kaldırıp bir an önce uyanmak ve ne kadar büyük bir şirk bataklığının içinde olduklarını görmek zorundadırlar.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Bu böyledir. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O'ndan başka taptıkları ise şüphesiz batılın ta kendisidir. Gerçekten Allah yücedir, büyüktür." (Hac 62)

Herhangi bir ibadetin Allah (c.c.)'tan başkasının rızası için yapılması batıldır ve sahibine, tevbe edilmediği takdirde bağış¬lanmayacak olan şirkten başka bir şey kazandırmayacaktır.
Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Sonra onlara: "Sizin şirk koştuklarınız nerede?" denilecektir." (Mü'min 73)

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler edindiler ve Meryemoğlu Mesih'i de ... Oysa onlar, tek olan Allah'a ibadet etmekten başka bir şeyle

emrolunmamışlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (Tevbe 31)

Bu ayette geçen "ahbar" kelimesi "alimler" demektir, "ruhban" kelimesi ise "abitler" anlamındadır.
Büyük islam alimi Süddi der ki:
"Onlar insanlara öğüt vermek istediler, fakat bunu yaparken Allah'ın (c.c.) Kitabını arkalarına attılar. Bunun için Allah (c.c.) Tevbe 31 ayetini indirdi."
Ayetin muhatap aldığı kimseler, alim ve abit kabul ettikleri insanların söylediklerine kayıtsız-şartsız uydukları ve bu konu¬da:
"Allah (c.c.) ne diyor?" diye hiç önemsemedikleri için Allah'tan (c.c.) başkasına ibadet etmiş oldular. Çünkü onlar Allah'ın (c.c.) helal kıldığını haram, haram kıldığını da helal kılma konusunda onlara itaat ediyor ve onları Allah'tan (c.c.) başka rabler ediniyorlardı. Oysa ki insanlar üzerine kanun koymak, helal ve haram ölçülerini belirlemek, sadece Allah'a (c.c.) aittir. ibadette sadece Rab olmaya layık olan Allah'a (c.c.) yapılır.

Helal, Allah'ın (c.c.) helal kıldığı, Haram da Allah'ın (c.c.) haram kıldığıdır. Din ise, Allah'ın (c.c.) şeriat olarak gönderdiğidir. ibn Teymiyye (r.a), bu ayetle ilgili olarak der ki:
"Ayette, alimlerini ve rahiplerini rabler edindikleri bildirilen kimseler, Allah'ın (c.c.) haram kıldığını helal, helal kıldığını da haram kıldıklarında onlara itaat ettiler. Bu iki şekilde olmuştur:

1. Alim ve rahiplerin Allah'ın (c.c.) dinini değiştirdiklerini bilerek, onların din adına yaptıkları değişikliklerde onlara tabi oldular. Böylece Allah'ın (c.c.) haram kıldığını helal, helal kıldı¬ğını da haram bildiler. "Büyükler ne derse doğrudur" gibi mantık¬larla bu ölçüleri belirleme yetkisini alim ve rahiplerine verdiler. Halbuki aslında gerçeğin böyle olmadığını çok iyi biliyorlardı. Onlar böyle yapmakla rasullerin getirdiği dine aykırı davranmış oldular. Bile bile böyle yaptıklarından dolayı da küfre girdiler. Gerçi bunlar alim ve rahiplerine yönelerek, onlara doğru namaz kılıp secde etmiyorlardı ama, yine de bu yaptıklarıyla müşrik olmuşlardı. Çünkü bir kimse bile bile Allah'ın (c.c.) dinine aykırı olan bir hususta bir başkasına uyarsa müşrik olur.

2. Harama haram ve helale helal olarak inanmadaki itikatları sabit olmasına rağmen günah ve isyan konusunda başkalarına uydular. Bunlar da tıpkı kendilerine uydukları kimseler gibi günahkardırlar.

Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "itaat ancak maruftadır." (Buhari-Müslim)

Bu ayet açıkça şunu göstermektedir ki:

Her kim haramı helal, helali de haram kılma konusunda Kitap ve Sünnete sırt çevirir, bu konuda Allah ve Rasulünden (s.a.v.) başkasına itaat ederse, bu şekilde Allah'ın kendilerine izin vermediği konularda onlara uyarsa, onları rab ve ilah edinerek Allah'a ortak kılmış olur.Bu da Allah'ın indirdiği tevhid dinine aykırı, tevhid kelimesinin içeriğine zıttır.Çünkü ilah; kendisine kulluk edilen varlık anlamındadır. Allah'tan başkalarına itaat ve

kulluk etmek ise şirktir, kendisine itaat ve kulluk edilen varlıkları Allah'tan başka rabler edinmek demektir.

Görüldüğü gibi, yasama konusunda Allah'tan başkalarına itaat edilmesi, Allah'tan başkasına ibadet olarak kabul edilmiş, kendilerine itaat edilen kimselerin de rab edinilmiş olacağı açıklanmıştır. Ne acıdır ki, bu ümmet içerisinde de böyleleri vardır. Bu en büyük şirk olup, tevhidle çelişmektedir ve "Lailaheillallah" kelimesinin içeriğine terstir.

Bu ayet bize; şehadet kelimesinin, Allah'tan (c.c.) başkalarını rab edinme gibi bir eğilimi tümüyle reddetmeyi gerektirdiğini gösteriyor. Çünkü "Lailaheillallah" kelimesi, şirki red ve bunun zıttı olan tevhidi kabul etmek anlamını taşımaktadır.

Tüm Resullerin Ortak Daveti - Ebu Hanzala

"La İlahe İllallah" Hayatımızı Değiştirmeli

Bu kelimeyi ilk söyleyen insanlar tamamen değişiyor, cahiliyyenin tüm pisliklerinden arınmış olarak yüce Allah (cc)'a teslim oluyorlardı. Bu kelimeyi söyleyen insanlar zamanın tağutlarına kafa kaldırıyor, kalplerinde dinmeyen bir coşku hissediyorlardı. Bu kelime onların hayata bakış açılarını değiştiriyor, onlara yeni bir düşünce yapısı kazandırıyordu. Onların dostluk ve düşmanlıklarındaki temel esas bu kelimeydi. Onlarda kardeşlik ölçüsü bu kelimeydi. Onlar için bu kelimeyi

kabul etmek demek, dünyada azabın her türlüsünü kabul etmek demekti. Ahlaksızlıkta yarışan bu insanlar, bu kelimeyle tarihte eşi görülmemiş ahlaki bir yapı oluşturmuşlardı. Geçim kaynakları insanlara zulüm, yağma, faizle fakirleri sömürme olan bu insanlar, bu kelimeden sonra ellerinde olanın hepsini Allah (cc) yolunda vermeye başlamışlardı.

Firavunun sihirbazları, sadece dünyalık olan insanlarken, tağuttan alacakları iki kuruş için yaşayan o dönemin resmi memurlarıyken, bu kelimeyi söyledikten sonra çocukları diri diri öldüren, Allah'ın, zulmünü Kur'an'a konu ettiği Firavuna kafa tutuyorlardı.

İman etmeden önceki halleri;

"Sihirbazlar Firavun'a geldi ve: "Eğer üstün gelen biz olursak, bize kesin bir mükâfat var mı?" dediler. Firavun: "Evet hem de siz mutlaka yakınlarımdan olacaksınız," dedi." (Araf 113-114)

İman ediyorlar…

"Sihirbazlar ise secdeye kapandılar. "Âlemlerin Rabbine iman ettik" dediler. "Musa'nın ve Harun'un Rabbi'ne" dediler." (Araf 120-122)

Firavun tehditler savuruyor…

"Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden O'na iman mı ettiniz? Bu, hiç şüphesiz şehirde, halkını oradan

çıkarmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında (başınıza gelecekleri) göreceksiniz. Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım!” ” (Araf 123-124)

İman ettikten sonraki halleri;

“Onlar da: “Biz zaten Rabbimize döneceğiz” dediler. Sen sadece Rabbimizin âyetleri bize geldiğinde onlara inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver, Müslüman olarak canımızı al” dediler.” (Araf 125-126)

“Dediler ki: “Seni, bize gelen açık açık mucizelere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Öyle ise yapacağını yap! Sen, ancak bu dünya hayatında hükmünü geçirebilirsin.” ” (Taha 72)

ALLAHU EKBER!!! Sadece “iman ettik” dedikten sonra değişen şu cümleler üzerinde biraz düşünelim…

Yine hepimiz Ashab-ı Uhdud kıssasını biliriz. Onlar ilk başta kralın nasıl insan öldürdüğünü izlemek için meydanlara toplanmış şakşakçılarken, birden hep bir ağızdan ‘‘çocuğun Rabbine iman ettik’’ dediler ve hiçbiri, ateşte yanmak pahasına da olsa imanlarından dönmediler. (Kıssayı imam Müslim Sahih’inde Suheybten rivayet eder. Ayrıca kıssayı, tefsir kitaplarında Buruc Suresi’nin tefsirinde bulabilirsiniz)

Ya bu kelimeyi söyledikten sonra Ashabın çektikleri! Musap, Habbab bin Eret, Bilal, Ammar ve ailesi... Ve düne kadar köle olan bu insanların, bu kelimeyle tanıştıktan sonra yaşadıkları sistemin tüm aristokratlarına kafa tutmaları...

Bu kelime değil miydi çevre imparatorluklara göre zillet içerisinde yaşayan Arapları hiçlik çölünden alıp her şey olma zirvelerine taşıyan?

Biz de bugün bu kelimeyi söylüyor hatta söylemekle kalmıyor vird haline getirip sürekli ağzımızda tekrarlıyoruz. Ama hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Eskilerin hissettiği coşkudan, imani ateşten eser yok. Tağutlara kafa kaldırmak bir yana; boyun eğmekten, zillet içerisinde yaşamaktan boynumuz çürüyor. Yeni bir hayat, nizam, düşünce bir yana, daha fazla cahiliye bağlarına sarılıyoruz. İzzet ve medeniyet bir yana; her geçen gün kanımız, namusumuz İsrail ve Amerika domuzlarının ayakları altında daha da bir ucuzluyor. (Tabi burada bazı istisnaların olduğunu belirtmek üzerimize borçtur. Ümmetin namusunu savunan ve dünyanın dört bir yanında İslami cihadı yürütenler de unutulmamalıdır. Taifetü'l Mansura olma, kurtulan fırka olma vasfını hak edenler bu güzide mücahitlerdir.)

Bu kelimeyi söyleyen ilk nesil ve bizim aramızdaki bu açık farkın sebebi nedir acaba? Farkın sebebi şudur ki; onlar bu kelimeyi söyledikten sonra hakkıyla yaşamış, bizler ise bu kelimenin ne olduğunu, neyi kabul ettiğimizi bilmeden bu kelimeyi söylemişiz.

O zaman ilk neslin anladığı gibi, bu kelime tekrar irdelenmeli ve kaybolan manaları, zaman içerisinde unutulan şartları tekrar gündeme getirilmelidir. Ta ki aradaki fark kapansın, yollarına uymakla emrolunduğumuz insanların anladığı gibi bu kelimeyi anlayalım ve yaşayalım.

Firavun'un Ortaya Attığı İlahlık ve Rablik iddiasının Mahiyeti

Tevhidin kısımlarını öğrendikten sonra, Firavun'un iddia ettiği ilahlık ve rabliğin ne anlama geldiğini ve müfessirlerin bu konuya ilişkin yorumlarını öğrenmeye çalışalım. Yüce Allah kitabında şöyle buyurur:

"Firavun dedi ki: "Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum." (Kasas/38)

"Firavun derhal (adamlarını) topladı, (onlara) bağırdı ve: "Ben, sizin en yüce Rabbinizim! dedi." (Naziat/23,24)

Bu iki ayetin ifadesine göre, Firavun açıkça ilahlık ve rablik iddia etmiştir. Acaba onun iddia ettiği bu ilahlık ve rabliğin ha-kikati nedir? Bakınız. Fahreddin er-Razî, Firavun'un bu iddiası-nın kendisinin göklerin, yerin, dağların, bitkilerin ve insanların yaratıcısı anlamına gelmediğini, böyle bir iddianın ancak kendisinde delilik bulunan bir insandan sadır olabileceğini belirttikten sonra,

Firavun'un bu ilahlık iddiasını şu şekilde yorumlamaktadır: "Hiç kimse üzerinde, benden başkasına ait emir ve yasak koyma hakkı yoktur." (Mefatihu'l Gayb, c, 22, sf. 476, Huzur Yayınları.)

Aynı ayetin tefsirinde, Alusî ise şöyle demektedir: "Firavun topladığı kalabalığın içinde kalkıp hitap etmek suretiyle nutuk çekerek o büyük lafı etmiş, böylece kendisini halkı yönetenlerin hepsinden üstün tutmuştur." (Ruhu'l Meâni, c. 16, sf. 53. Daru'l Fikir baskısı)

Bu konuda İbn-i Teymiyye şöyle demektedir: "Her kim Allah-u Teâlâ'yı bırakıp kendisine itaat edilmesini isterse, bunun durumu tıpkı Firavun'un durumu gibidir. Her kim kendisine Allah (c.c.) ile beraber itaat edilmesini isterse, bu kimse de insanların kendisini Allah(c.c.)'a denk tutmalarını ve Allah (c.c.) gibi sevmelerini istemiş olur. Oysa Allah (c.c.), yalnızca kendisine ibadet edilmesini, dinin tamamen kendisine has kılınmasını, dostluk ve düşmanlığının sadece kendisi için olmasını emretmiştir. (Mecmuu'l Fetâva, c. 14, sf. 328)

Ebu'l Ala el-Mevdudî, Firavun'un bu iddiasını, "Bu mısır ülkesinin sahibi benim. Tüm emir ve yasakların çıkış kaynağı ben kabul edilebilirim. Benden başka hiç kimse emir vermede yetkili değildir" şeklinde tefsir ettikten sonra şunları eklemek-tedir:

"Firavun'un durumu peygamberler tarafından getirilen ilahi kanundan bağımsız olarak siyasi ve hukuki

hâkimiyet id-diasında bulunan devletlerin durumundan hiçte farklı değildir. Bu devletler, kanun koyucu, emir ve yasaklar belirleyici olarak ister bir kralı görsünler, isterse millet iradesini.. Ülkenin Allah'ın belirleyip Peygamberlerin tebliğ ettiği kanunla değil de, kendi koymuş oldukları kanunlarla yönetilmesi durumunda, Firavun'un durumu ile kendi durumları arasında hiç bir fark kalmaz. (Tefhimu'l Kur'an,, c. 4, sf. 184. İnsan Yayınları)

Yaptığımız nakillerden anlaşılacağı üzere, Mısır ülkesinin yönetimini elinde bulunduran Firavun "ben sizin rabbinizim" veya "sizin ilahınız benim" derken kesinlikle sizi yaratan, yediren, içiren ve doyuran benim demek istemiyordu. Evet, o kesinlikle böyle bir şey kastetmiyordu. Zaten böyle bir şey iddia etmiş olsa kimse ona inanmazdı. Çünkü böylesi bir iddia ancak kendisinde delilik veya aptallık bulunan bir kimseden sadır olabilir. Mısır hükümdarı Firavun'un ortaya attığı ilahlık ve rablik iddiası sadece yönetime, hükümranlığa ve hâkimiyete yönelik bir iddiaydı. Yani Firavun "ben sizin ilahınızım" derken "sizi yöneten, sizi idare eden, hayatınıza yön veren, kanunlarınızı belirleyen, yapmanız veya yapmamanız gereken şeyleri tayin eden, iyinin ve kötünün sınırlarını çizen sadece ve sadece benim" demek istiyordu.

Allah'ın insanların kurtuluşu için göndermiş olduğu hükümleri bir kenara bırakıp heva ve heveslerinden kanunlar çıkararak insanları yönetmeye kalkışan idarecilerde-her ne kadar dilleri ile ifade etmeseler bile-

ilahlık iddia etmektedirler. Onların ilah konumunda olmaları için ille de “biz ilahız” demeleri gerekmez. Yaptıkları amel onların “ilah” addedilmeleri için yeteridir. Böylelerinin Firavun’dan tek bir farkı vardır. O da Firavun’un binlerce yıl önce, onların ise günümüzde yaşamış olmalarıdır. Bundan başka nitelik olarak hiç bir farkları yoktur.

Faruk Furkan - Kelime-i Tevhidin Anlam ve Şartları

Yöneticiler ve Meclis Üyeleri

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tâğut’u inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu halde, Tâğut’un önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.” (Nisa 60)

Bu ayetten anlaşılan Tağutun ikinci özelliği şudur; Allah (cc)’ın ve kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar Tağuttur. Zaten ayetin iniş sebebi ile ilgili rivayetlerde bunu gösterir.

İ.Kesir ayetin tefsirinde şu açıklamaları yapar;

“Bu ayet Resule inenlere ve ondan öncekilere inenlere iman ettiğini iddia edip de, çekişmelerinde Allah’ın kitabı ve resulünün sünneti dışında bir merciye başvurmak isteyenlere Allah (cc) tarafından bir inkârdır. Ayetin iniş sebebinde Yahudi ve En-sardan birinin

anlaşmazlığa düştüğü, Yahudinin benimle senin aranda hakem olarak Muhammed (sav) olsun dediği, Ensarının ise benim ile senin aranda hakem olarak Ka'b bin Eşref olsun dediği rivayet edilir. Yine denildi ki bu ayet münafıklardan bir grup hakkında indi. Onlar Müslüman gibi görünüp cahiliyye hâkimlerine başvurmak istediler. Ayetin iniş sebebi olarak bunun dışında bazı rivayetler de zikredilir. Oysa ayet bundan daha geneldir. Bu ayet, kitap ve sünneti bırakıp da bunların dı-şındaki batıl şeylere başvurmak isteyenleri yerer. Ayette tağuttan kasıt da budur." (Tağuttan kasıt budur dediği kitap ve sünnetin dışında ki her türlü kanundur.)

Bu ayette İ. Kesirin de belirttiği gibi farklı nüzul sebepleri zikredilmiştir. Fakat hepsinde ortak nokta şudur; Resulullah (sav)'in hükmüne rıza göstermeyip onun dışında başka hüküm arayanlar söz konusudur.

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki; Allah'ın kanunlarının dışında kalan tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar Tağutturlar. Kişi bunları inkâr edip, bunlardan uzak durmadığı müddetçe kelime-i tevhid dairesine girmiş olamaz. Yine bu ayette ilginç bir nokta vardır ve ayet asrımızda şeytanların getirmiş olup da birçok insanın kandığı bir şüpheye cevap verir. Genelde biz bu kanunların küfür olduğunu, bunlara başvuranların ve bunları millet meclislerine girerek yürürlüğe sokan veya kendileri bizzat bu kanunları yapan insanların tağut olduğunu söyleyince bize şöyle denir; "Evet bu doğrudur, fakat bugün bu işi yapan partiler bunu kasten yapmıyorlar, amaçları tağuta muhakeme olmak değil veya tağutlaşmak

değil, bazı maslahatlardır." Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki; Allah bu ayette bu fiili yapan adamın ne amaçla yaptığına bakmadan onu tekfir etmiştir. Ve onun imanının zandan ibaret olduğunu beyan etmiştir. Hatta ayette özellikle o adamın iman ettiğini zannettiğinin vurgulanması gösterirki; bu adam tağuta başvurmakla beraber hala iman ettiğini zannediyordu. Yani bu fiilinin onun imanını boşa çıkaracağının farkında değildi. Ama Allah (cc) onun imanını yalanladı ve zandan ibaret olduğuna hükmetti.

Biz konunun başında insanın Tağutu inkâr etmeden Müslüman olamayacağını beyan etmiştik. Bu ayet de bunun açık delilidir. Allah (cc) bu ayette Tağutu inkârla emrolunan birinin inkâr etmek bir yana ona başvurmasından dolayı onun imanını hiçe saymıştır.

Bugün varolan yöneticiler Allah'ın kanunlarına muhalif kanun yaptıklarından ve varolan küfür anayasasıyla insanlara hükmettiklerinden dolayı ayetin nassıyla Tağutturlar. Ve bu yöneticileri inkâr edip onlardan ve onların kanunlarından uzak durmayanlar Tağutu inkâr etmemişlerdir. Bunlar namaz da kılsalar, oruç da tutsalar, iman ettiklerini zannetseler de, Allah'ın yanında bu imanları zandan ibaret kalan, hakikatten bir şey yansıtmayan, sahibinin kendini avuttuğu bir imandır. Çünkü kanun yapma ve yönetme yetkisi Allah (cc)'a aittir. O, İlahlığı ve Rabliği gereği insanlara hükmeder, kanunlar yapar. Bu Kur'anı Kerim'de o kadar açıktır ki bunu anlamayanlar bir islam âliminin belirttiği gibi,

Allah'ın kendilerini vahyin nuruna karşı kör et-tiği insanlardır.

"Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği konularda onlara kanunlar yapan ortakları mı vardır?" (Şura 21)

"O, kendi hükümranlığına kimseyi ortak etmez." (Kehf 26)

"Hüküm sadece Allah'a aittir. O, size, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."(Yusuf 40)

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler." (Tevbe 31)

Bu ayetin tefsirinde daha önce geçtiği gibi Resulullah (sav) şöyle buyurmuşlardı; "Onlar, yani din adamları, Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal kıldılar yani kanunlarını değiştirdiler, siz de buna uydunuz. İşte bu sizin onlara ibadetinizdir." Evet, Allah (cc)'ın kanunlarını değiştiren insanları inkâr etmeyip, onlara uyan insanlar veya onlara oy vererek bu fiillerini meşrulaştıranlar, bu kanun yapanları Allah'ın dışında Rabler edinmişlerdir. Eğer derseniz ama bunlar namaz kılıp, oruç tutan kelime-i tevhidi nutkeden insanlardır diye biz de deriz ki; konu başındaki ayette geçtiği gibi "Nisa 60" bunlar iman etmiş insanlar değil, iman ettiklerini zanneden insanlardır. Allah (cc) bunlara böyle hüküm koymuştur. Allah (cc)'ın konu hakkında hükmü

budur. Bu insanların iman etmediğini beyan etmiştir. Allah'ın hükmüne razı olmayan veya aşırı bulanlar(!) cahiliyyenin hükmünü mü istiyorlar?

"Yoksa onlar cahiliyyenin hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükmü Allah'tan daha güzel kim vardır?" (Maide 50)

Ebu Hanzala - Tüm Resullerin Ortak Daveti

ONLAR DİN ADAMLARINI RABLER EDİNDİLER

İbrahim ve İsmail (a.s) zamanında Mekke'deki insanlar tevhid dini üzerinde idiler. İsmail (a.s)'ın vefatından sonra bu insanlar resullerinin kendilerine öğrettiği şeyleri yavaş yavaş unutmaya başladılar. Bundan sonra onlar resullere gelen vahye değil kendi kanaatlerine göre Salih gördükleri kimselere uymaya ve onlardan söyleyip yaptıkları şeylerin dine uygun olup olmadığına dair hiçbir delil istemeksizin onların söz ve hareketlerini din olarak kabul edip onlara bağlanmaya başladılar.

Elbette bu Salih olarak gördükleri kişiler hatadan uzak olan kişiler değildi. Çünkü onları düzeltecek bir vahiy söz konusu değildi. Onlar insandılar. İnsanların da her zaman için hata yapması mümkün olduğu için bu kişiler hatadan bağımsız olamazlardı. Onlara tabi olan kimseler bu hakikatı hesaba katmadıkları için Salih olarak gördükleri bu kimselerde nebi ve resullerdeki gibi masumiyet sıfatı görmeye başladılar ve bu onların söz ve

fiillerine nebi ve resullere uydukları gibi uymaya başladılar.

Mekke'ye putu ve putperestliği ilk getiren kişi olan Amr b.Luhay bunun açık bir örneğidir. Bu kişi dürüst, vaktini ibadetle geçiren, dindar ve Salih bir kimse idi. Bu yüzden insanlar onun söz ve fiillerini benimseyip ona uyarlardı. O Şamdan insanların tapmaları için putlar getirdiğinde de insanlar dine aykırı olup olmamasına hiç bakmadan onları alıp kabul ettiler ve bunlara tapmak suretiyle Allah'a daha çok yaklaşacaklarını zannederek çeşitli ibadetleri onlara yapmaya başladılar. Amr b.Luhay bu putları getirirken halis niyetliydi ve bu işi insanlara faydalı olsun diye yapmıştı. Amr bu putları getirmekle kalmamış, ayrıca kendi kafasından bazı ibadet türleri de uydurmuş ve insanlara bu ibadetleri putlara yaptıkları zaman Allah'a daha çok yaklaşacaklarını söylemiştir.

Nuh (a.s)'ın kavmindeki şirkin ilk çıkma nedeni de bu idi.

Buhari, İbn-i Abbas'tan şöyle rivayet etmiştir. İbn-i Abbas "Sakın ilahlarınızı bırakmayın. Ved, Suva, Yeğus, Yeuk ve Nasr gibi putlarınızı sakın bırakmayın dediler" (Nuh Suresi 23) ayetini zikrettikten sonra şöyle dedi: "Bu isimler, Nuh (a.s)'ın kavmindeki Salih kimselerin isimleri idi. Bunlar öldükten sonra bu zatlara bağlı olanlar, bunların resimlerini çizsek, bu resimlere baktığımızda ibadetlerimizi daha şevkli yaparız" diyerek onların resimlerini yaptılar. Daha sonra heykellerini yapmaya başladılar ve bu heykellere onların isimlerini taktılar. Zamanla dinlerini unutup bu heykellere tapmaya başladılar.

Zamanımız da Allah'ın kitabı Kur'an ve onun açıklayıcısı sünnet, kitaplarda mevcutken ve Allah bu kitabı kıyamete kadar koruyacağını bildirmişken, Müslüman olduğunu iddia eden bir çok kimse, alim ve müctehid dedikleri bir takım kimselerin söyledikleri şeyler hakkında delil olup olmadığına bakmaksızın ve hiçbir delil sormaksızın onlara körü körüne bağlanmaya başlamış, alim ve müctehid dedikleri bu kimselere sadece resullere has olan masumiyet sıfatını adeta verir olmuştur. Artık bu kişilerin dini, bağlı oldukları alim ya da müctehidlerin dinine bağlı hale gelmiştir. Şayet bağlandıkları kimseler saparsa, onlar da sapmış olurlar. Şayet bu kişiler doğru yolda olursa, onlarda doğru yolda olurlar.

Bu insanlar, Kur'an ve sünnete bağlı olmaları gerekirken hata yapabilme özelliğine sahip insanlara bağlanmışlardır. Halbuki dinini korumak isteyen bir Müslüman'ın, ilim seviyesi ne olursa olsun, bir alim bir fetva verdiğinde ona hangi delile dayandığını sorması gerekir. Zaten alim olan kişinin, insanlar daha delil sormadan delil söylemesi gerekir. Zira delilleri bilmekle alim olunur. Değerli büyük müctehidler olan mezheb imamları fetva verirken hangi delile dayandıklarını mutlaka belirtmişlerdir. Hatta onlar şöyle demişlerdir. "Eğer benim görüşüme zıt bir hadis bulursanız, benim görüşümü atıp hadise uyun" bu yüzden onlar hadis bulduklarında bir çok fetvaları değiştirmişlerdir.

Şeytan Kur'an ve sünneti değiştiremeyeceğini, Kur'an ve sünnetteki delillere dayananın kolay kolay saptırılamayacağını bildiği için, insanların bu iki kaynağa bağlanamayan ve kolaylıkla saptırabileceği bir takım

kimselere bağlanmasını arzulamış ve bunun için elinden geleni yapmıştır. Zaten kafirler İslam'ı pratik hayattan kendilerine bağlı olan sahte alimlerle uzaklaştırıp kaldırmışlardır. Bu kafirler bir takım sahte alimler icad ederek onları şişirebildikleri kadar şişirmişler ve bu kimseleri insanlara büyük alim, büyük zat, büyük veli olarak takdim etmişlerdir. İnsanlar ise onlara kanıp bu alim ve veli olarak gösterdikleri kimselere bağlanınca kafirler saptırmak için empoze etmek istedikleri şeyleri bu sahte alimler yoluyla kolayca insanlara aktarmışlardır.

Bu gün öyle bir dönemde yaşıyoruz ki insanların alim ve hoca dedikleri kişilerin söz ve fetvalarında delil kıtlığı yaşanıyor. Ayrıca insanlar bu hoca ve alimlere delil sormayı büyük edepsizlik addetmişlerdir. Durum böyle olunca alim veya veli olmak kolaylaşmış, bu yüzden de alim ve veliler çoğalmıştır.

Bu alim ve hocalar (!) insanların kendilerine delil sormalarını engellemek için onlara şöyle demişlerdir. "Siz avamsınız. Siz alimler gibi delilleri anlayamazsınız. Sizin imanınız taklidi imandır. Sizin hocaların sözlerine bağlı olmanız gerekir. Onların her dediğine delil sormaksızın bağlanmanız gerekir." Bu sözleriyle insanları bağlamışlardır.

Halbuki büyük İslam alimlerinin kasdettikleri "Taklidi iman" onların anlattıkları gibi değildir. Alimlerin "Taklidi olarak iman eden kimsenin imanı geçerlidir" sözünden kasdedilen şey; delilleri araştırıp bulmaya ve bu delillerin hükümlerini anlama gücüne sahip olamayan kişinin sağlam bir müctehidin söylediği şeylere iman etmesidir.

Taklidi iman eden kimsenin şayet iman ettiği şeyler Kur'an ve sünnete uygun değilse Allah katında mazeretli olabilmesi; iman ettiği şeylerin delillerini öğrenmek için bütün gücünü ve imkanlarını kullanmamasına bağlıdır.

Şu da iyice bilinmelidir ki elinde araştırma imkanı ve gücü varken, hiç araştırmadan taklidi iman ile iman eden kişinin imanı şayet Kur'an ve sünnete uygunsa Allah katında geçerlidir, ama delillerini gücü yettiği halde araştırmadığı için günahkardır. Araştırma imkanı olduğu halde taklidi iman ile iman eden kişinin taklit ettiği imani hakikatler sahih değilse, bunların Allah katında ne mazeretleri ne de imanları kabul edilir ve taklid ettikleri alimler onları cehennem ateşinden kurtaramazlar.

Allah (c.c.), Kur'an ve sünnette imanı, akıl sahibi herkesin anlayabileceği bir şekilde açık ve net olarak anlatmıştır. Bunlar insanların anlayamayacağı kapalı ve zor bir meseleler değildir. Fakat bu hakikatlerin her birinin tek tek delillerini ezberleyemeyebilir. İmanı hakikatlerle ilgili derin meseleleri herkes kavrayamayabilir. İşte bu alimlerin görevidir. Bu hususta herkes gücüne göre sorumludur.

Günümüzde körü körüne, delilini araştırmadan, müctehid ve alim zannettikleri kişilere bağlanan kimseler, sonuçta İslam'a zıt ve imanı bozucu bir çok düşünce ve inanca sahip olmuşlardır. Böylece farkında olmadan insanlar arasında şirk yayılmıştır. Kur'an ve sahih kaynaklara başvurma gereği duymayan cahil insanlar, İslam'dan çıkmalarına rağmen hala kendilerini Müslüman ve doğru yolda zannetmişlerdir. Tıpkı zamanında Amr b. Luhay'i alim kabul edip ona getirdiği şeyler hususunda

hiçbir delil sormayan ve sonuçta onun getirdiği putlara taparak farkında olmadan dinden çıkan arap müşrikler gibi.

İslam'da alimler ve müctehidler vardır ve onlara saygı gösterilmesi gerekir. Fakat bu saygı getirdikleri şeylerden hiçbir delil sormadan onlara uymakla olmaz. Zten kişinin alim ve müctehid seviyesine çıkabilmesi için, getirdiği her şeyin kur'an ve sünnetten delillerini verebilmesi gerekmektedir. Böyle olmasaydı, her önüne gelen alim olurdu ki; günümüzde de böyle olmuştur.

Şu halde Allah (c.c)'ın bize tabi olmamızı emrettiği din üzerinde sabit kalabilmemiz ve sapmamamız için, Allah'ın dini ile ilgili itibar edeceğimiz bütün söz ve inançların Kur'an ve sünnette dayalı olması gerekir. Bu sözleri söyleyen kişi dünyanın en büyük alimi olsa bile onun söylediği sözlerin delillerini bilmemiz gerekir. Çünkü Allah'ın bizden istediği şey, kendisinden gelen hakikatlere uymamızdır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Rabbinizden size indirilene uyun. Ondan başka dostlar edinerek onlar uymayın. Ne kadar az öğüt alıyorsunuz." (Araf 3)

Yine Allah (c.c) körü körüne alimlerine bağlanan kitap ehlini yererek onların bu yüzden kafir olduklarını ve Allah'a iftira attıklarını bildiriyor.

"Onlar Allah'ı bırakıp din adamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. Halbuki tek olan

Allah'a kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların koştukları ortaklardan münezzehtir." (Tevbe 31)

Bizim gerçekten hakiki alim ve müctehidlere şiddetle ihtiyacımız var. Çünkü insanların çoğu bazı meselelerde direk olarak Kur'an ve sünnetten hüküm çıkartamazlar. Alimler ise Arapça, Kur'an ilimleri, nasih-mensuh, fıkıh usulü, hadis ilimleri gibi ilimleri bildikleri için herkesin anlayamayacağı ayet ve hadislerden hükümler çıkartabilirler. Halbuki onlar dışındaki diğer fertler bu gibi ilimlere sahip olmadıkları için bu meselelerde direkt hüküm çıkartamazlar. O zaman fertlerin, alimlerin çıkartmış oldukları hükümlere bağlı olmaları gerekir. Çünkü alimlerin görevi herkesin yapamayacağı ayet ve hadisleri açıklamaktır. Bu hususiyet başka bir şeydir. Dayandıkları delil olup olmadığına bakmaksızın alim denilen kimselerin söylediklerine körü körüne sırf alim sözüne uyabilmek için bağlanmak ise başka bir şeydir ve bu son derece sakıncalı bir davranıştır. Zaten bu şekildeki körü körüne bir bağlanış, hakiki alim ve müctehidlerin istemediği bir davranıştır.

Müslüman olarak yaptığımız ve inandığımız her şeyin delilini bilerek inanıp hareket edersek, ancak bu şekilde kafirlerin İslam inan., ibadet ve kavramları tahrif etmek suretiyle İslam'ı yeryüzünden kaldırıp yok etme planlarını boşa çıkartmış oluruz.

Seçim sandığına giden bir vatandaşın bu davranışının anlamı

Kendisi ister işin şuurunda olsun, ister olmasın , ister bu anlama geldiğini bilmekle kalbinden bunu onaylamasın, fark etmez - zahiren şudur :"Ben sahip olduğum kendi payıma düşen egemenlik hakkımı , filan partiye veya falan kişiye bana vekaleten kullanmak üzere belirlenen süre içerisinde devrediyorum."

Daha sonra "milletvekili" denilen bu kimselerin bir mal, bir meta gibi alınıp satılmaları, seçmenlerini her hangi bir şekilde hesaba katmaksızın yasamalarda (kanun koyma) ,tasarruflarda bulunması, hatta seçmenleriyle birlikte ülkelerini bile gereğinde satmaları , seçmenleri de dahil olmak üzere bütün milletin başına çorap örmeye kalkışmaları , ülkenin ve insanların menfaatlerini peşkeş çekmeleri vb. üzerinde durmayalım.Çünkü bizim için önemli olan seçime katılmanın ne anlama geldiğidir.

O da şudur: "ben mevcut demokratik düzeni kabul ediyorum .Bu düzenin sınırları içerisinde kalmak üzere , hakimiyet hakkımı şu partinin ya da bu kişinin kullanmasını istiyorum." Seçime katılmanın bu anlama gelmediğini söylemek mümkün değildir.

Bizim sandığın başına giderken başka niyetler taşımamız, davranışımızın hükmünü değiştirmek için yeterli değildir.İslami bilgisiasgari seviyede olan birisine şöyle bir soru soralım :Bir gavur bize: " Şu münkeri veya şu haramı işleyin ; mesela şu şarabı için , yahut şu domuz etini yeyin, o zaman ben de müslüman olacağım aksi takdirde olmam " dese biz onun dediğini müslüman

olmasını sağlamak niyeti ile kastıyla yapabilir miyiz ? Evet ,böyle bir soru sorsak, kim bize : Niyetiniz o gavuru müslüman yapmak olduğu sürece siz o münkeri ve o haramı işleyebilirsiniz, bundan dolayı sizin için vebal yoktur diyebilir? Demek ki hangi niyetle olursa olsun ve rey verdiğimiz parti veya kişinin niteliği ne olursa olsun , seçmen olarak seçime katılmanın anlamı , kurulu bulunan demokratik düzeni kabul etmek olarak yorumlanmasa bile, en azından reddetmemek anlamına gelir !

Devletin Allah Bilinciyle Yönetilmesi

Ordunun, polisin, adliye idaresinin, vergi yöneticilerinin ve diğer devlet görevlilerinin Allah'tan korktukları ve Ahiret'te O'na hesap verecekleri düşüncesiyle hareket ettikleri, hükümet politikasının ve yasaların ilahi rehberin ışığı altında şekillendiği, haksız uygulamaların olmadığı, bütün gücü ve kaynaklarıyla erdemi her şeyin üstünde tutmaya devamlı hazır olan bir devlet tarafından bütün kötülüklerin ıslah edildiği bir dünyada ne kadar mutlu olabileceğinizi düşünün.

Böyle bir yönetim insanların yaşamlarını çabucak düzenler; baskıya sömürüye haksızlığa ve hüküm süren diğer günahlara karşı kapıları kapatır; doğru bir düşünce ortamının gelişmesi için eğitimi yenileştirir. İnsanlar bir kere adalet ve doğruluk, ahlaklı bir toplum ve barış içinde yaşama fırsatı bulunca tanrıtanımaz liderlerin uzun süreli yönetiminden körleşen gözler er ya da geç doğruyu algılamaya ve tanımaya başlar. Bunun gibi yüzyıllardır kötülüklerle çevrelenmiş ve paslanmış yürekler de

temizlenir ve tekrar doğruyu görmeye başlar. Artık bundan sonra insanlar tek tanrının Allah olduğunu, sadece O'na hizmet etmeleri gerektiğini ve onlar aracılığıyla yeryüzüne yolladığı peygamberlerin gerçek olduğunu anlamakta zorluk çekmezler.

Bugün insanların kafasına yerleşmesi çok zor gibi görünen fikirler o zaman kendiliğinden içlerine işler. Kitaplarla ve konuşmalarla anlatılamayan öğretiler çabucak anlaşılır çünkü insanlar Allah'ın yasalarıyla yönetilen bir dünyayla kul yapısı yasalarla yönetilen bir dünyadaki farklılıkları gözleriyle görürler. Sadece bir Allah'a itaat etmek ve Peygamber'in (s.a.v), doğruluğunu kabul etmek çok kolay reddetmekse hemen hemen imkansız hale gelir. İslam'ın gerçeğini reddedip küfrü tercih edecek kadar dik kafalı olan insanlarsa bir avuç kalır. Kim çiçek yerine dikeni tercih eder.

Uzun zamandır çeşitli ibadetleri asıl amaçlarını düşünmeden yerine getirmektesiniz. Bu güne kadar kendinizi bu amaçlar için hazırlamadınız. Fakat şimdi size söylüyorum, cihadı üstlenme niyetinden yoksun bir kalp için ibadetlerin hiçbir anlamı yoktur. Ve hiçbir ibadet sizi Allah'a cihaddan daha fazla yaklaştıramaz.

Gelin Müslüman Olalım - Mevdudi - Pınar yayınları

GÜNÜMÜZ CAHİLİYYESİ

"Kendilerine kitap ve hikmeti öğretiyor."

Bu ayetin muhatapları okuma-yazma bilmez cahillerdi. Hem yazmayı bilmezlerdi hem de akli olgunluğa erişmemişlerdi. Herhangi bir alanda, evrensel bilgi ölçütlerinde bir değere sahip bilgileri, herhangi bir konuda evrensel bir değere sahip bir bilgi kaynağından doğan ilgileri olmadığı halde bu Risalet onları dünyaya üstad ve aleme egemen olacakları bir noktaya getirdi. Bir akideden kaynaklanan fikrî, toplumsal ve sistemli bir metoda sahip kişiler oldular. Bu metod o zamanki insanları cahiliyyeden kurtardığı gibi bugün de bunca materyalist bilimsel gelişmişliğine, sınai ürünlerin bolluğuna ve uygar-refah düzeyinin yüksekliğine rağmen, ahlâkî ve toplumsal açıdan eski cahiliyyenin tüm özelliklerini özünde barındıran modern cahiliyyeden, onun, hayatın hedeflerine ilişkin düşüncelerinden ve insanlık için belirlediği amaçlardan bu sefer de yine o kurtaracaktır Allah'ın izniyle.

"...Oysa onlar daha önce açık bir sapıklık içindeydiler..."

Düşünce ve itikatta sapıklık... Hayat anlayışında sapıklık... Amaç ve yönelişlerde sapıklık... Gelenek ve hayat tarzında sapıklık... O gün, bu ayete muhatap olan Araplar, kuşkusuz, geçmiş hayatlarını hatırlıyorlardı. İslâm'ın kendilerinde meydana getirdiği değişimin özünü kavramışlardı. Bunun, İslâm olmadan gerçekleşemeyeceğini ve insanlık tarihinde eşine rastlanmayacak bir değişim olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Kendilerini, kabile hayatından, kabilesel değerlerden ve kan davalarından kurtaranın İslâm -ama yalnız İslâm- olduğunu kavramışlardı. Sadece bir ümmet olmaları için değildi tabii. Daha çok -bir göz açıp kapama anı gibi kısa bir sürede ve uzun zaman olan hazırlanma gibi birşey olmaksızın- beşeriyete önder olmaları, ideallerini, hayat metodlarını ve düzenlerini beşeriyetin uzun tarihi boyunca eşine rastlanmayacak bir tarzda belirlemeleri içindi bu değişim.

Ulusal konumları belirlediği kadar, siyasal ve uluslararası alanlarda da varlık göstermelerini, her şeyden önce ve önemli olan insani varlıklarını kazandıranın İslâm -ama yalnız İslâm- olduğunu biliyorlardı. İnsanlıklarını yücelten, ademiyetlerini onurlandıran, hayat düzenlerinin tümünü bu onur esasına dayandıran ve yüce Rabblerinin katından bir ihsan ve lütuf olarak gelenin İslâm olduğunu kavrıyorlardı. Bundan sonra bunu bütün beşeriyete sunmuş ve "İnsan"ın nasıl saygın olacağını ve yüce Allah'ın onurlandırmasıyla nasıl onurlanacağını tüm insanlığa öğretmişlerdi. Ne yarımadada ne de başka bir yerde bu konuda kendilerini geçen olmadı. Geçen bölümde değindiğimiz "Şûra" konusu da, yüce Allah'ın

kendilerine büyük bir lütfu idi. Bu lütuf bu ilahi metodun bir yönünü oluşturmaktadır.

Onlar, aleme sunacakları bir mesajlarının, beşer hayatına ilişkin bir görüşlerinin ve insan hayatını düzenleyecek bir yöntemlerinin olmasını sağlayan nimetin İslâm -ama yalnız İslâm- olduğunu biliyorlardı. Büyük insanlık tarihinde beşeriyeti ileriye götürecek bir mesaj, bir dünya görüşü ve hayat prensibi olmaksızın varlığını sürdüren bir millet söz konusu değildir.

İslâm, onun varlık hakkındaki düşüncesi, hayat görüşü, toplumsal şeriatı, insan hayatına ilişkin düzeni, gölgesinde "insan"ın mutlu olabildiği bir düzenin oluşması için yerleştirdiği ideal, pratik ve hareketli metodu... Bu özellikleriyle İslâm; Arapların tüm dünyaya sundukları, onunla tanındıkları, saygı gördükleri ve bu sayede önderliği devraldıkları "Özel kimlikleridir"

Bugün ve yarın bundan başka bir kimlik taşıyamazlar. Bunun dışında dünyada onunla tanınacakları bir başka mesajları yoktur. Ya bu mesajı taşıyacaklar, böylece beşeriyet onları tanıyıp saygı gösterecek ya da bunu terk edecekler, sonuçta da -daha önce oldukları gibi- hiç kimse tarafından bilinmeden ve tanınmadan başıboş bir hayat yaşayıp gideceklerdir.
Bu mesajı sunmazlarsa, insanlığa sunacakları başka neleri var ki?

İnsanlığa, edebiyat, sanat ve bilim. alanında dahiler mi sunacaklar? Oysa yeryüzünde diğer halklar onları bu alanda oldukça geride bırakmış. Üstelik beşeriyet, hayatın bir ayrıntısı sayılan bu alanda boğazına kadar "deha" deryasına gömülmüştür. Hayatın bir ayrıntısı sayılan bu

alanda bir dahiye ihtiyaç duyulmadığı gibi böyle bir beklenti de söz konusu değildir.

Herkesin önünde eğileceği, onunla sokakları dolduracakları ve ellerindeki ürünle herkesi cezb edecekleri ileri sanayi alanında deha çapta ürünler mi sunacaklar? Bu alanda da birçok halk onları geride bırakmış, öncülük direksiyonunu eline geçirmiştir.

Kendi elleriyle meydana getirdikleri, kendi düşüncelerinin ürünü toplumsal bir felsefî ekol mu, ya da ekonomik ve idari metodlar mı sunacaklar? Yeryüzü bu tür felsefeler, ekoller ve metodlarla dolup taşmaktadır. Bu sapık metodlar sayesinde de büyük bir bedbahtlık içinde yaşamaktadır.

O halde beşeriyete öğretecekleri ve bu konuda öncelikli, ileri ve imtiyazlı sayılacakları ne sunabilirler? Bu büyük mesajdan başka bir şeyleri yok... Şu eşsiz metoddan başka hiçbir şeyleri yok. Allah'ın kendilerini seçtiği, bununla onurlandırdığı ve bir zamanlar onların eliyle tüm insanlığı kurtardığı bu lütuftan başka hiçbir şeyleri yok. İnsanlık bugün her zamankinden daha çok bu mesaja muhtaçtır. Çünkü insanlık, bedbahtlık, şaşkınlık, bunalım ve iflas bataklığına düşmüştür.

Kuşkusuz geçmişte tüm insanlığa sundukları ve ilgilerini çektikleri yegane nitelikleri sadece budur. Bugün de insanlığa bunu sunabilirler. Bu sayede kurtulabilirler ancak. Büyük milletlerden herbirinin insanlığa sunduğu bir mesajı vardır. En büyük millet, en büyük mesajı taşıyan, en üstün metodu sunan ve hayata ilişkin yüksek dünya görüşüyle sivrilen millettir.

Araplar bu mesaja sahip bulunmaktadırlar. -Bu hususta onlar asıldırlar, diğer halklar ise onlara ortak

konumundadırlar-. Acaba hangi şeytandır onları bu büyük hazineden uzaklaştıran, hangi şeytan?..

Yüce Allah'ın bu millete bir Resul ve Risalet göndermekle bahşettiği lütuf çok büyüktür hem de çok. Onu bu lütuftan, şeytandan başkası uzaklaştıramaz. Ve O, Rabbine karşı bu şeytanı kovmakla sorumludur.

Seyyid Kutub

Allah'la Aralarına Aracı Koyanlar ve Kur'an'ı Herkes Anlamaz Diyenlere Cevap

Şirk, yalnız Allah'a ait bir kısım isim ve sıfatları başka varlıklarda da görmek, onları o konuda Allah ile ortak saymaktır. Bu varlıklar daha çok, din büyükleri olur. Onlar Allah'a yakın bilindiği için o isim ve sıfatları onlara vermek fazla rahatsız edici olmaz. Bu, onları Allah'a karşı arabulucu konumuna sokar. Allah ile olacak işlerde bunların aracılığına ihtiyaç duyulmaya başlanır. Artık onlara, Allah'a boyun eğer gibi boyun eğmek zor olmaz. Böylece o büyüklerin her biri bir İlah yerine konmuş olur. Tuzağın önüne hoş şeyler konur. Din büyükleri bu konuda bulunmaz bir malzemedir. Tuzağın iki büyük engeli akıl ve Kur'an'dır. Engelleri aşmak için duygusallık öne alınır.

Dinin akıl değil, bir gönül işi olduğu söylenir. Bu, insanları, Kur'an'ı anlayamayacakları yalanına inandırmayı kolaylaştırır. Artık önlerine hangi ayet konsa görmezlikten gelirler. Kendi özgüvenleri kaybolur. Üstlerine pislikler yığılmaya başlar "Allah'ın izni olmadıkça hiç kimsenin inanması sözkonusu değildir. Allah, aklını kullanmayanları en yüz kızartıcı iğrençliğin kucağına atar".(Yunus - 100) Şeytanlar başlarını sarar, onlarla yakın arkadaş olurlar. Doğru yolla ilişkileri kesilir ama kendilerini o yolun ortasında sanırlar. "

"Kim Rahman'ın Kur'an'ından yüz çevirirse ona, bir şeytanı arkadaş veririz ve o şeytan artık onun ayrılmaz dostudur."

" O şeytanlar bunları doğru yoldan çıkardıkları halde bunlar doğru yolda olduklarını sanırlar." (Zuhruf 36-37)

Bazı insanlar Allah'la aralarında aracı kullanarak duada istekte bulunmaktadırlar. Halbuki Allah'u tealanın insanlara ulaşabilmesi için veya inanların Allah (c.c)'a ulaşabilmesi için aracıya ihtiyacı yoktur. Bunları ileri sürenlerinde şeri bir delili yoktur. Uydurma laflarla, uydurma hadislerle insanları sömürerek bir insanın etrafında toplamaktadırlar. Özelliklede bu insanlara Kur'an ayetlerinin çeşitli anlamlara geldiğini, her okuyan kişinin bunları anlayamayacağını, Kur'an'ı anlamak için alim olmak gerektiğini söyleyerek o insanları Kur'an okumaktan uzak tutmaktadırlar. Kur'an'dan uzak kalan insanlarda artık hakkı aramak yerine onlara söylenenleri hak olarak kabul etmektedirler. Halbuki Allah'u teala

Kur'anı kerimde bizlere Ayetlerinin açık, anlaşılır bir şekilde indirildiğini buyuruyor.

"...Gerçekten size Allah tarafından bir ışık, bir açıklayıcı kitap geldi." (maide 15)

"Biz Kur'anı işte böyle açık ayetler halinde indirdik. Hiç kuşkusuz Allah istediği kimseyi doğru yola iletir." (Hac 16)

"De ki; "O, size üstünüzden ya da ayaklarınızın altından azap göndermeye veya düşman gruplara ayırarak size birbirinizin hıncını, birbirinizin terörünü, acısını tattırmaya kadirdir. Ola ki, anlarlar diye, ayetlerimizi çeşitli açılardan nasıl açıkladığımızı görüyor musun?(en-am 65)

"O ki, karanın ve denizin karanlıklarında yolunuzu şaşırmayasınız diye size yıldızları kılavuz yaptı. Biz bilenler için ayetleri ayrıntılı biçimde açıkladık. (en-am 97)

"Elif, Lâm, Ra. Bu Kur'an, her işi yerinde ve her şeyden haberdar olan Allah tarafından muhkem, uyumlu cümlelerle örülen, sonra ayrıntılı biçimde açıklanan ayetlerden oluşmuş bir kitaptır." (hud 1)

Bu ayetlerden de açık ve net bir şekilde gördüğümüz üzere Allah (c.c) Kur'an ayetlerini anlaşılması zor ayetler olarak değil de aksine açık, net ve anlaşılabilir bir şekilde indirmiştir. Hala herkes Kur'anı anlamaz, ilmi yetmez gibi

düşüncelerle ne Kur'an okuyor ne Sünnete bakıyor. Yardımın yalnız Allah'tan dilenmesi gerekirken onlar ölülerinden yardım diliyorlar buda yetmiyor onları Allah'la aralarında aracı tutuyorlar.

İslam'ı bozan bu durum, Kureyş müşriklerinin işledikleri durumdur. Onlar, Allah-u teala'nın rabliğine iman ediyorlar, fakat bununla birlikte Allah-u teala'ya yaklaşmak için vasıtalar ve araçlar tayin ediyorlardı.

Allah-u teala şöyle buyuruyor:

"İyi bilinmelidir ki halis din Allah'ındır. Allah' tan başka dostlar edinenler: "Bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye onlara ibadet ediyoruz" derler. Doğrusu Allah ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Allah şüphesiz yalancı ve kafir olan kimseyi doğru yola eriştirmez." (Zümer: 3)

"Onlar Allah'tan başka kendilerine fayda da zarar da veremeyen şeylere taparlar ve: "Bunlar Allah katında şefaatçilerimizdir" derler. Ey Muhammed! De ki: "Göklerde ve yerde Allah'ın bilmediği bir şeyi mi O'na haber veriyorsunuz?" Allah onların ortak koşmalarından münezzeh ve yücedir." (Yunus: 18)

İslam'ı bozan bu durum zamanımızda kendisini İslam'a nisbet eden bir çok kimse tarafından işlenmektedir. Öyle ki bu kimseler de tıpkı Kureyş müşrikleri gibi Allah-u teala'ya yaklaşmak için Allah'la kendileri arasında vasıtalar tayin etmişlerdir.

Fakat zamanımızdaki bu gibi kimselerin Kureyş müşriklerinden tek farkları; kendilerini İslam'a nisbet ederek Muhammed aleyhisselam'ın son nebi ve rasul olduğuna inandıklarını, ona ve Allah katından getirdiklerine iman ettiklerini söylemeleridir. Oysa onlarınki sadece kuru bir iddiadan başka bir şey değildir. Zira onlar, içinde bulundukları durumları sebebiyle rasullerin hidayet yolundan çokça uzaktadırlar.

Kureyş müşrikleri, Allah-u teala'nın yaratıcı, rızık verici, öldüren, dirilten ve bütün işleri elinde bulunduran yüce varlık olduğuna inanmalarına rağmen yine de müslüman ve muvahhid olarak görülmediler. Bilakis müşrik olarak görüldüler. Zira onlar, Allah'la aralarında vasıtalar tayin etmişlerdi. Tıpkı zamanımızda yapıldığı gibi...

Öyle ki zamanımızda da mezarları yücelten, onlara kurban kesen, adak adayan, ölülerden medet uman, ölü veya diri kimseleri Allah'ın velisi görüp, onları Allah'a ulaşmada vasıta tayin eden, rabıta yapan ve bunlar gibi Kureyş müşriklerinin yaptıklarına benzer amelleri sergileyen kimseleri çokça görmemiz mümkün.

Müslümanlar Eziyetlere Karşı Sabrederler

Müslümanlar gerçekten çok zor, meşakkatli bir yola adaydırlar. Peki Müslümanların bu yoldaki azıkları nedir? Onlara bu zorluklara tahammül gücünü veren nedir?

Bunları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1 - Allah'a olan kesin iman ve bu imanın kalpte yerleşmesi:

Bir kişinin kalbinde iman tam olarak yerleştiği zaman artık o kişi için Allah-u Teâlâ'nın rızasından üstün bir şey kalmaz ve artık onun gözünde dünya ve içindekiler çok değersiz olur. Artık onun için dünyada yapılan işkence ve eziyetler çok basittir. Çünkü o bilir ki bütün bunlar hep geçicidir ve bunlar Allah-u Teâlâ'nın azabı yanında bir hiçtir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah hak ile batıl için şöyle misal verir: Köpük uçar gider fakat insanlara fayda veren ise geride kalır." (Ra'd: 17)

İmanı zayıf olan kişiler köpük misali bu yolda dökülürler. Fakat gerçek İman sahipleri ise geride kalanlarda ve hiçbir güç onları bu davalarından döndüremez.

2 - Sorumluluk Hissi:

İnsanların bölük bölük cehenneme koştuğunu, onların hakkı görmelerine engel olmak için kalın perdeler çekildiğini gören bir Müslümanın Allah-u Teâlâ'nın kendisine nasip ettiği bu hidayeti insanlara ulaştırmak hususunda gevşek davranması düşünülemez. Çünkü bunca insanın kurtuluşu onun gayret ve çabalarına bağlıdır ve eğer kendilerine hakkı ulaştırmaması onun tembelliğinden

dolayı ise ona hesap soracaklardır. Bu sorumluluğu gönülden hisseden bir kişiyi ne yıldırabilir ki? Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve sahabeler bu sorumluluğu içten hissettikleri için onları bu yolda hiç bir şey döndürmemiştir.

3 - Ahirete Kesin İman:

Davetçilerin, bütün yaptıklarından hesaba çekilecekleri inancı onlara bu yolda azim, gayret ve sabır verir. Allah-u Teâlâ'nın:

"Kim zerre miktarı hayır yapmışsa onu görür, kim de zerre miktarı şer işlemişse onu görür." ayetini bilen bir Müslüman Allah onu hesaba çekmeden hayatının her dakikasında kendisini hesaba çeker ve hayatının her anının Allah-u Teâlâ'nın rızasına uygun olması için çalışır.

Müslüman için dünyadaki hiçbir şey Allah-u Teâlâ'nın azabından daha korkutucu değildir. Müşriklerin ona yapabilecekleri en büyük şey onu öldürmeleridir. Ölüm ise zaten onun için kurtuluştur.

İranlılarla yapılan savaşta Müslümanlar hakkındaki bir İranlı askerin: "Siz ne kadar dünyayı severseniz onlar da o kadar ölümü severler." sözü ne ibret vericidir!..

Bu inanca sahip bir kişi için dünyanın ne önemi kalabilir ki?

Çünkü o bilir ki cennet nimetleri yanında dünya ve içindekilerinin bir sinek kanadı kadar bile değeri yoktur. Bunun için onu ne dünyanın geçici süsü ne de yapılan işkenceler yolundan çevirebilir. Onlar Allah-u Teâlâ'nın:

"Rablerine dönecekleri için yapmakta oldukları işleri kalpleri titreyerek yaparlar" (Mü'min: 60) olarak vasıflandırdığı kimselerden olurlar.
4 - İnen Kur'an:

Bu devirde inen Kur'an ayetleri Müslümanların sabretmeleri gerektiğini, ancak bu şekilde başarıya ulaşabileceklerini bildiriyor ve daha önceki ümmetlerin başına gelen işkencelerden bahsediyordu.

Bu ayetlerden bazıları şunlardır:

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Sizden öncekilerin başına gelenler sizin başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi zannediyorsunuz? Rasul ve onunla beraber mü'minler: 'Allah'ın yardımı ne zaman? ' diyecek kadar darlığa ve zorluğa uğramışlardı." (Bakara: 214)

Diğer bir ayette:

"Andolsun ki biz kendilerinden öncekileri denemişken insanlar 'inandık' deyince denenmeden bırakılacaklarını mı zannederler? Allah elbette doğruları ortaya koyacak ve elbette yalancıları da ortaya çıkaracaktır." (Ankebut: 2 - 3)

5 - Müslümanların mutlak surette muzaffer olacaklarına dair verilen müjdeler:

Kur'an ayetleri daha ilk günden inananların eziyet ve işkencelere sabretmeleri karşılığında kesinlikle muzaffer olacaklarını bildiriyordu.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Andolsun ki Rasul kullarımıza söz vermişizdir. Onlar şüphesiz yardım göreceklerdir." (Saffat: 171-172)

"Toplulukları dağıtacak yüzgeri döneceklerdir." (Kamer: 25)

"Onlar burada takım takım bozguna uğramış perişan bir ordudur." (Sa'd: 11)

"Zulme uğradıktan sonra Allah yolunda hicret edenlere gelince, onları dünyada güzel bir şekilde yerleştireceğiz. Eğer bilirlerse ahiretin mükâfatı elbet daha büyüktür." (Nahl: 41)

"Kâfir olanlar Rasullerine dediler ki: 'Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız ya da mutlaka dinimize döneceksiniz.' Rableri peygamberlere: 'Biz haksızlık edenleri yok edeceğiz, onlardan sonra yeryüzüne sizi yerleştireceğiz' dedi." (İbrahim: 13-14)
Habbab b. Eret Radıyallahu Anhu şöyle anlatıyor:

Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Kâ'be'nin gölgesinde kaftanını yastık yaparak, ona yaslanıp dinlenirken yanına geldim. Müşriklerden şiddetli bir işkence görmüştük. Ben:

"Ya Rasulallah! Çektiğimiz şu işkenceden dolayı bizim için Allah'a dua etmeyecek misin?" dedim.

Bunun üzerine Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hemen doğrulup oturdu. Benzi kızarmıştı. Şöyle buyurdu:

- "Sizden önceki ümmetler arasında öyle kimseler vardı ki demir taraklarla bütün derileri ve etleri kemiklerinden ayrılırdı da bu işkence yine onu dininden döndürmezdi. Allah elbette bu işi tamamlayacak ve üstün kılacaktır. Hatta hayvana binip San'a'dan Hadramevt'e kadar tek başına giden bir kimse Allah hariç hiç kimseden korkmayacaktır." (Buhari)

İşte bu faktörlerdi Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve sahabeleri başarıya ve saadet asrına ulaştıran. Onlara yardım eden ne süper güçler vardı ne modern silahlar. Fakat onların kuşanmış oldukları bu silahlar, devirlerinin bütün güç ve silahlarından daha üstündü ve devirlerinin bütün süper güç ve silahlarını bertaraf etmelerine vesile olmuştu.

Bugün de İslâm'ı yeryüzüne hakim kılmaya çalışan her hareket, fertlerini bu silahlarla kuşatmalı ve fertlerini bu noktada eğitmelidir. Bu faktörler İslâm cemaati fertlerinde gerçek anlamıyla yerleştiğinde artık onları önünde ne süper güçler ne de en modern silahlar durabilir. Çünkü artık bu topluluk Alemlerin Rabbi olan Allah'tan yardım görmektedir. Şüphesiz Allah-u Teâlâ'nın tuzağı bütün tuzakların üzerindedir ve Allah bu şekilde kendisine yönelen topluluğa yardım etmeye söz vermiştir.

Allah'ı İnkar Etmede Önemli Olan Üç Etken

Kibir ve inat: Kibir büyüklük taslamaktır. İnsanın Rabbine karşı kendini yeterli görmesi, O'na karşı gelmesidir. Kibir, insanı Rabbine ibadet etmekten alıkoyar. Ayrıca insanlara karşı kendini üstün görmenin, hased etmenin (çekememezliğin), kötülük yapmak için başvurulan hilelerin arkasında hep kibir duygusu yatmaktadır. Kibir, insanı Allah sevgisinden alıkoyduğu gibi, diğer insanları Allah için sevmekten de alıkoyar. Ayrıca insanın kalbinin mühürlenmesine sebebiyet verir. Kalbi mühürlenen insan da ebedi cehennemliklerden olur. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de: "Ayetlerimizi yalanlayıp, onlara karşı büyüklük taslayanlar, işte onlar cehennemliklerdir, orada temelli kalacaklardır." (A'raf 36) buyrulmaktadır.

İnat da, Allah'ın varlığını bildikleri halde, kibirlerinden veya makam, şöhret gibi dünyevi çıkarlarından dolayı, bazı insanların bile bile inkar etmeleridir. Bu durumdaki insanlar, Kur'an tabiriyle "mele" , "mütref" ve "müstekbir" dirler. Yani, yaşadıkları toplumda genellikle yönetici ya da maddi güç sahipleridir. Maalesef bu insanların bir kısmı, Allah önünde diğer insanlarla aynı konumda olmayı içlerine sindirememekte, bu yüzden Allah'a inanmamaktadırlar. Bu husus, kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade edilmektedir.

"Eğer biz onlara melekleri indirsek, ölüler onlarla konuşsa ve her şeyi karşılarına toplasaydık, Allah

dilemedikçe, yine de inanmazlardı; fakat onların çoğu bunu bilmiyorlar." (En'am 111)

"Gönülleri kesin olarak kabul ettiği halde, haksızlık ve büyüklenmelerinden ötürü bile bile inkar ettiler. Bozguncuların sonunun nasıl olduğuna bir bak." (Neml 14)

Cehalet: Allah'ı inkar eden ateistin biri arkadaşına "Allah nerede?" diye sormuş. Arkadaşı ise bu soruya şu ibretli cevabı vermiş: "Allah senin gözlerinin önündeki cehalet perdesinin arkasındadır."

Her çağda bazı insanlar, Allah'ı bilme ve O'na gereği gibi inanma hususunda hataya düşmüşler, cehaletlerinden dolayı Allah'ı inkar etmişlerdir. Burada cehalet kelimesinden okuma yazma bilmemek anlaşılmamalıdır. Geçmişte Allah'ı inkar eden bilgili insanlar olduğu gibi, bu günde az sayıda da olsa kendilerine doktor, doçent, profesör ünvanlarıyla hitap edilen bazı insanlar bile Allah'ı inkar edebilmektedirler. Sahip oldukları bilgiler dolayısıyla belli önyargılar taşıyan bu insanlar, ayetlere bu önyargılarıyla baktıklarında ayetlerin sahibi (Allah'ı) görememektedirler. Demek ki cehalet, insanın sahip olduğu yanlış ve eksik bilgiden de kaynaklanabilir. Bilgiden kaynaklanan cehaleti gidermek, bilgisizlikten kaynaklanan cehaleti gidermekten daha zordur. Asıl cahil olanlar, esas bilinmesi gerekeni, yani Allah'ı gereği gibi bilmeyen ve O'na hakkıyla iman etmeyenlerdir. Bu husus, Kur'an'da şöyle ifade edilmektedir.

"Bilmeyenler, 'Allah bizimle konuşmalı veya bize bir ayet gelmeli değil miydi?' dediler. Onlardan öncekiler de onların söylediklerinin tıpkısını söylemişlerdi. Kalpleri

birbirine benzedi. İnanan kimseler için ayetleri açıkladık." (Bakara 118)

Tağutların ifsadı: Egemenliklerini sürdüren tağutların, insanları kandırarak sömürmek için, onları Allah'ı tanıyıp O'na kul olmaktan çıkararak, kendilerine kul ve köle yapmak nedeniyle, halkı ifsad edip kandırmaları, ezip sömürdükleri insanlara kendi akıllarını kullanmaya ve fıtratlarının sesini dinlemeye engeller koymalarıdır.
Kur'an-ı Kerim bu konuda çeşitli örnekler verir. Bu örneklerden birinde şöyle buyrulur.

"Yemin olsun, Biz Musa'yı mucizelerimizle ve açık bir delil ile, Fir'avn'a, Haman'a ve Karun'a gönderdik. Onlar (musa için) "bu bir sihirbaz, bir yalancı!" dediler. Bunun üzerine Musa, onlara tarafımızdan hakkı getirince, "onunla beraber iman edenlerin oğullarını öldürün de, karılarını sağ bırakın!" dediler. Ama kafirlerin hilesi, ancak yok olmaya mahkumdur. Fir'avn, "bırakın beni, Musa'yı öldüreyim. O Rabbına dua etsin, çünkü ben, onun sizin dininizi değiştireceğinden, yahut yeryüzünde fesat çıkaracağından (anarşistlik yapacağından) korkuyorum." Dedi. Musa'da, "ben hesap gününe inanmayan her kibirliden, benim de sizin de Rabbımız olan Allah'a sığınırım" dedi." (El-Mü'min 23-27)

Ahmed KALKAN - Müslüman'ın Akaidi

Yahudi ve Hıristiyanlara Tabi Olanlar

" Ey müminler, kendilerine kitap verilenlerin bir grubuna uyarsanız bunlar sizi iman ettikten sonra döndürüp kafir yaparlar."

"Allah'ın ayetleri size okunuyorken ve O'nun Peygamberi aranızdayken nasıl kafir olabilirsiniz? Kim Allah `a sımsıkı sarılırsa doğru yola iletilmiş olur." (Al-i İmran 100-101)

Bu İslâm ümmeti, her yönüyle farklı, tek ve açık olan Allah'ın nizamı üzere yeryüzünde gelişmesini sürdürmek için gelmiştir. Bu ümmet insan hayatında, kendisinden başka kimsenin yerine getiremediği özel rolünü ifa etmek için öncelikle varlığını Allah'ın hayat için koyduğu metoddan alarak yeryüzünde O'nun metodunu yerleştirmek ve onun için de nassların; hareket, amel, prensip, ahlâk, gidişat ve ilişkilere dönüştüğü gözle görünen pratik bir hayat nizamı şeklinde gerçekleştirmek için varolmuştur. Bu ümmet her konuda yalnızca Allah'a başvurmak zorundadır. Beşerden birisine başvurmaksızın, beşerden birine tabi olmaksızın ve beşerden birine itaat etmeksizin yalnızca Allah'a başvurarak beşeriyet önderliğini yerine getirmelidir. Bunu yapmadıkça, varlığının hikmetini gerçekleştirmiş, kendi yolunda istikamet bulmuş ve tamamen farklı, özel ve pratik hayat nizamını yerleştirerek yeryüzünde bu şekilde parlak ve biricik gelişmesini tamamlamış sayılmaz.

Evet, ya bu, ya da küfür, sapıklık ve bozulma...

Bu, her münasebette Kur'an'ın te'kit edip tekrarladığı bir hakikattir. Müslüman cemaat her fırsatta kendi prensiplerini, düşüncelerini ve ahlâk kurallarını bu hakikat üzerine bina eder. İşte burada konu edilen budur; her fırsatta ehl-i kitapla girişilen mücadele ve onların Medine'deki müslüman cemaate yönelik tuzak ve komploları. Ancak konu, sadece Medine'dekilerle sınırlı değildir. Her nesilden müslümanlara hitabeder. Çünkü hayatlarının ve varlıklarının temel kuralı budur.

Bu ümmet insanlığa önderlik yapmak için varolmuştur. O halde, değiştirip Allah'a bağlamak ve Allah'ın metoduyla kendisine önderlik yapmak için geldiği cahiliyyeye herhangi bir konuda başvurabilir mi? Veya önderlik görevinden uzaklaştığı an varlığının bir önemi kalır mı? Tabii ki bu durumda varlığının bir hikmeti olamaz.

Evet, bu ümmet önderlik için varolmuştur. Sağlam bir düşüncenin, akidenin, bilincin, ahlâkın, düşünce ve idarenin önderliği... Ancak böylesine sağlıklı ortamlarda akıllar gelişebilir, kâinatın sayfalarını açıp tanıyabilir ve sırlarını çözebilir. Bu durumda, kâinattaki güçleri, enerji kaynaklarım ve hazinelerini hizmetine alabilir. Ancak, bütün bunları elde edecek, tümüne egemen olacak, yıkıp yok etmekle tehdit etmeyip insanlığın iyiliği için kullanacaktır. Bu da ancak, bütün bu kaynakları felaketler ve şehvetler için kullanmayacak bir iman önderliği sayesinde ve direktiflerini Allah'ın kullarından değil de bizzat Allah'tan alarak hidayete ermiş müslüman cemaatin önderliğinde olmakla mümkündür.

İşte burada, bu derste, müslüman ümmet kendisinden başkasına uymaktan sakındırılarak, sağlıklı bir ortamın

oluşturulmasının yolu açıklanıyor. Öncelikle ehl-i kitaba uymamaları, aksi takdirde kendisini kurtuluşu olmayan küfre sevk edecekleri konusunda uyarılıyorlar:

"Ey müminler, kendilerine kitap verilenlerin bir grubuna uyarsanız, bunlar sizi iman ettikten sonra döndürüp kâfir yaparlar."

"Allah'ın ayetleri size okunuyorken ve O'nun peygamberi aranızdayken nasıl kâfir olabilirsiniz? Kim Allah'a sımsıkı sarılırsa doğru yola iletilmiş olur."

Ehl-i kitaba itaat etmek, herhangi bir konuda onlara başvurmak, metodlarını ve sistemlerini iktibas etmek; Allah'ın metodunun hayata önderlik edip düzenlemesinin ve gelişme-ilerleme yolunda onunla hareket edilmesinin yeterliliğinden şüphe etmek anlamına gelir. Bu durum, öncelikle bir iç yenilgi ve müslüman ümmetin, varlık nedeni olan önderlik rolünden feragatı anlamına gelir. Bu da, müslümanların, bizzat idrak etmedikleri ve yolun tehlikesini sezmedikleri küfrün nefislerde sessizce depreşmesi demektir.

Bu, konunun müslümanları ilgilendiren kısmı; diğer tarafta ise, ehl-i kitabın bu ümmeti akidesinden saptırmak için harcadıkları ve başka hiçbir konuda göstermedikleri hırsları. Çünkü bu akide müslüman ümmetin kurtuluş siperi (kayası), savunma hattı ve içten gelen gücünün kaynağıdır. Düşmanları bunu çok iyi biliyor. Eskiden olduğu gibi bugün de biliyorlar. Bu yüzden bütün imkanlarını, tuzaklarını, hilelerini, kuvvet ve malzemelerini bu ümmeti akidesinden uzaklaştırma yolunda kullanıyorlar. Bu akideyle açıktan açığa savaşamadıkları zaman, desise ve tuzaklara başvuruyorlar. Tek başlarına savaşmakta zorluk çektikleri zaman; içten

içe bu akideyi karıştırmak, insanları ona uymaktan alıkoymak, İslâm'ın metodundan başka metodları, sisteminden başka sistemleri ve önderliğinden başka önderlikleri süslü göstermek için, müslümanlıklarını ilân etmiş münafıklardan ya da korkularından İslâm'a girmiş olanlardan gönüllü askerler edinirler. Ehl-i kitap, müslümanlardan bazılarını kendilerini dinleyip, itaat etmeye istekli olarak gördükleri an, zaman geçirmeden uykularını kaçıran emelleri uğruna onları kullanarak böylece kolaylıkla müslüman cemaati küfür ve sapıklığa sürüklerler.

İşte bu yüzden, bu derece kesin ve korkunç uyarı geliyor:

"Ey müminler, kendilerine kitap verilenlerin bir grubuna uyarsanız, bunlar sizi iman ettikten sonra döndürüp kâfir yaparlar."

Müslüman için hiçbir şey; imandan sonra küfre dönmek, Cennet'e girdikten sonra ateşe dönmek kadar korkunç olamaz. Bu, her çağda ve her mekandaki gerçek müslümanların özelliğidir. Bu nedenledir ki bu ikaz, vicdanları yakalayan bir alev gibi müslümanları uyarıcının sesine kulak vermeye sevkediyor. Ayetler, korkutma ve hatırlatma şeklinde seyrine devam ediyor... Allah'ın ayetleri kendilerine okunduğu, Allah'ın Resulü de aralarında olduğu, iman davetçileri hazır olduğu ve iman davası sürdüğü, küfürle iman arasındaki yol ayrımına da bu ilahî nur asıldığı halde iman edenlerin tekrar küfre dönmeleri ne korkunç bir şeydir:

"Allah'ın ayetleri size okunuyorken ve O'nun peygamberi aranızdayken nasıl kâfir olabilirsiniz?"

Evet... İman için gerekli bütün şartlar mevcutken müminin küfre dönmesi büyük bir cürümdür. Her ne kadar Resulullah vefat etmişse de Allah'ın ayetleri ve O'nun Resulü'nün hidayete erdiren fiili önderliği bu gün de vardır. Bizden öncekiler muhatap oldukları gibi biz de bugün doğrudan doğruya bu Kur'an'la muhatabız. Kurtuluş yolu açıktır ve kurtuluş sancağı yükseltilmiştir...

Seyyid Kutub

Tevhid ve Sapmalar

1. Konunun Önemi:

İnsan bu dünyaya imtihan için gönderilmiştir. İmtihanı kazananlar sonsuz bir mükafatla mükafatlandırılacaklar, kaybedenler ise sonsuz bir cezayla cezalandırılacaklar. Merhametli olan Allah insanlara akıl vermiş, onlara Kitap ve Peygamber göndermek suretiyle imtihanı nasıl kazanacaklarını göstermiştir. Kitabında insanları kendi yolundan sapmalara karşı uyarmış ve Tevhid'den Sapmaları bağışlamayacağını açık bir şekilde

belirtmiştir. "Allah kendisine ortak koşma suçunu bağışlamaz. Bunun dışındaki suçları dilediğine bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa gerçekten koyu bir sapıklığa düşmüş olur." (Nisa, 116) Bu yüzden müslümanlar Tevhid üzerinde titizlenmeliler, her türlü sapmalara karşı uyanık olmalılar ve bu sapmaları çok iyi tanımalılar ki, ayakları farkında olmadan kaymasın.

2. Tevhidin Öğrenileceği Kaynak

Ahiretteki hesabı insanlar değil Allah görecektir. Şayet insanlar Allah'a verecekleri hesaptan temiz çıkmak istiyorlarsa mutlaka Allah'ın Kitab'ına göre inançlarına çeki düzen vermelidirler. Aksi helakine sebep olacaktır insanların. Allah'a nasıl inanılır? Allah nasıl razı edilir ? Bu soruların geçerli cevabını yine Allah vermeli, açıklamalı. Zira bunları tesbit etmek insanlara bırakılmış olsa idi, Allah insanlara sürekli elçiler göndermezdi. Allah'a nasıl inanılacağı ve teslim olunacağı Kur'an'da belirtilmektedir. Öncelikle bunu öğrenmeli, bilmelidirler. Insanların haklarında iyi zan besledikleri büyükleri, alimleri, ataları, nice düşünce ve davranışlarıyla doğruluklarını göstermiş olsalar bile, yürüdükleri yol itibariyle kendilerini bağlamaz. Müslümanım diyenleri şüphesiz bağlayıcı tek şey vardır; o da Allah'ın Kitabıdır. Zaten Kur'an'ın korunması da , her yeni olayda muhtemel bir sapmayı önlemek içindir. Her konuda olduğu gibi insanların önce doğru düşünebilmesi-inanabilmesi, sonra da doğru düşüncelerini hayata geçirmeleri ancak bir disiplin ile mümkündür. Bu da işi ciddiye alarak her şeyi

yerli yerinde kullanmak, yerli yerinde işlemekle gerçekleşir.

3. Sapma Nedir?

Sapma hidayetin karşıtıdır. Bu kelimeyi ifade için kullanılan dalalet sözcüğü lügatte 'doğru yoldan sapma' olarak belirtiliyor. Dalalet, Kur'an'da vahiyden habersiz yaşadığı için küfür isnadı yapılamayana "Allah, müminlere kendi özlerinden bir peygamber göndermekle onlara karşı lütufta bulundu. Bu peygamber onlara Allah'ın ayetlerini okuyor, onları arındırıyor, kendilerine kitabı ve hikmeti öğretiyor. Oysa onlar daha önce açık bir sapıklık içinde idiler. (Al-i imran /164)", "Şaşırmış bulup da yol göstermedi mi?" (Duha /7), bilmeyene "Ey müminler, birbirinize belirli bir süre sonra ödenmek üzere borç verdiğiniz zaman bunu yazın. İçinizden biri bunu dürüst bir şekilde yazsın. Yazan kimse onu Allah'ın kendisine öğrettiği gibi yazmayı ihmal etmesin. Bu hesabı yazıcıya borçlu taraf yazdırsın. Ama Rabbi olan Allah'tan korksun da bu hesabı yazdırırken hiçbir şeyi eksik bırakmasın. Eğer borçlu taraf aptal, zayıf ya da nasıl yazdıracağını bilmeyen biri ise yazdırma işlemini onun yerine dürüst bir şekilde velisi yapsın." (Bakara /282), şaşana "Yanındakiler, Hz. Yakub'a; "Vallahi, sen halâ o eski şaşkınlığının pençesindesin" dediler." (Yusuf /95), kaybolana "Kendileri aleyhinde nasıl yalan söylediklerini ve uydurma ilâhları tarafından nasıl yüzüstü bırakıldıklarını görüyor musun?" (En'am /24), boşa gidene "Dünya hayatında bütün emekleri boşa gittiği halde çok iyi işler yaptıklarını sananların kimler olduğunu size

söyleyelim mi?" (Kehf /104), isyan edene "Allah'a güven, dost ve dayanak olarak Allah yeter." (Ahzab /3) ve küfredene/gerçeği inkar etmek suretiyle örtene "Yoksa vaktiyle Musa'yı sorguya tuttukları gibi siz de peygamberinizi sorguya tutmak mı istiyorsunuz? Müminliği kâfirlik ile değiştirenler hiç kuşkusuz doğru yoldan sapmış olurlar." (Bakara/108) kullanılır.

4. İnsan Niçin Sapar ?

Hidayete eren de sapan da insanın kendisidir. Kur'an'ı Kerim'e göre insanın sapma sebepleri şöyledir:

Aklı kullanmamak: Bir ayette Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: "Rabbin isteseydi yeryüzündekilerin hepsi mutlaka inanırdı. O halde sen mi insanları inanmaları için zorlayacaksın. Allah'ın izni olmadan kimse inanmaz ve O pisliği akıllarını kullanmayanlara verir."(Yunus /99-100). Şu ayette de 'sapma sebebi' olarak aklı kullanmamak gösterilir: "(Şeytan) sizden bir çok nesli saptırdı. Aklınızı kullanmıyor musunuz?"(Yasin /62).
Bugünün insanları akletmeyi iyi müslüman olmanın gereği olmaktan çıkardıkları için sapmalar yaşanıyor.

Toplumda şeytanın 'akletmekten' dolayı saptığı hakkında yanlış bir inanç var. Gerçekte ise Iblis'in sapma sebebi akletmek değil, belki akletmemek ve kıyas yapmamaktır. Iblis, Allah'ın 'Ademe secde etmene engel olan nedir?' sorusunu şöyle cevaplandırır: 'Beni ateşten, onu çamurdan yarattın. Ben ondan iyiyim.'(Sad /76). Halbuki 'akıl' her varlığın kendi yaratılışında iyi olduğunu söyler. Ateşin çamurdan üstün olduğunu iddia ederek isyan etmek Hani meleklere "Adem'e secde ediniz

" dedik. Hepsi secde etti, yalnız İblis emrimize karşı geldi ve "Ben çamurdan yarattığın bir canlıya hiç secde eder miyim " dedi. (İsra /61) akletmek değil, olsa olsa gurur ve kibre dayalı bir ırkçılıktır. Şeytanın sapmasında sebep 'akletmek' değil, istikbar(büyüklenme) Rabb'im Meleklere demişti ki; ben çamurdan bir insan yaratacağım. Onu biçimlendirip ona ruhumdan üflediğim zaman derhal ona secde edin. Meleklerin hepsi birden secde ettiler. Yalnız İblis secde etmedi, büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu. Allah: `Ey İblis, iki elimle yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Böbürlendin mi, yoksa yücelerden mi oldun?" (Sad /71-75) ve istiğnadır. Yani tepeden bakmak ve kendini yeterli görmek.

2. Vahyi unutmak ve terketmek:

Furkan suresi 17. ve 18. ayetlerde şöyle buyuruluyor:

"Onları (müşrikleri) ve Allahtan başka taptıklarını bir araya getirip toplayacağı ve:'Şu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendileri mi yoldan saptılar' diyeceği gün; derler ki:'Sen yücesin; senin dışında başka veliler edinmemiz bize yakışmaz, ancak onları ve atalarını sen meta verip yararlandırdın, öyle ki (senin) zikrini(vahyini) unuttular ve böylece yıkıma uğrayan bir kavim oldular.'"

Başka bir ayette şöyle denmektedir:

"Ona ayetlerimiz okunduğunda, sanki onları işitmiyormuş ve kulaklarında bir ağırlık varmış gibi, büyüklük taslayarak sırtını çevirir. Artık sen ona acı bir azap ile müjde ver."(Lokman /7)

Kur'an'ın terkedilmesiyle ilgili ise şöyle buyuruluyor:

"Hesap günü, zulme sapan, ellerini ısırarak şöyle der:'Ah keşke, elçiyle birlikte bir yol edinmiş olsaydım. Vah yazıklar bana, ne olurdu da filanı dost edinmeseydim. Çünkü o, gerçekten bana geldikten sonra beni zikirden(Kur'an'dan) saptırmış oldu. Şeytan da insanı 'yapayalnız ve yardımsız' bırakandır. Ve elçi dedi ki:'Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terketti."(Furkan /27-30)

3. Hevaya uymak:

"Ey Davud, gerçek şu ki, biz seni yeryüzünde bir halife kıldık. Öyleyse insanlar arasında hak ile hükmet, istek ve tutkulara(hevaya) uyma; sonra seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz Allah'ın yolundan sapanlar, hesap gününü unutmalarından dolayı onlar için şiddetli bir azap vardır."(Sad /26)

4. Zanna uymak:

"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler'"(En'am /116)

5. Kendini yeterli görmek (istiğna):

"Hayır, gerçekten insan kendini yeterli gördüğünden azar."(Alak /6-7)

6. Tepeden bakmak (istikbar):

"Hayır, benim ayetlerim sana gelmişti, fakat sen onları yalanladın, büyüklüğe kapıldın ve kafirlerden oldun."(Zumer /59)

"Ademe meleklerin hepsi topluca secde etti. Yalnız Iblis hariç. O büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu."(Sad /73-74)

7. Haset:

"Kitap Ehlinden çoğu, kendilerine gerçek apaçık belli olduktan sonra, nefislerini kuşatan kıskançlıktan dolayı, imanınızdan sonra sizi inkara döndürmek arzusunu duydular."(Bakara /109)

8. Şımarmak-refah içinde olmak:

"Biz, yaşama biçimleriyle 'refah içinde çımarıp azmış' nice şehri yıkıma uğrattık. Işte meskenleri; çok az (bir zaman) dışında (onlarda) kendilerinden sonra oturulabilmiş değildir. (Onlara) Varis olanlar biziz."(Kasas /58)

"Gerçek şu ki, Karun, Musa'nın kavmindendi, ancak onlara karşı azgınlaştı. Biz, ona öyle hazineler vermiştik ki, onun anahtarları birlikte (taşımaya) davranan

güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Hani kavmi ona demişti ki:'Şımararak sevinme, çünkü Allah, şımararak sevince kapılanları sevmez.'"(Kasas /76)

9. Beylere ve büyüklere körü körüne bağlanmak:

"Onların yüzlerinin ateşte evirilip çevrileceği gün, derler ki:'Eyvahlar bize, keşke Allah'a itaat etseydik ve elçiye itaat etseydik. Ve dediler ki: 'Rabbimiz, gerçekten biz, efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik, böylece onlar bizi yoldan saptırmış oldular. Rabbimiz onlara azabtan iki katını ver ve büyük bir lanet ile lanet et.'"(Ahzab /66)

10. Toplumsal Değer Yargılarının Yönlendiriciliği, Etkileme Gücü, Yaygın Kanaat veya Çoğunlukçu Düşünce:

Bir fikri takip edenlerin çokluğunun onun doğruluğuna delalet etmediği gibi azlığının da geçerliğini ortadan kaldırmadığı açıktır. Kur'an, çoğunluğa karşı olumsuz bir bakışa sahiptir. Çoğunluğu nadiren meşrulaştırıcı bir faktör olarak aldığı; zanna ve hevese uyanlar "Eğer sen yeryüzünde yaşayan insanların çoğuna uyacak olursan, bunlar seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar sadece zanların, sanıların peşinde giderler, sırf tahmin yürütürler. " (En'am /116), bilgi ve anlayıştan yoksun olanlar Sana kıyamet anı hakkında sorarlar, ne zaman gelip çatacak diye. De ki, onun bilgisi rabbimin tekelindedir. Vakti gelince, onu gerçekleştirip açığa çıkaracak olan O'dur. Göklerin ve yerin ağırlığını

kaldıramayacağı bu olay başınıza ansızın gelecektir. Sanki sen bu konuyu sürekli kurcalıyormuşsun gibi, sana onu soruyorlar. De ki; onun bilgisi Allah'ın tekelindedir, fakat insanların çoğu bu gerçeği bilmezler. " (Araf /187) , Havariler O'na dediler ki, "İstiyoruz ki, o sofranın yemeklerinden yiyelim, kalplerimiz güven bulsun, bize doğru .söylediğini kesinlikle bilelim ve olayın tanıklarından olalım. (Maide/103), müşrikler "Onların çoğu, Allah'a ortak koşmaksızın O'na inanmazlar. " (Yusuf /106), nankörler Biz Nuh'tan sonra gelen nice milletleri yokettik. Kulların günahlarından haberdar olucu ve onları görücü merci olarak Rabbin yéterlidir. (İsra /17) , "Onun yerine atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakub'un dinlerine bağlandım. Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmak bize yakışmaz. Bu inanç Allah'ın, gerek bize ve gerekse tüm insanlara yönelik bir lütfudur. Fakat insanların çoğu Allah'a şükretmezler. "(Yusuf/38) ve birbirinin hakkına tecavüz edenler Davud: "And olsun ki, senin dişi koyununu kendi dişi koyunlarına katmak istemekle, sana büyük haksızlık etmiştir. Doğrusu ortakların çoğu birbirlerinin haklarına tecavüz ederler. İnanıp yararlı iyi iş yapanlar bunun dışındadır ki, sayıları ne kadar azdır. " demişti. Davud kendisini denediğimizi sanmıştı da, Rabb'inden mağfiret dileyerek eğilip secdeye kapanmış, tevbe etmiş, Allah'a yönelmişti. (Sad /24) olarak niteler.

"Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler'"(En'am /116)

11. Mevcud Din ve Gidişatı Koruma (Atalar Dini):

Geleneğin dokularına örülen' her bilgiyi sağlam olarak görmek de sapma sebeplerindendir. Mevcudun korunmasında ısrar eden anlayış, "Allah'ın indirdiğine uyun" Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilince; "Hayır, biz atalarımızdan gördüklerimize uyarız" derler. - Peki, ya onların ataları hiçbir şeyi düşünemeyen, doğru yolu bulamamış kimseler idiyse de mi öyle yapacaklar? (Bakara /170), Onlara Allah'ın indirdiği Kur'an'a ve Peygambere uyunuz denildiğinde, "Atalarımızın miras bıraktığı düzen bize yeter" derler. Peki ya, ataları hiçbir şey bilmeyen, doğru yoldan uzak kimseler idiyse?(Maide /104) çağrısına karşılık, "atalar dininin izleyicileri" Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilince; "Hayır, biz atalarımızdan gördüklerimize uyarız" derler. - Peki, ya onların ataları hiçbir şeyi düşünemeyen, doğru yolu bulamamış kimseler idiyse de mi öyle yapacaklar? (Bakara /170), olduklarını öne sürmektedirler. Bu anlayışın geçmişteki temsilcileri "bunu bize Allah emretti" "Onlar bir kötülük işlediklerinde `Biz atalarımızdan böyle gördük, böyle yapmamızı emreden Allah'dır' derler. Onlara de ki; ,Allah kötülük işlemeyi emretmez. Allah adına bilmediğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz?" (Araf /28) diyerek Allah'a karşı, bilmedikleri şeyleri söylemekteydiler.

12. Ayrıca insana özgü olumsuzluklarda sapmalara sebebiyet verebilir:

Bunlardan bazıları şunlardır: İnsan cedelcidir Biz bu Kur'an'da insanlara her türlü örneği verdik. Fakat insan, tartışmaya son derece düşkün bir varlıktır (Kehf /54), cahildir "Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara sunduk; onu yüklenmekten kaçındılar, sorumluluğundan korktular. Pek zalim ve cahil olan insan onu yüklendi." (Ahzab /72), acelecidir, bir şeyin doğruluğunu bilmeden hareket eder Ey inananlar! Size fasık (yoldan çıkmış) bir adam bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeyerek bir topluluğa karşı kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz. (Hucurat /6). Bilgisi olmadığı şeyleri konuşur Diyelim ki, hakkında bilgi sahibi olduğunuz İsa konusu üzerinde tartıştınız. Peki hiç bilmediğiniz bir konu üzerinde ne diye tartışıyorsunuz? Allah bilir fakat siz bilmezsiniz. (Al-i imran /66), Bilmediğin şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz, kalp var ya, bunların hepsi konusunda sorguya çekileceksiniz (İsra /36). Anlamadan bir şeyi yalanlar Hesaplaşma yerine geldiklerinde Allah, onlara der ki; "Ayetlerimi anlamadığınız halde yalanladınız, değil mi? Yoksa yaptığınız, başka neydi ki?" (Neml /84). Anlatılanı, doğru delile dayandırmama özelliklerine sahiptir.

5. Tevhid'den Belli Başlı Sapmalar:

Tevhidden sapmalardan kasıt insanı şirke bulayan her türlü sapmadır. İnsanlar eskiden olduğu gibi günümüzde de Allah'ı hak bir ölçüye göre değerlendiremediklerinden tevhidden sapıttılar. İnsanlar ellerinde hak bir ölçü olmadan, bir hüccete sahip bulunmadan Allah hakkında

değerlendirmelerde bulunduklarından, birçok yanlış ve yalanın kurumlaşmasına sebep oldular.
Kur'an'da şöyle buyuruluyor:

"Sana ve senden öncekilere şöyle vahyedildi: Andolsun, eğer ortak koşarsan amelin boşa çıkar ve ziyana uğrayanlardan olursun. Hayır yalnız Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol. Allah'ı hak ölçüye göre değerlendiremediler. Halbuki kıyamet günü yer, tamamen onun avucu içindedir. Gökler de sağ elinde dürülmüştür. O onların ortak koştuklarından uzak ve yücedir." (Zumer /65-67)

Yalnızca Allah'a ait olan yetki ve sıfatların bazı insan ve kurumlara devredilmeye çalışılması müslümanların Allah inançlarında çok büyük yaralar açmıştır. Burada bunların en yaygın olanlarından bahsedilecek.

1. Hüküm Koymada

Hüküm ve buyrukta "tek ve mutlak söz sahibi" yerine "söz sahiplerinden" bahsedildiği anda tevhidin yerini şirk alır. Allah kendisine yaratıcılık sıfatında ortak kabul etmediği gibi hüküm koymada da ortak kabul etmiyor. Bir ayette şöyle buyuruluyor: "Dikkat edin, yaratmada emir de Allah'ındır." Göklerin ve yerin sahibi Allah olduğu için, bunlar üzerinde tasarruf(hükmetme) yetkisi de elbette Allah'ın olacaktır. Bundan daha aklî ve tabiî bir şey olmaz.

Tarihteki sapma:

Daha İslamın ilk yıllarından itibaren hüküm Allah'ın olmaktan çıkmış, insanlar kendi adlarına insanları yönetir

olmuşlar, onlara kurallar koymuşlar, cezalar vermişler. Allah'ın nerede kullanılacağını belirttiği beytülmal çarçur edilmiş, sultanların zevkleri için harcanır olmuştur. Allah'ın hüküm sıfatının yürürlükte olması için verilen mücadeleler tarihte sanıldığı kadar çok değildir. Bu konuda vahy anlayışı çerçevesinde mücadelesini veren toplumların sayısı çok azdır…

Bugünkü sapma:

İnsanlar bügün Tevhidi açıklamaya çalışırken, genellikle Allah'ın var olması esası çerçevesinde döner dururlar. Elbetteki Allah'ın İlah, Rabb, Melik olduğundan ismen bahsederler. Ama muhtevada bireysel ve sosyal hükümlerin, ölçülerin(esasların) sahibinin yalnızca Allah olduğu (olması gerektiği) esası yer almaz. Böylece Hüküm Koyma ve Kaynağı konusu, Tevhidi esasların dışında düşünülmeye başlanır. Sosyal yapıdaki ilahi irade askıya alınmış olur. Tevhid'in bir yönünü de oluşturan, sosyal ve devlet yapısındaki mutlak otoritenin Allah'a ait olması esası, unutulur. Yani ticaret hukukundan ceza yasalarına, miras-aile hukukundan medeni hukuka kadar toplumsal hayatın her yönünü belirleyen yasaların Allah'ın koyduğu yasalar olması gerektiği esasını kabul etmezler.

Bugünkü demokratik vd. beşeri sistemlere baktığımızda, bunların İlahlığı(yani hükmetme yetkisini) sadece kendilerine ait kılan ve uygulamalarıyla da bunu insanlara kabul ettirmeye çalışan kurumlar olduğu görülür. Kendi dünya görüşlerini gereğince bilmeyen ve sahiplenemiyen müslümanlar bu sistemlerin estirdiği ideolojik rüzgarların etkisi altında kalarak tevhidden sapabilmişlerdir. Böyle kişiler Allah'ın hükümlerine

şartsız itaat anlamına gelen İslam'ın siyasi boyutunu ihlal edip, itaatlerini sadece kişisel bazı ibadetlerle gerçekleştirirler. Kanun koymada beşer iradesini mutlak irade olarak kabul eden demokrasi, müslümanın Kur'an'a dayanması gereken tevhid akidesini kirletiyor ve şirke buluyor. Kur'an ilk ayetinden son ayetine kadar insanları hevalarına uymaktan sakındıran bir kitaptır. Hevaya uymanın bir diğer adı da demokrasidir. Hüküm ve söz sahibini Tek ve Bir olmaktan çıkarmak şirk adını alıyor. Kur'an'da şöyle buyuruluyor:

"De ki: .. Göklerin ve yerin gaybı O'nundur. O, ne güzel görmekte ve ne güzel işitmektedir. O'nun dışında onların velisi yoktur. Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz."(Kehf /26)

2. Allah ile kendi arasına aracı koyma

Allah ile kendi arasında aracı koymak şeklinde gerçekleşen şirk, masum gözüken, ama tevhidin temel amacını, Allah'tan başkasına kulluğu engelleme amacını içten içe yok etmeye yönelik bir özelliğe sahiptir.

İnsanlar aracıları benımseyerek Allah'ın yanına ortaklar koyarken, Allah'a güçsüzlük, yetersizlik isnat etmediklerini söylerler. Bunlara yer vermelerini Kur'an'da da geçen şu gerekçeyle açıklarlar: "Allah'dan başka veliler edinenler şöyle derler:'Bizim bunlara ibadet ve kulluk etmemiz, bunlar bizi Allah'a yaklaştırsınlar diyedir."(Zumer /3)

Arap müşrikleri de Yaratıcı olarak bir tek Allah'a inanıyorlardı. Ancak tıpkı bugünde aynısının yapıldığı

gibi Allah'a daha çok yaklaşmak niyetiyle o Lat, Menat adlı evliyalara sığınıyorlarda. İslam Tarihçileri Lat, Menat, Uzza gibi putların, zamanında yaşamış salih insanlar adına dikilmiş birer put olduğunu yazarlar. Günümüzde değişen bir tek şey var. Lat, Menat yerine Gavsı Azam, Hacı Bektaş, Mevlana Celaleddin, Kutb-i Irşad, Mürşid-i Kamil vb. isimlerinin gelmesi. Şirkte Allah'ın yanına ortak olarak konan kişinin seçkin, salih, evliya veya peygamber olması şirkin doğuşunu ne engeller ne de geciktirir. Kullanılan ortağın Firavun olması ile Musa olması arasında fark yoktur. Insanların kendilerini yanılttıkları noktalardan biri de budur.

Tevhid dininde ise kul ile Allah arasına hiç kimse giremez. Yani aracı yoktur. Aracı şirk dininin özelliğidir. Allah bize o kadar yakındır ki, şah damarımızdan daha yakın olduğunu kitabında söylüyor ve bize hiç aracısız ibadet etmemizi, sadece kendisinden yardım istememizi emrediyor. Bunu bütün namazlarımızda, Fatihalarımızda söylüyoruz. Fakat bunlardan tamamen gafil bazı kimseler, bu aracılık müessesini asırlardır yaşatmakta devam ediyorlar.

İnsanların yakınında onlara yardım edecek güçlü biri var; onlar ise ondan yardım istemeyip ta uzaklarda ve kendilerine hiç bir yardımı olamayacak birini arayıp bulmaya çalışıyorlar. Bu şu demektir; ya onlar yanlarındaki varlığın gücüne inanmıyorlar veya aracıları O'nun kadar üstün görüyorlar!

Bütün bunlar insanların Allah'ı gereği gibi tanımamalarından, Allah anlayışlarındaki çarpıklıklardan ileri geliyor. Allah kapalı kapılar ardında bir vali değil ki, önce sekreterden, sonra yardımcısından O'na varalım. O

bize bizden daha yakındır. Kur'an'ın tanıttığı Allah hiç kimseye muhtaç değildir. Affedeceği ya da cezalandıracağı kimseyi hiç kimseye sormadan, danışmadan halledebilir. Aracılık düşüncesindeki anlayışta ise Allah sanki tek başına karar veremiyor. Bütün işler özellikle sonsuz kurtuluş asla tek imza ile olmuyor. Aracılarında birinin veya birkaçının daha imzası gerekiyor. Tevhid dininde ise hüküm ve tasarrufların tümü, bu arada cennet belgesi, bir tek imza taşır. Bu, Allah'ın imzasıdır. Allah'tan başka 'yetkililerin' de imzasına ihtiyaç duyulan din, adı ne olursa olsun, tevhid olamaz. Çünkü tevhid hiçbir alanda ikilik kabul etmez.

Konuyla ilgili ayetlerden bir kısmında şöyle buyuruluyor:

Allah, kuluna yeterli değil mi ? Seni O'ndan başkalarıyla korkutuyorlar. Allah kimi saptırırsa, artık onun için bir yol gösterici yoktur. Allah kimi de hidayete eriştirirse, onun için bir saptırıcı da yoktur. Allah, intikam sahibi, güçlü ve üstün olan değil midir?
Andolsun, onlara:' Gökleri ve yeri kim yarattı?' diye soracak olsan, elbette 'Allah' diyecekler.

De ki:' Gördünüz mü haber verin; Allah'tan başka tapmakta olduklarınız, eğer Allah bana bir zarar dileyecek olsa, O'nun zararını kaldırabilir mi? Ya da bana bir rahmet vermeyi istese, O'nun rahmetini tutup-önleyebilecekler mi?' De ki:' Allah bana yeter, tevekkül edecek olanlar, O'na tevekkül etsinler.' (Zümer; 36-38)

Allah ile birlikte başka bir (batıl) ilahı çağırma. O takdirde azap görenlerden olursun. (Şuara-213)

Ancak sana ibadet eder ve yalnızca senden yardım dileriz. (Fatiha-5)

Allah'ı bırakıpta kıyamet gününe kadar cevap veremeyecek olan, kendisine yapılan dualardan habersiz kalan şeylere ibadet(dua ederek ibadet eden) edenlerden daha sapık kim olabilir. (Ahkaf-5)

Kim Allah'tan başka bir şeye çağırıp (ondan medet beklediği halde) ölürse, ateşe girer. (Sahih-i Buhari)

Birşey istediğinde Allah'tan iste. Yardım istediğinde yine Allah'tan iste. (Tirmizi rivayet ediyor ve sahihtir diyor)

Islahatçı bir İslam alimi olan İmam Birgivi aracılığı savunan insanlara şöyle cevap veriyor:

"Allah ile kendi arasında bir aracı/vasıta ve şefaatçiyi kabule eden kimse, ya zanneder ki, Allah, kulunun istediğini bilmiyor.. Yahut kendi uzaklarda olduğundan işitmiyor da böyle bir vasıtaya muhtaç oluyor.. Bir hükümdarın, kabul etmek istemediği dileği vezir ve memurlarının tesiriyle kabul ettiği gibi Dünya büyüklerinin idarelerinde vasıtaya mecbur oldukları gibi. Böyle bozuk ve yanlış zanlara kapılan adam bilmiyor ki, padişah bu aracılara ve müşavirlere muhtaçtır."

2.1 Kur'an'a göre Peygamberin aracılığı/elçiliği:

Kur'an, Yaratıcı ile yaratılan arasında aracı/elçi olan seçkin kişilerin nebi(çoğulu, enbiya) resul(çoğulu rüsül) diye anmaktadır. Bunların ilki haberci, ikincisi de mesaj getiren elçi anlamındadır. Müslümanlar Hz. Muhammed'i bu anlayışa bağlı olarak Resulullah (Allah'ın Elçisi) Nebiyullah (Allah'ın habercisi) ve yine Kur'an'ın bir

ifadesine dayanarak Hatemülenbiya (Nebilerin sonuncusu) diye anarlar.

Bu aracılık meselesinde Kur'an'ın sergilediği tavır, kendine has bir tavırdır. Kur'an'a göre, Peygamberin aracılığı, insanların Allah'a gidiş konusunda kaderlerine hükmetmek değildir. Kur'an'ın tabiriyle, bu aracılık sadece bir tebliğ(mesajı açıklama) keyfiyetinden ibarettir. Peygamber bunun ötesinde ne bir yükümlülük, ne de bir hak taşımaktadır. Başka bir deyimle, Peygamber(Farsçadan dilimize geçmiş olan bu tabir de haber getiren anlamındadır.) yola ışık tutar; fakat yolu yürüyecek olan bizleriz. Peygamber, bizi sırtına alıp götüremeyeceği gibi, yürüdüğümüz yoldan geri dönmemize de sebep olamaz. Biraz daha açık söylersek, Kur'an, vaftiz ve aforoz kavram ve kurumlarını reddeder. İnsanoğlunun kaderi başkalarının denetimine verilmemiştir.

Tevhidden sapmalar bu konularla sınırlı değil. Salih ve alim insanlara hürmette, saygı ve sevgide aşırı gitmek onlara kutsallık izafe etmek, dokunulmaz kabul etme, sözlerini körü körüne tasdik ederek yanılgı payı bırakmamak suretiyle yalnız Allah'a has olan yanılmazlık sıfatına ortak kabul etme, şifa maksadıyla iplik halka takmak, türbelere çaput bağlamak, Allah'tan başka kimselerin de gaybı bileceğine inanmak, müridlerin rızıklarına şeyhlerinin kefil olduğuna inanmak, velilerin kainatta tasarrufta bulunma ve dualara icabet etme yetkisiyle donatıldığını kabul etmek, onlara adak adamak ve kurban kesmek.

Asrı Saadetteki müslümanların bu konularda ne kadar hassas olduğunu göstermek için bazı örnekler vermek

istiyorum. Hurafeye asla yer vermeyen Hz. Ömer, altında Rasulullaha (a.s) biat edilen ağacı, halkın bölük bölük ziyarete gittiklerini duyunca kökünden kestirmişti. Çünkü bu ağaçta bir kutsiyetin varlığına inanarak ziyaret ediyorlardı. Hz. Ömer, ağacı hemen kestirmekte tereddüt etmemiştir.

Ebu Bekril Hallaf diyor ki: "Kolunda, sıtmadan kurtarır inancıyla bir şey bağlı olan adamı Ebu Hüzeyfe görünce: Eğer bu bağ kolunda iken ölürsen, cenaze namazını kılmaktan vazgeçerim, dedi." Ebu Bekri Tarsusi şöyle diyor: "Bakınız ey Allah'ın rahmetine nail olan müminler! İnsanların iyilik, kötülük, şifa, medet umdukları taşları, ağaçları görürseniz kırınız."

6. Sonuç:

Tüm bu ve benzeri sapmalardan kurtulmanın yolu ise inanç esaslarını yalnızca Kur'an'a dayandırmaktır. Peygamberimiz(a.s.) de inancını yalnızca Kur'an'dan almıştır.

İslam'ın temel esaslarını oluşturan inanç konularındaki Kur'an ayetleri şüpheye ve bulanıklığa yol açmayacak derecede açıktır. Yeter ki, insanlar sağlıklı bir yaklaşım ve metotla Kur'an'a yaklaşsınlar ve sadece O'na teslim olsunlar. Akidelerini Allah'ın koruma teminatı altında olmayan sözlerle kapalı, şuna göre, buna göre değişir hale getirmesinler.

En Yüce Temennimiz “Allah Yolunda Şehid Olmak”

Biz ölümün, tehlikelerle dolu bir hayattan, ebedi nimet ve saadetlerle dolu gerçek bir hayata geçiş köprüsü olduğunu biliyoruz. O halde biz ölümden nasıl korkarız?

Peygamber Efendimizin şu sözü bu yolda canlarımızı feda etmemiz için kafidir:

"Allahu Tcala, yolunda cihad için çıkan kimseye kefildir: Kim sadece Benim yolumda cihad etmek ve Bana iman ettiği için, Peygamberimi tasdik ettiği için evinden ayrılırsa, bu kimse onu cennete koyacağım ı veya elde edeceği mükafatıyla evine çevireceğimi garanti etmiş olur."

"Muhammed'in nefsi yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki Allah yolunda alınan herhangi bir yara, kıyamet gününde aynı şekilde görülecek. Rengi kan renginde ve kokusu misk kokusunda olacaktır.

Muhammed'in nefsi yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki eğer Müslümanlar için zorluğa sebep olmasaydım. Allah yolunda cihad eden hiçbir müfrezeden geri kalmazdım.

Muhammed'in nefsi yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki isterdim

Allah yolunda cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim, sonra yine cihad edip öldürüleyim." Ve Allahu Teala'nın Kur'an-ı Azım'inde bizlere beyan ettiği şu ayet-i celile kafidir:

"Sakın Allah yolunda can verenleri ölü sanmayın. Hakikatte onlar Rableri katında diridirler, rızıklandırılırlar. Allah' ın lutfundan kendilerine arkadan kavuşamayanlara kendileri için korku olmadığını ve mahzun olmayacaklarını müjdelerler. " (Al-i İmran, 169-170)

Ey Müslümanlar! ..

Şunu da bilmek gerekir ki ölümden korkana ayet-i celilenin bir tesiri olmaz. O ayet-i kerime ne kadar yüce, ne kadar ulvi olsa da ... Ölümü hayata tercih eden kimse için ölümle hayat müsavidir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi vesellem bize Hak uğrunda ölmekten korkmamayı öğretmiştir. Hiçbir şey bizi korkutamayacaktır. Ölümü hayata tercih eden bir milletin önünde hiçbir şey duramayacaktır.

Ey Müslümanlar!

İşte davamız bu! Esasını teşkil eden prensipler de bunlardır! Bütün gücümüzle açıkça Allah'a davet ediyoruz. Başarıya ereceğimize tamamen güveniyoruz. Başka hiçbir şeye önem vermiyoruz.

Gençlere sesleniş

"Ey iman edenler! .. Resul-i Zişan size hayat verecek olan şeriat emirlerine, sizi davet ettiği zaman Allah'ın Resulünün bu davetini kabul edin." (Enfal 24)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım.

Allaha hamd, Resülüne, aline, ashabına ve onlara tabi olanlara salatu selam olsun...

"Ey Rcsülüm de ki: Size sadece bir tek nasihat ediyorum: Allah için ikişer ikişer, teker teker kalkınız. Sonra da arkadaşınızda delilikten bir eser olmadığını ve O'nun ancak şiddetli bir azapdan sizi korkutan bir peygamber olduğunu düşününüz.

Yine de ki: Ben yaptığım bu tebliğ vazifesinden dolayı sizden bir ücret istemedim. Ücretiniz sizin olsun. Benim mükafatımı Allah Telala verecektir. ° her şeye şahiddir.

Yine onlara de ki: Muhakkak ki benim Rabbim, hakkı yerli yerine koyar. 0, bütün gayblara tamamıyla vakıftır.

Ey Resülüm onlara de ki: Hak (din olan İslam) gelmiştir. Batıl kaybolmuştur ve geri dönmeyecektir.'

"Onlara de ki: Ben yanılırsam bunun zararı banadır. Eğer hidayete erişmişsem bu. Rabbimin bana vahyetmesi sebebiyle olur. Muhakkak ki 0, her şeyi işitir ve hem size hem de bana çok yakındır. " (Sebe, 46-50)

Ey gençler! ..

Kendisinden başka hiçbir ma'bud olmayan Allahu Teala'ya hamd ederim. lslahatçıların önderi, mücahidlerin seyyidi olan Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem aline, ashabına ve tabiine salat u selam ederim."

Hasan El-Benna

Gelin Dünyayı Değiştirelim - MEVDUDİ

Batı Demokrasisinin Unsurları

Laiklik

ÖNCE, BU HAYAT TARZININ gerçek temeli olan laikliği veya dünya perestliği ele alalım. Dini, sadece

kişinin ferdi hayatına hasreden bir düşünce tarzı çok gülünçtür. Fikir ve düşünce tahliline tahammülü yoktur. Allah ile kul arasındaki ilişki meselesi şudur: Allah, ya kişinin ve kainatın Yaratıcısı, Sahibi ve Hükümdarı' dır veya değildir. Eğer O Yaratıcı, Sahip ve Hükümdar değilse, o zaman O'na şahsi bağlılığın da bir anlamı kalmaz. Bizi hayati yönden ilgilendirmeyen bir şeye lüzumsuzca ibadet etmek saçma olmaz mı? O gerçekten bizim ve bütün kainatın Yaratıcısı, Sahibi ve Hükümdarı ise, o zaman, O'nun hükmünün kişinin şahsi hayatıyla kısıtlanmasını, bir kişinin başka biriyle aralarında sosyal ilişki başladığında, O'nun yetkisinin son bulacağını tartışmak mantıksızdır. Eğer Allah-u Teala kendisi bu sınırı koymuşsa, onun mutlaka bazı sebepleri vardır.

Kişi kendi küstahlığıyla sosyal ilişkilerinde bağımsızlığını ilan ederse bu, Yaratıcısına, Sahibine ve Yöneticisine karşı apaçık bir isyandır. Bu isyanıyla beraber yine şahsi hayatında AIlah'a inandığını ve imanının olduğunu söylerse, onun aklından şüphe etmek gerekir. "Fert olarak herkes Allah'ın kuludur, ama iki veya daha fazla kul bir araya gelip cemiyet oluşturduğunda Allah'ın kulu olmaktan çıkar." iddiasından daha saçma ve gülünç başka ne olabilir? Her ayrı unsur Allah'ı yaratıcı olarak kabul eder; fakat bu unsurların bileşimi bu kabulü tanımaz! Böyle bir mantık ancak deli bir insanda bulunabilir.

Ev işlerimizde, şehirde, okulda, pazarda, işyerinde, parlamentoda, hükümette, mahkemede, sivil idarede, askeriyede, polisiyede, savaş alanında ve barış görüşmelerinde Allah'a ve O'nun rehberliğine ihtiyaç duymayacaksak bunlara başka nerede ihtiyacımız olacak?

Hayatımızın hiçbir alanında bize rehberlik etmeyecek hiçbir meselede emirleri uygulanmayacak, akla ve mantığa uygun düşmeyecek, -haşa- saçma bir Allah'a neden inanalım ve ibadet edelim?

Bu meselenin sadece teorik yönüydü. Fiiliyat bakımından bunun sonuçları hakikaten dehşet vericidir. Gerçek şudur ki, insan ne zaman Allah-u Teala'dan alakasını kesse o andan itibaren şeytanla beraber olmaya başlar. Aslında kişinin şahsi hayatı diye bir şey yoktur. İnsan sosyal bir varlıktır, onun tüm hayatı toplumda, gerçek hayatın içindedir.

0, bir ana ile babanın sosyal ilişkisi neticesinde dünyaya gelir. Bir aile içinde gözlerini açar. Kavrama yeteneğine sahip olduğu andan itibaren toplumla, kardeşlikle, şehirle, cemiyetIe, medeniyetle, iktisadi ve siyasi sistemle ilgilenmek zorundadır.

Fert olarak kişinin, bir bütün olarak da insanoğlunun refahı ve kurtuluşu onları fertler veya gruplar olarak birbirine bağlayan bu sayısız ilişkilerin dürüstlüğüne ve doğruluğuna bağlıdır. Bu ilişkiler için bir taslak olarak insanoğluna, doğruyu, adaleti ve sağlam prensipleri veren yalnızca Allah'tır. Sosyal sistemi laiklik veya dünyaperestlik ilkelerine dayanan bir toplumda bu ilkeler heva ve heveslere göre her gün yeniden yapılır ve yıkılır.

Zulmün, adaletsizliğin, karşılıklı güven noksanlığının beşer ilişkilerinin her alanına nasıl nüfuz ettiğinin herkes farkındadır. Ferdi, hizbi, ulusal ve ırki bencillik iki kişinin ilişkisinden tutun da topyekun, bütün dünya halklarının ilişkilerine kadar her sahaya yayılmıştır. Hiçbir cemiyet sahtekarlıktan kurtulmuş değildir. Fertler, gruplar, sınıflar, uluslar hepsi selahiyetleri dahilinde,

mümkün olduğu kadar kendi menfaatlerine uygun kanun ve kurallar hazırlamışlardır. Bu sebeple laikliğin net sonucu şudur: İster fert ister grup, ister ayrı ayrı toplumlar ve ülkeler, isterse bütün gruplaşmış devletler olsun, bu fikri benimseyenlerin hepsi sonunda mutlaka kontrolsüz, sorumsuz birer menfaatçi olup çıkmışlardır.

Ebu Hanzala - Kur'an'ı kerimde Tağutun Manası

KURAN'I KERİMDE TAĞUTUN MANASI

Bir önceki dersimizde tağutu inkâr etmeden kişinin Müslüman olamayacağını ve bunun delillerini açıklamıştık. Aynı şekilde âlimlerin tağut hakkındaki açıklamalarını da aktarmıştık. Şimdi tağutun geçtiği ayetleri tek tek ele alıp tağutun özelliklerini öğreneceğiz. Tağutu bir tanıma sıkıştırınca çoğu insan o tanımın dışına çıkamıyor. Eğer özelliklerini öğrenirsek, bu özellikleri taşıyan her şeyin tağut olduğunu anlar ve inkâr ederiz.

Tağutun birinci özelliği

"Allah, iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin velileri ise tâğûttur. (O da) onları aydınlıktan karanlıklara (sürükleyip) çıkarır. Onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî kalırlar." (Bakara 257)

Birinci özellik; insanları vahyin aydınlığından, küfrün karanlığına götüren her şey tağuttur. Kişi bunu inkâr etmeden Müslüman olamaz. Örneğin, vahyin aydınlığında hüküm Allah'ındır. Küfrün karanlığı olan demokrasi ve partilerde ise hüküm milletindir. Bu partiler insanları vahyin aydınlığından küfrün ve şirkin karanlığına çıkardıkları için tağuttur. Yine vahyin aydınlığında insanlar sadece Allah'ın önünde kıyama durur, O'nun önünde tazim duruşu yaparlar. Küfrün karanlığının sembolü olan okullarda ise insanlar putların önünde ayakta dururlar. Vahyin aydınlığında çocukların berrak zihinlerine ilk olarak tevhid nakşedilirken bu küfür kurumlarında çocukların zihinleri demokrasi, laiklik, milliyetçilik gibi küfürlerle bulanıklaştırılmaktadır. Bu da, bu kurumların tağut olduğunu gösterir.

Tağutun ikinci özelliği:

"(Ey Muhammed!) Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğût'u inkar etmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." (Nisa 60)

Ayetin nüzul sebebi şudur: Bir Yahudi ile bir münafık arasında anlaşmazlık çıkar. Yahudi, peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in emin olduğunu bildiği için O'na başvuralım der. Kendi aleyhine karar verileceğini bilen münafığın ise, Yahudi ilim adamı Kaab b. Eşref'e baş vurmak istemesi (bazı rivayetlerde bir kahine baş vurmak istemesi) üzerine ayet iner.

Bu ayet açık bir şekilde Allah ve resulünden başka hüküm yapan ve kanun koyanların tağut olduğunu ifade eder. Öyleyse ister şahıs ister kurum (parlamento, aşiret) olsun Allah'ın kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağutturlar.

Not: Allahu teala bu ayette "İman ettiklerini zannediyorlar" ifadesiyle tağutu inkar etmeyip onun hükmüne başvuran insanların imanını yalanlamıştır. Buna illet olarak da "Tağutu inkarla emrolundukları halde ona başvurmak istiyorlar" buyurmuştur. Demek ki tağutu inkar meselesi, haram helal meselesi olmaktan ziyade insanın imanını zanna çevirebilecek derecede hassas bir itikat meselesidir.

Tağutun üçüncü özelliği:

"İman edenler Allah yolunda savaşır, kafirler ise tağutun yolunda savaşır. Öyleyse şeytanın dostları ile savaşınız. Şüphesiz şeytanın hilesi pek zayıftır." (Nisa 76)

Bu ayeti kerimede Allah azze ve celle iki yoldan ve iki ordudan bahsetmektedir. Birinci ordu iman edip Allah'ın kelimesi yüce olsun diye savaşanlardır. İkinci ordu ise fertleri kafir olan, Allah'ın kelimesinin yüce olmasının dışında herhangi bir sebep için savaşanlardır. Özelliklede Allah'ın dinine savaş açmış bir ordu bunun en belirgin şeklidir.

Bu açıklamadan sonra Allah'ın dini ve kelimesinin yüce olmasının dışında kurulmuş olan her ordu tağuttur ve bu ordunun fertleri küfür ehlidir.

Tağutun dördüncü özelliği:

"Tağuta ibadet etmekten sakınıp, Allah'a yönelenler var ya işte onlara müjde vardır." (Zümer 17)

Bu ayeti kerimeden anlaşılan şudur; Allah'ın dışında ibadet edilen her şey tağuttur. Kişi bunları inkar etmeden Müslüman olamaz. Allah'ın dışında dua edilen, kendisinden medet umulan (ve bundan razı olanlar) ve hakimiyet yetkisinin kendisine verildiği parlamenterler tağutturlar.

Bu dört özelliği kendisinde bulunduran her türlü kurum,kişi tağuttur. Eğer kişi bunları tekfir edip, bunlardan uzak olmazsa,kendisi ister kabul etsin ister kabul etmesin tağuta iman etmiştir. Başka bir yolda yoktur. Kişi tağuta karşı ya kafirdir ya da mümindir. "Şu kendilerine kitaptan pay verilenleri görmez misin? Onlar cibte ve tağuta iman ediyorlar. Ve kafirlere: 'Sizin yolunuz müminlerin yolundan daha doğrudur' diyorlar" (Nisa 51) Bu ayette görüldüğü gibi tağuta iman diye bir olgu vardır. Tağutu tekfir etmeyen herkes ona iman eden sınıfındadır.

Tağutun beşinci özelliği:

Tağuta iman edenlerin en belirgin özelliği ise onların, kafirlerin yolunu ve kafirleri, müminlerin yoluna ve müminlere tercih etmeleridir.

Abdullah el-Ensar
Namazı Terk Etmek Küfürdür

Namazı terk etmek küfürdür, namazı terk eden kişi, onun farz olduğunu ikrar etse dahi dinden çıkar. Allah (Subhanehu ve Tealâ) şöyle buyurur:

"O haram aylar çıkınca, artık o müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın. Onları alıkoyun. Onların bütün geçit yerlerini tutun. Eğer, tevbe edip namaz kılar ve zekât verirlerse, yollarını serbest bırakın. Gerçekten Allah gafurdur, rahimdir." (Tevbe/5)

"Eğer tevbe eder, namaz kılar, zekât verirlerse, artık dinde kardeşlerinizdir. Biz, bilen bir kavme ayetleri uzun uzadıya açıklarız." (Tevbe/11)

Ayetlerin mefhumu, onların tevbe edip namaz kılmadıkça ve zekât vermedikçe yollarının serbest bırakılmamasına delalet etmektedir. Onlar, müminlerin din kardeşleri de değillerdir. Din kardeşliğinin nefyedilmesi ise ancak müşrik kâfirler için söz konusudur. Namazı terk eden kimsenin küfrüne şu hadisler de delalet etmektedir:

"Kişi ile küfür arasında namazı terk vardır." (Müslim)

Yani namazın terki, küfre ve şirke düşmektir. Namazı terk eden ise kâfir ve müşrik olur.

“Kul ile küfür arasında ancak namazı terk vardır.” (Nesai tahric etmiştir. Sahihu’t-Terğib, 563)

“Küfür ile iman arasında namazı terk vardır.” (Tirmizi tahric etmiştir. Sahihu’t-Terğib, 563)

“Bizimle onlar arasındaki ahid namazdır. Kim namazı terk ederse küfre düşmüştür.” (Ahmed ve diğerleri tahric etmişlerdir. Sahihu’t-Terğib, 564)

“Kul ile küfür ve iman arasında namaz vardır. Onu terk eden şirke düşmüştür.”(Sahihu’t-Terğib, 574)

“Namazı bilerek terk etmeyin! Kim bilerek namazı terk ederse Allah’ın ve Resulünün zimmetinden ayrılmış olur.” (Ahmed ve diğerleri tahric etmişlerdir. Sahihu’t-Terğib, 569)

“Kim namazı bilerek terk ederse dinden çıkmış olur.” (Hafız el-Münziri Terğib’de şöyle der: “Taberi, rivayet etmiştir. Muhammed bin Nasr, Kitabu’s-Salat’ta iki isnadla rivayet etmiştir.”)

“İslam’ın yok olacak son bağı, namazdır.”

İmam Ahmed (rahimehullah) şöyle der: “Sonu giden her şeyin tamamı gitmiştir. Bir kişinin namazı gitmişse her şeyi gitmiştir.”

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününde ümmetimin arasında tanıyamayacağım kimse yoktur.” Dediler ki: “Birçok insan bulunduğu halde onları nasıl tanıyacaksınız ey Allah’ın Resulü?” Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “İçinde siyah ve koyu renk atların bulunduğu bir ahıra girseniz, diğer renklere karışmayan alnı parlak siyah bir atı bacaklarındaki beyazlıktan tanımaz mısın? O gün ümmetimin, secdeden dolayı alnı bembeyaz olacaktır, abdestten dolayı da ayakları parlayacaktır.” (Ahmed tahric etmiştir. Es-Silsiletu’s-Sahiha, 2836.)

Hadis, namazı terk edenin Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in ümmetinden olmadığını ifade etmektedir. Çünkü o gün insanları tanıtacak tek işaret, namazdır. Namazın izi ise yüz ve alında olacaktır.

Ömer bin Hattab (radıyallahu anh) “Namazı terk edenin İslam’dan bir payı yoktur” demiştir.

İbn-i Mesud (radıyallahu anh) “Namazı terk edenin dini yoktur” demiştir.

Ebu Derda (radıyallahu anh) “Namazı olmayanın imanı yoktur. Abdesti olmayanın da namazı yoktur” demiştir.

Ali bin Ebi Talib (radıyallahu anh) der ki: “Namaz kılmayan kimse, kâfirdir.”

Cabir bin Abdullah (radıyallahu anh) “Namazı terk küfürdür, bunda ihtilaf yoktur” demiştir.

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) ise “Selefin büyük bir çoğunluğu, farz olduğunu ikrar etmesine rağmen namazı terk edenin kâfir olarak öldürüleceği görüşündedir” (Mecmuu’l-Fetava, 28/308.) demiştir.

İbn-i Hazm (rahimehullah) der ki:

“Hz. Ömer, Abdurrahman bin Avf, Muaz bin Cebel, Ebu Hureyre ve diğer sahabelerin görüşüne göre kim farz bir namazı vakti çıkıncaya kadar kasıtlı olarak terk ederse, dinden çıkmış bir kâfir olur. Sahabenin bunun aksini söylediğini bilmiyoruz.” (El-Muhalla)

Hafız el-Münziri şöyle demiştir:

“Sahabeden ve onlardan sonra gelenlerden bir topluluk vakti çıkıncaya kadar namazı kasıtlı olarak terk eden kimsenin tekfir edileceği görüşündedir. Bu görüşte olanlar şunlardır: Ömer bin Hattab, Abdullah bin Mesud, Abdullah bin Abbas, Muaz bin Cebel, Cabir bin Abdullah ve Ebu Derda (radıyallahu anhum). Sahabenin dışında aynı görüşte olanlar ise Ahmed bin Hanbel, İshak bin Rahaveyh, Abdullah bin Mübarek, Nehai, Hakem bin Utbe, Eyyub es-Sahtiyani, Ebu Davud et-Tayalisi, Ebu Bekr bin Ebi Şeybe, Züheyr bin Harb ve diğerleri...” (et-Terğib)

İmam Ebu Hanife’ye göre namazı terk eden kimse namaz kılıncaya kadar hapsedilir. Kan çıkıncaya kadar dövülür. Tevbe edip namaz kılıncaya kadar tutuklu kalır. (Reddu'l Muhtar Haşiyesi.)

İmam Şafi ve İmam Malik’e göre bir vakit namazı terk eden ya da vacip olan vaktinden çıkaran kimse tevbeye çağırılır. Namazı terk üzerinde ısrar ederse hadd cezası olarak öldürülür. (Umdetul Kâri, 24/81)

İmam Ahmed b. Hanbel'e göre namazı terk eden kimse kâfir ve mürteddir. Malı varsa İslam devletinin hazinesine kalır. Öldürülür ve öldürüldükten sonra da Müslümanlara ait kabristana gömülmez. Namazı inkâr ederek terk etmesi ile tembellik yüzünden terk etmesi arasında hiçbir fark yoktur. Ahmed b. Hanbel (rahimehullah) şöyle demiştir:

"Namazı terk eden kimse kâfirdir ve dinden dönmüş bir mürteddir. Kendisinden tevbe etmesi istenir. Eğer tevbe etmezse öldürülür. Yıkanmaz, cenaze namazı kılınmaz ve Müslüman kabristanlığına gömülmez." Şafilerden Mansuru'l Fâkih ve Maliki'lerden İbn-i Habib de İmam Ahmed b. Hanbel ile aynı görüştedirler. Şeyhul İslam İbni Teymiyye (rahimehullah) der ki:

"Ergenlik yaşına ermiş birisi farz namazlarından birini terk eder veya farz olduğu kesin olan kısımlarından birisini terk ederse tevbe ettirilir. Eğer tevbe etmezse öldürülür." (Vasiyyetul Kübra, 320)

TUĞYAN VE TAĞUT

İslam Akaidi Bölüm -3 Tuğyan ve Tağut

Tuğyan; Anlam ve Mahiyeti

Tuğyan, taşkınlık, azgınlık, sınırı aşmak demektir. Fiziksel güçlerin normal sınırları aşacak şekilde faal hale gelmeleri de tuğyanla ifade edilmiştir. "Su tuğyan ettiğinde (kabarıp taştığında) sizi akıp giden (gemi)de taşıdık." (69/Haakka, 11) Bu şekilde taşan ve her yeri kaplayan şeye tağıye denilmektedir. Kavram olarak tuğyan, isyan ve günahta, sınır tanımayacak ölçüde ileri gitmektir. İnsanın haddi ve ölçüyü aşması demektir. İnsanın haddi; Allah'ın, onun için koyduğu sınırıdır ki, kişinin onu aşması caiz değildir. İnsanın değeri, Allah'a kul olması itibariyledir; onun için Rabbına itaati ve sürekli kulluk sınırı içinde bulunması gerekir. Ne zaman, Allah'ın insan için koymuş olduğu aşılmaması gereken hududu aşar, ölçüyü kaçırırsa tuğyana düşmüş, Allah'a isyan etmiş olur. Tuğyan kelimesi, türevleriyle birlikte Kur'an'da 39 yerde geçer. Bu türevlerden 8'i, tağut şeklindedir. Tağut, tuğyanı yaşayan ve yaşatan kişi veya güç anlamındadır.

Tuğyan, istikametten bir sapmadır (Hud, 112). Tuğyana sapmanın musallat edeceği denge bozukluğu

(hastalık) insanı aldatır, kuruntu ve hayale esir eder. İnsan bu duruma gelince nefsinin oyuncağı olur ve karanlığı ışık zannetmeye başlar. Kur'an, bu özelliği belirtirken, inkarcıları "tuğyanları içinde oynayıp oyalanan gafiller" olarak tanıtır. (Bkz. 6/En'am, 110; 71 A'raf, 186)

İnsan, belli nimetlere kavuştuğu ve kendisini başkalarından müstağni zannettiği, kendisinde istediğini yapabilecek bir güç, bilgi ve yetenek vehmettiği zaman, artık Allah'ı da unutur; gerçek kudret, ilim ve dilediğini yapabilme güç ve iradesine sahip olanın yalnızca Allah olduğunu aklından çıkarır. Bu durum, insan için tuğyana açılan bir kapıdır; artık dilediğini yapar, hak hukuk ve hiçbir sınır tanımaz. Allah'a ortak koşmaya, nefsini O'nun yerine geçirip heva ve heveslerinin peşinden gitmeğe girişir. İşte, bu hal tuğyan halidir. Bu tür insanlar da Kur'an diliyle tağidir.

Kur'an, bozgunculuk yapmayı, kendi izinleri olmadan halkın, yoksulların din değiştirmelerine ve dinlerini yaşamalarına rıza göstermemeyi, kendi üstünlüklerini tartışmasız kabul etmeyi, sadece kendi kuvvetlerine güvenmeyi, bu nedenlerden dolayı şımarıp böbürlenmeyi, yeryüzünde çalım satıp gösteriş yaparak yürümeyi, kısacası veli edindikleri şeytanın taraftarı (hizbi) olmayı, tuğyana kalkışanların vasıflarından sayar. (Bkz. 17/İsra, 16; 20/Taha, 71; 23!Mü'minun, 47; 41/Fussılet, 15; 40/Mü'min, 75; Enfal, 47; S8/Mücadele, 19)

Ayetlerden anlaşıldığına göre tuğyan, hak hukuk ve sınır tanımamak, inatçı ve zorba bir tavır içerisinde olmak, böbürlenmek, kibir göstermek ve zulmetmek, insanlığı ezmek, mallarını gasbetmek, insanlara acımamak ve dolayısıyla Allah'ı bir ve gerçek Rab olarak

tanımayarak O'na ortak koşmak, kısacası nefsinin, heva ve hevesinin peşinde gitmek ve batıl ile hüküm vermektir.

Yalancılık, isyan ve şerefsizlik etmek tuğyan olarak belirtilir. (Naziat, 17, 21-24) Tuğyan, istikametten bir sapma olarak değerlendirilir. "Sen, beraberindeki tevbe edenlerle birlikte, emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Aşırı gitmeyin. Doğrusu Allah, yaptıklarınızı bilir." (Hud, 112)

Aşırı tüketim ve yemekte sınırı aşmak da bir tuğyandır. İsrailoğullarına verilen dünyevi nimetler belirtildikten sonra, aşırı gıda tüketiminin yasaklandığı anlatılır: "Size verdiğimiz rızıkların temizlerinden yiyin. Bunda aşırı (ölçüsüz) gitmeyin ki gazabıma çarpılmayasınız. Gazabımı hak eden, şüphesiz mahvolur. " (Taha, 80-82)

Dengeyi bozmak, tartı ve ölçüde adaletsizlik de tuğyandır. "Sakın dengeyi bozmayın. Ölçüyü adaletle tutun ve eksik tartmayın." (Rahman, 8-9) Buradaki ölçü ve tartıya riayet, doğruluk ve haklılık ölçüsünden şaşmamak biçiminde de anlaşılmıştır.

Kur'an; Firavun'un, Nuh kavminin, Semud kavminin ve daha başka üzerlerine Allah'ın gazabının hak olduğu kavimlerin durumlarını tuğyan kelimesiyle açıklar. Bunlar, kendilerini yeryüzünün en büyük ve istediklerini istedikleri biçimde yapabilecek gücü olarak görüp tam bir istiğnanın içine girmişler, tuğyanın içine dalmışlardır. Semud kavmi bağlarda, bahçelerde, çeşme başlarında ve hurmalıklar arasında zevk ve safa içinde yaşayıp müsriflerin emrine itaat etmekle ve Salih (a.s.)'ın uyarmalarına kulak tıkayarak Allah'ın ayetlerine yüz çevirip O'na şirk koştukları yetmiyormuş gibi bir de kendilerinin istedikleri bir mucize olan deveyi

boğazlamakla (Şuara, 146, 157) tuğyankar olmuşlardı. Ad kavmi, ebedi hayat umuduyla köşkler dikip boş şeylerle uğraşırken, yakaladıklarını zorbaca yakalar ve yeryüzünde fesat çıkarırken Hud (a.s.)'ın çağrısına uymayarak Allah'a şirk koşmaya devam etmekle tuğyan içine batmışlardı (Şuara, 128-130).

En zalim ve en tuğyankar olarak nitelendirilen Hz. Nuh'un kavmi (Necm, 52) kendilerini üstün görüşlü ve mü'minleri de ayak takımı olarak değerlendirmeleri, Hz. Nuh'u taşlamakla tehdit etmeleri ve bir an önce kaçınmaya çağırdığı azabı getirmesini istemeleri çağrısına kulaklarını tıkayıp kibirli kibirli ayak diremeleri, büyük büyük tuzaklar kurup taptıkları sahte tanrıları bırakmamalarıyla (Hud, 27, 32; Şuara, 11, 116, Nuh, 7, 22-23) şehirlerde tuğyanda bulunmuş ve fesadı artırmış oluyorlardı. (Fecr, 11-12) Aynı şekilde Firavun da İsrailoğullarına akla gelmedik zulümler yapıyor, erkeklerini boğazlatıp kadınlarını kirletiyor, Hz. Musa'nın çağrısına sağır kesilip Allah'a şirk koşuyor ve kendisini insanların en büyük Rabbi ilan ediyordu.

Kur'an, Nuh tufanı sırasında suların köpürüp azmasını tuğyan kökünden bir fiille (tağa=tuğyan etti) ifade etmektedir. İlginçtir ki, suların tuğyanı ile boğulan Nuh devrinin zalimlerini Kur'an, "zulme sapan, tuğyan edip azan" bir kavim olarak anmaktadır. "Ceza~ amel cinsindendir" prensibi bu olayda net olarak kendini göstermekte ve insanın tuğyanını tabiatın tuğyanı ile cezalandıran sünnetullaha bu ayetler dikkatimizi çekmektedir. Yine benzer bir durum Semud kavmi için de söz konusu edilmiştir. Haakka suresi 5. ayette, Semud kavmi azgınlarının "tağıye" ile helak edildikleri

belirtilmektedir. Bu "tağıye" de tuğyan kökünden türeyen bir isim olup, tuğyan eden insanları cezalandırmak için Allah tarafından devreye sokulan tuğyan edici bir tabiat kuvvetini ifade etmektedir. Bu ayette cümle o şekilde düzenlenmiştir ki, tağıye, hem Semud kavmini helak eden kuvveti, hem de bu kavrnin helakine sebep olan tavrı aynı anda ifade etmektedir: "Semud kavmine gelince, onlar tağıye (tuğyan eden, azan) bir topluluk oldukları için tağıye ile (yani azıp kuduran bir tabiat kuvvetiyle) mahvedildiler." (Haakka, 5)

Esas ceza ahirette olduğu halde, özellikle eski kavimlerden haddi aşıp isyan eden, azarak kendinden başka güç tanımayan insana, Allah'ın emrine boyun eğen tabii hadiseler (tufan, fırtına, zelzele vb.) yoluyla haddi bildirilir. Akıl sahibi ve şerefli olarak yaratıldığı halde baş kaldırıp isyan eden, her istediğini yapabileceğini zanneden azgın insan, akıl sahibi olmadığı halde her emre boyun eğen "Allah'ın askerleri" (Fetih, 7) olan tabiat güçleri, yani doğal afetler tarafından mağlup ve perişan edilir.

İnsanı Tuğyana Sevk eden Şeyler

Tuğyan, insanın tabiatında vardır: "İnsan gerçekten azar." (Alak, 6) Ayetin hemen devamında, insanın tuğyanının temel sebebi gösterilir: İstiğna; yani insanın kendini kendine yeterli görmesi, kendisini hiç kimseye muhtaç olmayan bir konumda zannetmesi ve okumaması, vahiyden/ilimden uzak olması. (bkz. Alak, 7 ve 1-5). İnsanı istiğnaya, dolayısıyla tuğyana sürükleyen en büyük etken, ya malının çokluğu veya nüfuzlu otoritesidir.

Birincisi malın tuğyanıdır; ikincisi ise otoritenin. Siyası otoritenin tuğyanı tağut kavramıyla ifade edilir. Tuğyanın her iki türü de değişmez sünnetullah gereği, helak edicidir.

Allah, insanların azıp sapmamaları için her şeyi ölçü ile yaratmış, rızkı da belli bir ölçü ile insanlara vermiştir: "Eğer Allah rızkı kullarının hepsine bol bol verseydi yeryüzünde azgınlık ederlerdi. Ama 0, (rızkı) dilediği ölçüde indirir." (Şura, 27) "İnsanın açık bir düşmanı olan şeytan" (Yusuf, 5) ve "kötülüğü çok emreden nefis" (Yusuf, 53) insanı azgınlığa ve sapıklığa teşvik eder. Bunun için Kur'an, nefis ve şeytana karşı insanı sık sık uyarır ve onların vesvese ve saptırmalarına karşı uyanık bulunmayı emreder Allah'ın bu uyarısı, insanlara olan lütuf ve merhametinin bir eseridir. Allah insanı başıboş bırakmamıştır (Kıyame(t), 36). Başıboş bıraksaydı, insanın aleyhine olurdu; ademoğlu azıp sapardı. Bununla beraber, insanların çoğu bilgisizlikleri ve akılsızlıklar yüzünden iman etmemişlerdir.

Tuğyan, insan egosunun, kendini ilahlaştırması, her şeyin, herkesin üstünde görmesi halinde ortaya çıktığında doruk noktadır. Kur'an'a göre, bu doruk noktanın tipik temsilcisi Firavun'dur. (Bkz. Taha, 24, 43; Naziat, 17) Firavun, bütün gücün kendi elinde olduğunu vehmediyor, insanları küçük görüyor, onları öldürüyor ve en kötü işkenceye maruz bırakıyordu. (Bakara, 49; İbrahim, 6). Firavun mantığına göre bütün insanlar onun kulu kölesi; Mısır ve başta Nil olmak üzere tüm nehirler onun mülkü idi: "Firavun, milletine şöyle seslendi: Ey milletim! Mısır hükümdarlığı ve memleketimde akan bu ırmaklar benim değil mi? Görmüyor musunuz? (Zuhruf, 51) Firavunlar

medeniyeti bir tuğyan medeniyeti idi; batışları bu yüzden olmuştur: "Görmedin mi Rabbin ne yaptı? O sütunlar, saraylar sahibi Firavunlara. Onlar ki, ülkeler boyunca tuğyan sergilediler (azgınlık ettiler) ve oraları fesada boğdular. Sonunda Rabbin onların üzerine azap kamçısı yağdırdı." (Fecr, 11-13)

Sünnetullah gereklerinden birini Kur'an belirtir: Bütün uygarlık ve saltanatların çöküşü tuğyan (azgınlık) yüzündendir. Bu, daha çok, maddi değerlere aldanarak azmaktır. Her çöküşün altında bu yatar. Tuğyana sapanların cezaları, bir tabiat tuğyanı olan ateşle verilecektir. Cehennem, tabiat kuvvetleri tuğyanının çok güçlü bir belirişidir.

Tuğyancı zalimlerin cezalandırılmasında en uygun yol, cehennemle ceza yoludur. (Bkz. Naziat, 39) Cehennem, bir gözetleme yeridir, tuğyana sapmışlar için bir dönüş/varış yeridir. (Nebe', 21-22) Böyle olduğu içindir ki, cehennem ehli, birbirlerini suçlarken sürekli: "seni tuğyana ben itmedim" şeklinde konuşacaklar; "tuğyana sapmış bir topluluk idiniz, haydi görün sonunuzu!" hitabım duyacaklardır. (Kaaf, 27; Saffat, 23, 31; Sad, 55-56)

Siyasi Otoritenin Tuğyanı

Siyasi otoritenin tuğyanı, insanın kendisine verilen emretme ve yasaklama yetkisi ve gerektiğinde başkalarına zorla yaptırımı sebebiyle ölçü ve haddini aşması, Allah'ın

koyduğu hükümlerle belirtilen hududullahın dışına çıkmasıdır. Bu tuğyan türü, genelde yönetici ve emir sahiplerinde olur. Çünkü onların güç ve yetkileri ve bu konulardaki azgınlık ve taşkınlıkları insanların genelini ilgilendirir. Siyası otoritenin tuğyanı, bazan insanı rububiyet iddiasına kadar götürür. Bu, ya Firavun'un yaptığı gibi lisan-ı kaliyle (konuşma diliyle) veya nice tağutun yaptığı gibi lisan-ı haliyle rablık iddia etmekle olur. "(Adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: 'Ben sizin en yüce rabbinizim' dedi." (Naziat, 23-24)

Siyası otoritenin tuğyanına baş örnek Firavun'un tuğyanıdır. Onun haddini aşması ve ölçüyü kaçırmasının bir görüntüsü, rububiyet davası güdecek kadar gerçek Rabb'e; haklarını küçümseyecek, zulmedecek ve köleleştirecek kadar da insanlara karşı büyüklenmesidir. Nitekim Allah, birçok ayetinde ibret ve öğüt almak için, Firavun'un tuğyanını ve bu azgınlığı yüzünden başına gelenleri tekrar tekrar anlatmıştır. Bu da insanların çoğunun otorite tuğyanıyla imtihana tabi tutulduğunu gösterir. "Musa'nın haberi sana geldi mi? Hani Rabbi ona Kutsal Vadi'de Tuva'da seslenmişti: 'Firavun'a git, çünkü o tuğyan etti (azdı)." (Naziat, 15-17) Buradaki tuğyanı, hem Yaratıcı'ya karşı, hem yaratılanlara karşı haddi aşmak olarak anlayabiliriz. Yani Firavun, küfürle Yaratıcı'ya karşı baş kaldırdı; halkı köleleştirmek ve onlara zulmetmek suretiyle de yaratılanlara büyüklük tasladı.

Firavun, rububiyet (rab'lık) iddia ederek tuğyanın zirvesine ulaştı. O, bu batıl iddiasıYla yöneticiliğini yaptığı vatandaşların kendisine, kendi kanunlarına uymalarını; Allah da olsa, kendi ilkelerine ters düşenlere itaat etmelerini yasaklıyor, bu mutlak itaat edilmeye

kendini yetkili görüyordu. Fahreddin Razi'nin yorumuna göre Firavun, rablık iddiasıyla şunları diyordu: "Ben sizin terbiye eden, büyütüp geliştiren, ihsan eden rabbinizim. Size alemde emredecek ve yasak koyacak da ancak benim!"

İnsanlara Zulüm de Siyasi Otoritenin Tuğyanıdır

"Görmedin mi Rabbın ne yaptı Ad kavmine? Yüksek sütunlarla dolu İrem'e? Ki şehirler arasında onun eşi yaratılmamıştı. Vadide kayaları oyan Semudla? Ve kazıklar sahibi Firavun'a? Bunlar ülkelerde azmışlardı. Oralarda çok kötülük etmişlerdi. Bu yüzden Rabbın onların üzerine azap kırbacım çarptı. Elbette Rabbın her an gözetlemededir." (Fecr, 6-14) Bunlar ülkelerinde azmışlardı; yani isyan edip günah işlediler. İnsanlara eziyetle ve yeryüzünü fesada uğratmakla haddi aştılar. Kazıklar sahibi Firavun denilmesi: Firavun, yere dört kazık çaktım, işkence edeceği kimseleri ellerinden ve ayaklarından bu kazıklara bağlatır, o şekilde işkence ederdi. Bunun için veya kazık gibi askerleri çok olduğundan böyle nitelenmiştir. Ayetlerde ifade edilen azdıkları ve çok kötülük ettikleri de gösteriyor ki, bu azgın ve zalim yöneticiler, Allah'a isyan edip baş kaldırdıkları gibi; zulüm ve düşmanlıkta da haddi ve ölçüyü aşmışlar, halklarına işkence ve eziyeti çoğaltmışlardı.

Tuğyana Karşı Müslümanların ve Özellikle Alimlerin Tavrı

Tuğyanın temelinde "kibir" ve "benlik" yatar. Tağutlardan biri olan Şeytanın azgınlığının sebebi de kibir ve benlik idi. Tuğyan, küfür, şirk ve zulüm olarak insanlara yansır. "Doğrusu şirk, büyük bir zulümdür." (Lokman, 13) çünkü şirk, bile bile hakkı inkar etmek, nimeti görmemek ve onu verene isyan etmektir. Bu, iman noktasından bir tuğyandır. İman açısından tuğyan içinde bulunan kimsenin, uygulama bakımından da zalim olması doğaldır. Firavun'un tuğyanı buna örnektir. Uygulama açısından tuğyan ise, zulüm ve haksızlıktır. Özellikle yetki sahibi bir kimsenin, kendisini haklı gösterecek bazı gerekçelerle(!) adaletten ayrılması ve emri altındakilere zulmetmesidir. Zaten, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen yöneticinin zalim olmaması beklenemez. (Maide, 45) Böyle kişilerin, hakkı korkusuzca söyleyen müslümanlar, özellikle de alimler tarafından uyarılması gerekir. Tağutlaşan yöneticiye (sultanun cairun) karşı hakkı söylemek, mazlumları savunmak ve zulme engel olmaya çalışmak, en önemli ibadetlerdendir. "Cihadın en üstünü, zalim yöneticiye karşı hak sözü söylemektir. " (İbn Mace, Fiten 20)

İslam tarihi, zalim sultanlara ve kötü yöneticilere karşı gelen güçlü bilginlerle doludur. Çoğu kez bu muhalefet, dil ve kalemden mızrak ve kılıca dönüştü. Tıpkı Abdurrahman b. el-İş'as ve beraberindeki fakih ve muhaddislerin, Haccac'ın tuğyanına ve Emevi devletinin sapmasına baş kaldırmaları gibi. Medine'nin ünlü fakihi Said bin Müseyyeb, Hulefa-i Raşidin'in yolundan gitmeyen, mal-mevki ve nüfuz peşinde koşan Emevi emir ve valilerinin, kendi itibarından yararlanmak için yaptıkları mal ve mevki tekliflerini reddediyor ve onların

kötü emellerine alet olmuyordu. Velid bin Abdülmelik'e biatı reddeden Said bin Müseyyeb'e 60 değnek ceza vuruldu. Tabiin dönemi alimlerinden Said bin Cübeyr, Haccac'ın zulmünü önce vaaz ve nasihatle önlemeye çalıştı, bu fayda vermeyince ona karşı ayaklandı ve şehid edildi. (Yusuf el-Kardavi, bu destan sı mücadeleyi tiyatro eseri şeklinde Alim ve Tağut adıyla kitaplaştırmıştır.)

Halife Mansur'un zulmüne boyun eğmeyerek onun isteklerine alet olmamak için teklif edilen kadılık görevini reddeden Ebu Hanife de işkenceyle şehid edilmiştir. Diğer bir mezheb imamı Malik bin Enes de Halife Mansur'dan haksızlık ve zulüm gördü. Hz. Ali (r.a.) taraftarlarının isyanına fetva vermesi üzerine ona da işkenceler yapıldı. Her dönem, tağuti düzenler tarafından zulüm ve işkence gören, hatta idam edilen illimler çok sayıda alim vardır. Bu konuda son dönemdeki alimleri göz önüne getirirsek, hemen meşhur bütün alimlerin isimlerini saymak gerekecektir: İskilipli Atıf Hoca, Hasan el-Benna, Seyyid Kutub, Abdülkadir Udeh, Mevdudi, Abdullah Azzam, Abu Muhammed Asım, Abdulkadir bin Abdulaziz, Ömer Abdurrahman.

Örneklerden de anlaşıldığı gibi tuğyan (zulüm), ister mü'min geçinsin, ister kafir, maddi gücü ve siyasi iktidarı elinde bulunduran yöneticilerin yakalandıkları bulaşıcı bir hastalıktır. Yöneticiler, bu hastalıktan ancak hiç taviz vermeden Allah'ın kitabıyla hükmederek adalete sarılmak suretiyle ve yanlarına müttaki alim yardımcılar (müşavirler) alarak kurtulabilirler. Bunun gerçekleşmesi için de, öncelikle sistemin tağuti olmayıp İslami olması gerekir. Adaletin gerçekleşmesi buna bağlıdır. Çünkü

Allah'ın hükmü adalet; onun zıddı ise zulümdür. "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Maide, 45)

İslam Akaidi Bölüm -3 Tuğyan ve Tağut

Siyasi Otorite ve Yöneticinin Tuğyanını Başkalarına Ulaştırması/Tağut'laşması

Tuğyankar insanların özellikle elebaşıları ve önde gelenleri, kendi tuğyanlarını haklı göstermek ve insanlar üzerinde rableşip onların dünya hayatlarını düzenlemek için belli hükümler koyarlar. Böylece diğer insanlar da bunların koydukları hükümleri kabul eder, Allah'ın hükmünü bırakır, tuğyankarların hükümleriyle muhakeme olunmak ister ve böylece tuğyankarlara hem ibadet etmiş, hem de onları veli edinmiş olurlar. İşte, Kur'an, bunlardan birinci tür, yani tuğyankar olan ve başkaları üzerinde rableşip tuğyanlarını haklı çıkarmaya, dünya hayatını yönlendirip vatandaşlarının rabbi kesilmeye girişen insanlara tağut der. Bu kelimenin tekili de çoğulu da aynıdır; yani tağut bir yerde bir tane olabildiği gibi, işbirliği içinde birden fazla da olabilir. Tağut, kendisini veli/dost edinenleri nurdan zulümata çıkarır. Kendisi zulümat, yani karanlıklar içinde olduğu için kendi peşinden gidenleri de baş aşağı bu karanlıkların içine yuvarlar (Bakara, 257). Böylece, tağutun peşinden gidenler, onu veli/dost edinmekle ona ibadet etmiş (Maide, 60) olurlar. Allah'a imandan önce 'la/hayır' silahıyla tağuta küfretmeleri, onu tanımamaları gerekirken

onun koyduğu hükümlerle muhakeme olunmak istemekle Allah'a küfretmiş ve tağuta iman etmiş olurlar (Nisa, 60). Artık, karanlıkları yırtıcı birer ışık olan Kur'an ayetleri böylelerinin ancak tuğyan ve küfrünü arttırır (Maide, 64). Böylelikle, şirk toplumunun üzerine oturduğu üçlü de (tağut, onun tanrısı olan nefsi, yani heva ve hevesi ile yardımcılarıyla tağuta ibadet edenler) tamamlanmış olur; tevhid toplumunun yerini alır veya karşısına geçer. (Ali Ünal, Kurlan'da Temel Kavramlar, s. 320-321)

Tağut Kimdir?

Tağut, kelime olarak haddi aşan, azan, hakikatten sapan, taşkınlık gösteren ve her sapıklığın başı gibi anlamlara gelir; Istılahta ise Allah'a isyan eden anlamında kullanılır. Allah'ın indirdiği hükümlere alternatif olmak ve onların yerine geçmek üzere hükümler koyan her varlık tağuttur. Bunun insan olması, put, şeytan veya bunların dışında herhangi bir şey olması farketmez. Kur'an-ı Kerim’de: "Andolsun ki, biz her kavme; 'Allah'a ibadet edin, tağuta kulluktan kaçının diye (tebliğat yapması için) bir peygamber gönderdik." (Nahl, 36) İnsanlar, sadece Allah’a kul olma, yalnız O'na ibadet etme hususunda istisnasız uyarılmışlardır. "İman edenler Allah yolunda cihad ederler; küfredenler ise tağut yolunda savaşırlar." (Nisa, 76) Yani insanlar ya Allah'a ibadet edecekler veya tağuta kul olacaklardır; bu iki yolun dışında üçüncü bir hal yoktur.

Kur'an-ı Kerim'de: "Sana indirilen Kur'anla ve senden önce indirilen kitaplara iman ettik diye boş iddialarda bulunanlara bakmaz mısın? Onlar tağutun

huzurunda muhakeme olmak (hükümlerine boyun eğmek) istiyorlar. Halbuki tağutu inkar etmekle (telifir etmek, lanetlemekle) emrolunmuşlardır." (Nisa, 60) buyrulmaktadır. Kur'an'daki bütün bu ayetleri dikkate alarak şu hususu belirtmekte fayda vardır: Tağutun hükümlerine razı olanlar ve boyun eğenler, kafirlerdir. Nitekim İbn Kesir, bu hususta şunları kaydediyor: "Bu ayet-i kerimede (Nisa, 60) Hz. Muhammed (s.a.s.)'e ve diğer peygamberlere iman ettiklerini söylemekle beraber, ihtilaf ettikleri hususlarda, Allah'ın kitabından ve Peygamber'in sünnetinden kaçınıp, insanların kendi akıllarına göre (beşeri kanunlarla) hüküm vermesini isteyen kişinin iman iddiasını Allah reddetmektedir." (İbn Kesir, 1/519)

Bugün dünyada; vahyi inkar ederek, insanların çoğunluğunun rızasına göre kurulduğu iddia olunan bütün demokratik sistemler, Allahlın hükümlerine mukabil ve onların yerine geçmek üzere hükümler icad etmektedir. Dolayısıyla bütün demokratik sistemler, bu noktada "tağuti" özellikler taşırlar. Bu, bir anlamda bütün ideolojik sistemler için de geçerlidir. Daha genel bir ifade ile, İslam'ın dışındaki bütün sistemler tağutidir. Tağutların hükümlerine göre yönetilen bütün yerlerde yaşayan mü'minlerin, Allahlın indirdiği hükümlerin galip gelmesi uğruna cihad etmeleri farz-ı ayndır. Şurası unutulmamalıdır ki, tağutun hükümlerine "evet" diyenler, Allah'ın dinine "hayır" demiş, küfretmiş durumundadırlar. Bunu ister bilerek, ister bilmeyerek yapsınlar durum asla değişmez. Çünkü bütün peygamberlerin insanlara; "Allah'a ibadet edin, tağuta kulluktan kaçının" diye tebliğat yaptıkları ayetlerle sabittir. Tağutun hükümlerini

inkar etmeyen ve tağuti güçlerle mücadele vermeyen kimse, ne kadar alim olursa olsun, "müsteşrik" çizgisini asla geçemez. (Yusuf Kerimoğlu, Kelimeler Kavramlar, s. 316-317)

Tağut, Hakkı tanımayıp azan ve sapan her kişi ve güce verilen addır. Şeytana da bu yüzden tağut denmiştir. Tağut, hakka, hakikate ve imana karşı gelen, Allah'ın kulları için çizdiği nizamı ve sınırları aşan her şeyi ifade eder. Tağut, bir şahıs olabileceği gibi, Allah nizamından alınmamış her türlü sistem, Allah'a bağlanmayan her çeşit fikir, düşünce, adet ve alışkanlık da olabilir. Kim bütün bunları ne şekilde olursa olsun reddeder ve yalnız Allah'a iman edip bağlanır, sadece Allah'ın kanun ve nizamlarını kabul eder ve tüm yaşantısını buna göre düzenlerse, sağlam bir kulpa bağlanmış, yani kurtulmuş olur. (Bakara, 256) Tağutu reddetmeden iman eksiktir, yarımdır; böyle bir iman geçerli olmaz. Bu durum, aynen müşriklerin Allah'a inanması gibidir. Tağut, Allah'a ibadetten alıkoyan, Allah'a giden yolu tıkayan, dini Allah'a has kılmayı, Allah ve Rasülü'ne tabi olmayı önleyendir. Bu, cinni ve insi şeytan olabileceği gibi, ağaç, beton, tunç, taş, mezar, inek, para, ateş, adet ve sistem de olabilir. Günümüzdeki medya araçlarının çoğunu da bu kavramın içine koyabiliriz.

Mevdudi'ye göre tağut kelimesi, sözlük anlamıyla, sınırları aşan herkes için kullanılır.

Kur'an bu kelimeyi Allah'a isyan eden, Allah'ın kullarının hakimi olduğunu iddia eden ve onları kendi kulu olmaya zorlayan kimse için kullanır. Eğer bir kimse Allah'a isyan eder ve O'nun kullarını kendisine boyun eğmeye zorlarsa, o zaman tağuttur. Böyle bir kimse;

şeytan, rahip, dini veya politik lider, kral veya bir devlet olabilir. Bu nedenle bir kimse tağutu reddetmedikçe Allah'a inanmış sayılamaz. Tağutun, tekil ve çoğul anlamı birlikte kullanılır. Çünkü Allah'ı inkar eden kimse, sadece bir tek değil; binlerce tağutun kölesi olur. (Mevdudi, Tefhimü'l- Kur'an, c. 1, s. 202) Tağut, ilahı olmayan hükümlere göre kararlar veren otorite demektir. Tağut kelimesiyle, aynı zamanda, Allah'ı tek hakim / egemen ve Rasülünü nihai otorite olarak tanımayan hüküm sistemleri de kastedilir. (Mevdudi, a.g.e. c. i, s. 375)

Seyyid Kutub da tağutu şu şekilde tanımlar: Allah'ın emri dışındaki her çeşit sistem, Allah'ın şeriatına dayanmayan her türlü nizam tağuttur. Tağut, Allah'ın şeriatından başka bütün idare şekilleridir. Zira insan, uluhiyet özelliklerinden birisini kendisine mal edip, adaletin ve hakkın ta kendisi olan şeriatın hudutlarını aşarak kendi egemenliğini ileri sürerse tuğyan etmiş ve kendi haddini aşmış demektir. Böyle bir şey, tuğyandır ve böyle iddialar ileri sürenler tağı denilen haddini aşmış asilerdir. Bunlara inananlar, bunlara tabi olanlar şirk içerisindedirler, küfür içerisindedirler. (Seyyid Kutub, Fi Zılali'l Kur'an, c.3, s. 269)

Yusuf el-Kardavi'ye göre, Allah'ın şeriatı ile çatışan bütün gelenekler, rejimler, zatında güç görülen eşya, insan ve putlar tağuttur. Tağut, kulun haddi tecavüz ederek, ibadet ettiği, tabi olduğu ve itaat ettiği şeydir. Her kavmin tağutu, kendisine hüküm götürdükleri, huzurunda muhakemeleştikleri, ibadet ettikleri, tabi oldukları, yalnız Allah'a itaat edilmesi gerektiği yerde itaat ettikleri kimse veya varlıklardır. Bunların ve bunlarla ilişkisi olan insanların durumlarını düşündüğümüz zaman, insanların

çoğunu Allah’a ibadet ve itaatten yüz çevirmiş, tağutlara ibadet ve itaat eder halde görürüz. (Yusuf el-Kardavı, Tevhidin Hakikatı, s. 57)

Nisa, 76. Ayetine göre tağut, Allah’a karşı olanların, uğruna savaştığı şey, nesne, insan, dava, ideoloji olarak anlaşılmaktadır. Tağut, itaatte Allalı1a ortak koşulan her şeydir. Kendisine kayıtsız şartsız itaat edilecek tek merci Allah’tır. Olnun dışındakilere O'ndan dolayı itaat edilir. Bu tür itaatler, meşruiyetini Allah'tan alırlar. Kur’an, Allah'tan başkasına itaati, tağuta itaat ve ibadet olarak nitelemektedir (l6/Nahl, 36). İtaat edilen şey, Allah'ın hükümlerine aykırı olursa, itaat tağuta itaatin ta kendisi olmaktadır (Nisa, 60).

Tağut bir semboldür; küfrün, zulmün, şerrin, haksızlığın, adaletsizliğin, putçuluğun, azgınlığın, sapkınlığın ve daha aklınıza gelen tüm kötülüklerin sembolü. Bu sembol, bazan kendini Firavun ilan eden antik ya da çağdaş bir yönetici, bazan cansız bir eşya, bazan bir ideoloji, bazan da şeytan, uğur, şans, talih gibi soyut şeylerdir. Tağut, insanoğlunun ilahlaştırdığı her şeydir. Daha doğrusu tağut, insanla Allah arasına gerilen şeylerin tümüne verilen ortak isimdir. Allah'ın koyduğu sınırları çiğneyen insan tuğyan etmiştir. İşte tağut, o insana bu sınırları çiğneten şeydir. Eğer o şey insansa ve kafirse ona itaat eden de kafir olur; yok eğer insanın itaat ettiği tağut münafıksa ona itaat eden de münafık olur. Tabii fasıksa fasık; zalimse zalim olur. (Mustafa İslamoğlu, İman Risalesi, 170)

Bütün bu açıklamalar çerçevesinde tağut, her türlü azgınlık, sapkınlık, aşınlık ve batıl inanç ve davranışları

sembolize eder. Tağut, tuğyanı yaşayan ve yaşatmaya çalışan kişi ve güçtür.

Tağut, her devirde Firavun ruhlu kişilerle, onların yardakçıları olan grubun genel adı, cins ismidir. Her devirde birden çok tağut bulunur. Tağutların, kabile çapında, millet çapında olanları yanında bölgesel ve enternasyonal olanları da bulunacaktır. Bunlar, birbirlerinden habersiz olabilecekleri gibi, organize de olabilirler. Hatta, İblisler parlamentosu (hizbu'ş-şeytan, evliyau'ş¬şeytan) gibi birlikler, beraberlikler vücuda getirebilirler. Tağutlar, aralarında hiyerarşik bir düzen kurabilir, paralellik veya entegrasyona gidebilirler. Böyle olunca tağuti sistemler, parlamentolar, prensipler geliştirilebilir. Mesela, Muhammed İkbal, emperyalist batılıların oluşturdukları sömürü düzeninin temsilcilerinin vücut verdikleri organizasyonu, İblisler parlamentosu diye anmıştır. Aynen bunun gibi tağutlar parlamentosu deyimini de kullanabiliriz. Kur'an, bu noktada evliyau't-tağut (tağutun dostları, görev arkadaşları, destekçileri) deyimini kullanıyor (Bakara 257). (Kur'an'ın Temel Kavramları, 562)

Bir kimse, Allah'a, meleklerine ... inandığını ikrar etse, buna mukabil, tağuti rejimleri (demokratik, laik, hümanist, kapitalist, sosyalist vs.) çağdaş devlet modelleri adı altında benimsese, doğruluklarına itikat etse, irtidat etmiş olur, yani dinden çıkar. Kim, insanların maslahat ve iyiliklerini Allah'tan daha iyi bildiğini iddia ederek, insanlar üzerinde hükümler koymaya ve bunları tatbik etmeye gayret ederse "ilahlık" iddiasına girişmiş olur. Her kim de bunların bu iddialarını doğrulayarak onlarla işbirliği yaparsa, tevhid akidesini parçalamış, ilahlara

iman etmiş, kafirler zümresine dahil olmuş demektir. Bu açıdan "çağdaş devlet modelleri" iyi değerlendirilmeli, isimleri milliyetçi-mukaddesatçı dahi olsa, Allah'ın indirdiği hükümlere mukabil olmak ve onların yerine geçmek üzere doktrinler imal eden, bu doktrinleri insanların hayatına tatbik edeceğini ilan eden insanların tağut olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Bu gün dünyada insanların beşikten mezara hayatlarını düzenlemek iddiasındaki meclisler konsüller, krallar, kavimler arası kuruluşlar, insanları teslim almış görünmektedirler. (Hüsnü Aktaş, Medeni Vahşet, 140)

Hz. Adem'den günümüze kadar, genel anlamda insanlığın iki tanrısı var olagelmiştir:

Allah ve tağut... Tarih boyunca insanoğlu ya tevhid dinine mensup olmuş ve bu dinin tanrısı olan Allah'ı kendisi için yegane ilah edinmiş; ya da şirk dinine mensup olmuş ve bu dinin çok çeşitli olan tanrı veya tanrılarına ittiba etmiştir. İşte Kur'an, şirk dininin tanrı veya tanrılarına genel olarak tağut demektedir.

Günümüzde müslümanlık iddiasında bulunanların birçoğu bu bakımdan profan / bölmeli bir kafa yapısına sahip bulunmaktadır. Bu kimseler, bir yandan Allahla iman ettikleri iddiasında bulunurken, diğer yandan İslamlın açıkça emrettiği ve yasakladığı şeylere ters düşebilmekte ve tağutların yasalarına kabulleri arasında yer verebilmektedirler. Oysa bir kalpte hem imana, hem de küfre yer verilmesi İslam'a göre açık bir paradoks, gerçek bir çelişkidir. "Yoksa siz Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden bunu yapanın cezası, dünya hayatında rezil ve rüsvaylıktır.

Kıyamet gününde de azabın en şiddetlisine itilirler. Allah, yaptıklarınızı bilmez değildir. " (Bakara, 85)

Bir kalpte hem iman ve hem de aynı zamanda küfür bulunamaz. Bu iki olgu, ateş ile barut gibi yan yana bulunamazlar. Birisinin yerleştiği kalpte bir diğerine yer yoktur. Mü'min, kafir ve münafıktan farklıdır; kendisine İslam ile beraber bir veya birkaç dünya görüşünden veya ideolojiden sentezler yapan, bukalemun bir şahsiyete sahip olamaz. çünkü tevhidi, şirkten farklı kılan; başka felsefelere, herhangi bir dünya görüşüne veya ideolojiye ihtiyaç duymaması, mü'minin bütün bir hayatını kuşatan yetkin bir inanç, bir pratik; kısacası bir sistem, bir yaşam biçimi olmasıdır. Bugün beşeriyet, Tevhid dininden uzaklaşarak, yeryüzünde egemen olan tağutların dinine sapmış bulunuyor. Müslümanlık iddiasında bulunan yığınların Allah'a değil; tağutlara ibadet ettikleri su götürmez bir gerçektir. Bu gerçekten hareketle Kur'an'ı öğrenmek, manasının derinliklerine dalmak ve onu pratik hayatlarına indirgemek isteyen her müslümanın, tağut kavramının gerçek anlamını kavraması ve kavradığı tağutu tüm kuralları ve kurumlarıyla birlikte reddetmesi, bu reddi davranışlarıyla göstermesi itikadı bir sorumluluktur.

İslam Akaidi Bölüm -3 Tuğyan ve Tağut

Siyası Rejimler, Hüküm ve Yetkiyi Allah'tan Almıyorsa Tağuttur

Bugün yeryüzünde yürürlükte olan rejimlerin hemen hepsi, beşeri rejimlerdir ve hükümlerini kendileri

koymakta; dolayısıyla da Allah'ın hükümlerine muhalefet etmektedirler. O yüzden bu rejimlerin hepsi "tağut" olarak isimlenir.

Bir kimse; Allah'a, ahirete ve inanılacak hususlara inandığını açıklasa; fakat demokratik, laik, sosyalist, kapitalist vb. rejimlerden herhangi birinin hükümlerini kabul edip itaat etse, böyle bir kimsenin irtidadına hükmedilir. Zira insanları yaratan Allah'tan başkası, insanların nasıl idare olunacağı hususunda ve onların sosyal yaşamlarına yönelik hükümler koyma yetkisine sahip değildir. Çükün hüküm koyan insan, o hükme tabi olmasını istediği insanlardan üstün ve herhangi bir ayrıcalığa sahip değildir. Allah katında üstünlük, sadece takva iledir. (Hucurat, 13) Kendisinde böyle yetkiler gördükten sonra, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyip, heva ve hevesleri doğrultusunda hükümler koyanlar aynı zamanda "ilahlık" iddiası içindedirler. Dolayısıyla Allah'ın hükümleri dışında hüküm koyanlar ve o hükümlere tabi olanlar da, tevhid akidesinin dışına çıkarlar. Tağut, müslümanın en büyük düşmanıdır. Tağut, devlet sistemlerini, ahlaki değerleri ele geçirmiş ve onları müslümana zarar verecek bir hale dönüştürmüştür. Kısaca tağut, müslümanı dört yanından kuşatmış bulunmakta ve müslümana müslümanca hayat hakkı tanımamaktadır. Tağuti güçler, Allah’ın arzında, O'nun hükümlerine karşı tuğyan eden ve insanların üzerinde ilahlık iddiasında bulunan otoritelerdir. Bunlarla sürekli olarak savaşmak farzdır (Nisa, 76).

Günümüzde Allah'ın indirdiği hükümleri bir kenara bırakarak, "hakimiyet kayıtsız ve şartsız insanındır" sloganına sarılan ve insanların çoğunun rızasına göre

kurulduğu iddia edilen siyasi otoriteler, iktidar haline gelmişlerdir. Bu siyasi otoritelerin tağut hükmünde olduğu unutulmamalıdır:"'Daha açık bir ifade ile İslam nizamının dışındaki bütün sistemler "tağuti" özellikleri taşırlar. Kelime-i şehadet getirerek, başka ilahları ve tağutları reddeden müslümanlar, bu sözlerini davranışlarıyla da ispatlamak zorundadırlar.

Allah, zalim yöneticilere yardım etmeyi de haram kılmış, onlara küçük çapta meyil ve yardım anlamı taşıyan sözlerden, davranış veya tasvipten nehyetmiştir: "Sakın zulmedenlere en ufak bir meyil duymayın; sonra size ateş dokunur (cehennemde yanarsınız). Sizin Allah'tan başka evliyanız/dostlarınız yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz." (Hud, 113)

İnsanlara zulmeden tağuti siyasal otorite konusunda, unutulmaması gereken hususlardan biri, zalim yöneticilerin, yardımcıları olmasa, zulmetmeye güçlerinin yetmeyeceğidir. Tağuti yönetim ve kurumlardaki bu yardımcılar, zulüm ve tuğyanda yöneticinin kullandığı malzemeleridir. Zulüm ve tuğyan çarklarının dönmesi için bir taraftan ezen ve diğer taraftan ezilen dişlilerdir. Bu sebeple, onlar da aynen o zalim tuğyankar gibi suçlu ve zulmünün cezasında ortaktırlar. Bundan dolayı Allah, Firavun ve avanelerini aynı vasıfla anmıştır:

"Gerçekten Firavun, Haman ve askerleri yanlış yolda idiler." (Kasas, 8) Allah, Firavun'u helak edince, onları da helak ettiğini açıklar: "Firavun, askerleriyle birlikte onların peşine düştü. Deniz onları gömüp boğuverdi." (Taha, 78) "Biz de onu (Firavun'u) ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bak, işte zalimlerin sonu nasıl oldu!" (Kasas, 40)

Tağut tanımına girenler şunlardır:

a- Arzuları mabudlaştırılan nefis, tağuttur.

b- Allah'ın emir ve yasaklarını tanımayan, İslam nizamı ile çatışan düzen ve düsturlara çağıran her fert ve önder tağuttur.

c- Allah'tan gayrı, zatında güç görülen eşya, insan ve putlar tağuttur.

d- Şeytan tağuttur.

e- Allah'ın şeriatı ile çatışan bütün gelenekler, esas alınan bütün rejimler tağuttur. (Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kurlan Dili, c. 2, s. 869)

"Allah (c.c) ve rasulünden başkasının hükmüne tabi olan ve ona muhakeme olan bir kimse, tağutu hakim tayin etmiş ve ona muhakeme olmuştur."
(İbni Kayyım A'lamul Muvakkiin c: 1 s: 50)

الطاغوت

TÂĞÛT

- ateşe götürür -

Tağutları destekleyen, onları ölçü alan, onlara sevgi besleyen her insan, Allah’a ibadet ve kulluktan vazgeçip tağutun kulluğunu kabullenen şeytan askeridir. Allah'ın emirleri ve yasaklarıyla çatışan nefsi, fertleri, önderleri, rejimleri ve ilkeleri reddetmedikçe, hakimiyetin yalnız Allah'a ve O'nun nizamı İslam nizamına ait olduğunu tasdik etmedikçe, tevhid kulpuna yapışılamaz. (Bkz. Bakara, 256) Müslüman olmak için şart olan tağutun şiddetle reddedilmesi, sadece sözle yeterli değildir. Ruhun derinliklerinde kasırgalaşan ve ameli hayatta neticeler doğuran fiili bir red gerekir. Bunun için de tağutla savaşmak lazımdır. Bu savaşın gerekleri:

a- Allah'ın emir ve yasaklarına tabi oluncaya kadar tağut olan nefisle savaşmak,

b- Kişisel ve toplumsal hayatımızı Allah'a döndürmemize engel olan ve tağut Olan cahiliyye düzenleri ve tağuti fikir babaları ile savaşmak.

İslam'da emrolunan cihad, işte bu tağutlara karşı verilmesi gerekli olan mücadeledir Tağutla çatışmak, hakkı getirmek ve batılı gidermek için olacağından, her kesimden ve her iş yapanlardan bütün mü'minler, tağutla mücadele edeceklerdir. Bu, farz bir görevdir. Rabbimiz, mü'minleri tağuta karşı kendi nizamının savaşçıları olarak takdim ediyor (Nisa, 76). Tağuta ve ondan yana olanlara karşı mücadele vermeyenler mü 'min kalamazlar. Bunun içindir ki, Peygamberimiz: "Her kim (tağuta karşı) cihad etmeden ve onunla mücadele (ederek Hakkı hakim kılma)

arzusunu ruhunda duymadan ölürse nifaktan bir şube üzerinde ölür." (Sahihi Muslım; Rıyazu's- Salıhın, II, no: 1346) buyurmuşlardır. Tagutu kalben reddetseler dahi, fiilen onunla vuruşmayanlar, ameli hayatın icabı onunla anlaşma ve dostluk kurma yoluna gitmeye mecbur kalırlar. Bu da Allah ve tağut dostluğunu bir araya getirmek olan nifakın ilk tezahürü olur. Halbuki Allah, tağuta ancak kafirlerin dostluk gösterebileceğini açık bir şekilde belirtmiştir. (Bkz. Bakara, 257)

Müslümanlar, bugün Allah ve tağut hakimiyetini, dostluğunu bir arada yaşatmağa çalışmak gibi sonu zulmet ve ateş olan çıkmaz bir yolun üzerindedirler. Namazı, orucu ... kabul edip, hatta yerine getiren niceleri, İslam'ın asrımızın yaşayan bir toplumsal ve siyasal düzeni ' olmasını lüzumlu bulmayanlar, Allah ve tağut hakimiyetini bir arada tanımış oluyorlar. İslam insanının yetiştirilmesini isteyen niceleri, materyalist eğitim sistemine mücadele etmeksizin rıza göstermekle tağut dostluğuna sine açıyorlar. Ferdi mülkiyeti, Allah'ın mülk vb. hakimiyetini kabul eden niceleri, faiz düzenini zaruri görmekle, tağut egemenliğine baş eğiyorlar. Ahlak ve fazilet ölçülerinin yaşanmasını isteyen niceleri, kişisel çıkarları uğruna çeşitli çirkinlik ve kötülükleri yapmakla tağut dostluğunu açığa vuruyorlar. Bütün bu durumlar, kendisinden razı olundukça veya tağuta karşı bir iman ve amel harbi açılmadıkça bir küfürdür. (Bkz. Nisa, 60)

Yaşadığımız toplum düzeni, fikir putlarıyla, cahiliyye örfü ve sistemleri ile ve sapıttırdığı öz nefsimizle, bizleri kuşatmış, tağutu hakim ve dost tanımak sapık1ığı ile karşı karşıya getirmiştir. Öyle ki, fert, aile, cemiyet, sanat, ticaret, memuriyet, eğitim ve politika

hayatının her. bölümü bir kavşak noktası olmuştur. Bu kavşakta bir tek yol İslam nizamına; diğer yollar tağuta gidiyor: Abdullah bin Mes'ud anlatıyor: Hz. Peygamber bize bir hat çizdi ve sonra, "bu Allah'ın yoludur" dedi. Bu hattın sağına ve soluna da birçok hatlar (çizgiler) çizdi ve "bunlar, birtakım yollardır ki her biri üzerinde kendisine çağıran bir tağut vardır." buyurdu ve şu ayeti okudu:

"Şüphesiz ki bu (İslam) benim dosdoğru yolumdur. Ona uyun. (Tağuta ait) yollara tabi olmayın ki, sizi O'nun yolundan saptırıp parçalamasınlar. İşte Allah (tağutun kötülüklerinden) sakınasınız diye size bunları emretti." (En'am, 153) (Ali Rıza Demircan, İslam Nizamı, II/ 41)

Yolların ayrılış noktasındayız: İnsan, ya tağuta tabi olup geçici zevkler peşinde koşacak; o zaman sonuç, dünyada zillet ve kullara kulluk; tağuta kalben teslim olmak (iman etmek) suretiyle heva ve heveslerine göre yaşamanın sonucu ahirette de varış, cehennem olacaktır. Veya tağutları reddedip Allah'a dostluk; hayatını İslam'ın hükümlerine göre tanzim edip izzetli, onurlu bir hayat ve cennet: "Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah La yönelenlere müjde vardır. (Ey Muhammed!) Dinleyip de sözün en güzeline uyan kullarımı müjdele. İşte Allah'ın doğru yola ilettiği kimseler onlardır. Gerçek akıl sahipleri de onlardır. " (Zümer, 17-18) Bu iki inanç ve yaşama biçiminin dışında üçüncü bir durumdan söz etmek mümkün değildir!

"İman edenler Allah yolunda savaşır; küfredenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde, şeytanın dostlarıyla savaşın; çünkü şeytanın hilesi zayıftır." (Nisa, 76)

Tuğyanla İlgili Ayet-i kerimeler:

Bakara, 15; En'am, 110; Maide, 64, 68; A'raf, 186; Hud, 112; Yunus, ll; Mü'minun, 75; İsra,60; Kehf, 80; Taha, 24,43,45, 81; Saffat, 30; Sat, 55; Kaf, 27; Zariyat. 53; Tur, 32; Rahman, 8; Kalem, 31; Nebe', 22; Necm, 17, 52; Hakka, 5, ll, Naziat, 17, 37; Fecr, ll; Alak, 6; Şems, ll.

Kaynaklar:

1-Hak Dini Kur'an Dili, Elmalı Hamdi Yazır, Azim Y. c. 1, s. 215-216
2-Hadislerle Kur'an Tefsiri, İbni Kesir, çağrı Y. c. 2, s. 193-196
3-Tefsir-i Kebir (Mefatihu'l-Gayb), Fahreddin Razi, Akçağ Y. c. 2, s. 49-51
4-Fi Zılalil Kur'an, Seyyid Kutub, Hikmet Y. c. 1, s. 90-91,; c 3, 269
5-Tefhimül Kur'an, Mevdudi, İnsan Y. c. 1,202,375
6-Min Vahyi'l-Kur'an, M. Hüseyin Fadlullah, Akademi Y. c. I, s. 81-83
7-Bakara Suresi Yorumu, Haluk Nurbaki, Damla Y. 140-141
8-Tağut, Ahmed Kettan, Muhammed ez Zeyn, Esra Y.
9-İslam Ansiklopedisi, Şamil Y. c. 6, s. 226-228, 77-79

10. Kur’an’da Siyasi Kavramlar, Vecdi Akyüz, Kitabevi Y. s. 297-307
11.Kur'an'da Temel Kavramlar, Ali Ünal, Kırkambar Y. s. 319-321
12. Kelimeler Kavramlar, Yusuf Kerimoğlu, İnkılab Y. s. 316-3 ı 7
13-Kur'an'da Günah Kavramı, Sadık KılıÇ, Hibaş Y. s. 143-145
14-Tevhid ve Değişim, Celalettin Vatandaş, Pınar Y. s. 105-109
15-İlahi Kanunların Hikmetleri, Abdülkerim Zeydan, İhtar Y. s. 248-261
16-İman Risalesi, Mustafa İslamoğlu, Denge Y. s. i 66-17 i
17-La, Mustafa Çelik, Ölçü Y. c. 1, s. 31-45,203-21 i
18-Kur'an'da Tevhid, Mehmet Kubat, Şafak Y. s. 67-70,149-162
19-Tevhidin Hakikatı, Yusuf el-Kardavi, Saff Y. s. 55-58
20-Tevhid ve Akaid, Muhammed Karaca, Ribat Y. s. 53-57
21-Tuğyana Karşı Ulema, M. Recep el-Beyyumi, Eksen Y.
22-Alim ve Tağut, Yusuf el-Kardavi, Bengisu Y.
23-Medeni Vahşet, Hüsnü Aktaş, Düşünce Y. s. 135-141
24-İslam Nizamı, Ali Rıza Demircan, Eymen Y. c. 2, s. 41-46

“Dualarımızın sonu; alemlerin Rabbine hamdolsun..”